ANTHONY HOROWITZ

LOVITURA VULTURULUI

Original: *Eagle Strike* (2003)

Al patrulea volum al seriei

ALEX RIDER,
SUPERSPIONUL ADOLESCENT

Traducerea:
DIANA GEORGIANA VLASE

Editura: RAO
2007

Pentru MG

PROLOG

Jungla Amazonului. Cu cincisprezece ani în urmă.

Călătoria lor durase cinci zile, răstimp în care își croiră drum prin vegetația deasă, sufocantă, luptându-se chiar și cu aerul greu, umed și nemișcat. Erau înconjurați de copaci la fel de înalți ca și catedralele și o lumină ciudată verde – aproape sfântă – străbătea prin vasta pătură de frunze. Pădurea tropicală părea să aibă inteligență proprie. Vocea ei era țipătul ascuțit al unui papagal, balansul unei maimuțe ce atârna de ramurile de deasupra. Știa că ei se aflau acolo.

Dar până atunci avuseseră noroc. Fuseseră atacați, bineînțeles, de lipitori, de țânțari și de furnici înțepătoare. Dar șerpii și scorpionii îi lăsaseră în pace. Râurile pe care le traversaseră nu aveau piranha. Li se permisese să treacă.

Călătoreau pe lumină. Cărau cu ei doar lucrurile necesare: hartă, compas, sticle de apă, tablete de iod, plase de țânțari și cuțite mari. Singurul obiect greu era pușca Winchester 88 cu lunetă pe care aveau să o folosească pentru a-l ucide pe bărbatul care locuia în acel loc impenetrabil, la 160 de km mai la sud de Iquitos, în Peru.

Cei doi bărbați își cunoșteau unul celuilalt numele, dar nu le folosiseră niciodată. Făcea parte din antrenamentul lor. Cel mai în vârstă dintre cei doi își spunea Hunter. Era englez, dar vorbea șapte limbi atât de fluent, încât putea trece drept nativ al multor țări în care se afla. Avea cam treizeci de ani, era chipeș, tuns scurt și cu ochi vigilenți, de soldat antrenat. Celălalt bărbat era suplu, blond și plin de energie debordantă. Își alesese numele de Cossack. Avea doar nouăsprezece ani. Aceasta era prima lui misiune de ucidere.

Amândoi erau îmbrăcați în kaki – culoarea standard de camuflaj pentru junglă. Și fețele le erau pictate în verde, cu dungi maro-închis de-a lungul obrajilor. Ajunseseră la destinație exact când soarele începuse să urce și stăteau acum, complet nemișcați, ignorând insectele care bâzâiau în jurul fețelor lor, adulmecându-le transpirația.

În fața lor era un luminiș făcut de oameni, separat de junglă de un gard înalt de zece metri. În mijlocul lui se afla o casă colonială elegantă, cu verande de lemn și obloane, draperii albe și ventilatoare ce

se roteau încet, iar în spatele acesteia, cam la douăzeci de metri, se aflau două clădiri joase de cărămidă. Locuințe pentru paznici. Erau vreo doisprezece din aceștia, patrulând perimetrul și păzind din turnurile metalice ruginite. Poate că erau mai mulți înăuntru. Dar erau leneși. Se târau de colo-colo, fără să se concentreze asupra a ceea ce aveau de făcut. Erau în mijlocul junglei. Credeau că sunt în siguranță.

Un elicopter cu patru locuri aștepta pe un pătrat de asfalt. Stăpânul casei ar fi avut de făcut doar douăzeci de pași de la ușa din față până la elicopter. Era singura perioadă de timp în care ar fi fost vizibil. Atunci trebuia să moară.

Cei doi bărbați știau numele persoanei pe care veniseră să o ucidă, dar nici pe acesta nu-l foloseau. Cossack îl pronunțase o dată, dar Hunter îl corectase.

— Niciodată să nu te referi la ținta ta folosind numele real. O personalizează. Deschide o ușă în viața sa și, atunci când vine timpul, îți poate aminti ceea ce faci și te poate face să eziți.

Doar una dintre numeroasele lecții pe care Cossack le învățase de la Hunter. Ei numeau ținta Comandantul. Era un militar sau, mai bine zis, fusese. Încă îi plăcea să poarte haine militare. Cu atâtea gărzi de corp, era încă la comanda unei mici armate. Numele i se potrivea.

Comandantul nu era un om bun. Era traficant de droguri, exporta cocaină la scară mare. De asemenea, controla una dintre cele mai viciate bande din Peru, torturând și omorând pe oricine îi stătea în cale. Dar toate acestea nu însemnau nimic pentru Hunter și Cossack. Ei se aflau acolo pentru că primiseră douăzeci de mii de lire sterline să îl lichideze –, iar, dacă ținta lor ar fi fost doctor sau preot, nu ar fi fost nicio diferență pentru ei.

Hunter se uită la ceas. Era opt fără două minute dimineață și i se spusese că Comandantul urma să plece la Lima la fix. Știa de asemenea că avea de-a face cu un bărbat punctual. Încărcă un singur cartuș .308 în Winchester și reglă luneta. Trebuia să tragă o singura dată.

Între timp, Cossack își scosese ochelarii de câmp și scruta locul să vadă vreo mișcare. Tânărului nu îi era frică, dar era încordat și emoționat. O picătură de transpirație i se scurse după ureche și îi coborî pe gât. Gura îi era uscată. Ceva îl atinse ușor pe spate și se întreba dacă era Hunter, avertizându-l să stea calm. Dar Hunter era la

ceva depărtare, concentrat la armă.

Ceva mișcă.

Cossack știu sigur că era acolo când i se urcă pe umăr și apoi pe gât – și atunci era deja prea târziu. Foarte încet, își întoarse capul. Și era acolo, exact la marginea câmpului său vizual. Un păianjen, atârnat într-o parte a gâtului său, chiar sub linia bărbiei. După greutatea acestuia, crezuse că era o tarantulă – dar era ceva mai rău, mult mai rău. Era foarte negru, cu un cap mic și cu un corp dezgustător, umflat, ca un fruct gata să explodeze. Știa că dacă s-ar fi întors, ar fi găsit o clepsidră roșie marcată pe abdomenul acestuia.

Era o văduvă neagră. Latrodectus curacaviensis. *Unul dintre cei mai ucigători păianjeni de pe pământ.*

Păianjenul se mișcă, picioarele din față mutându-se astfel încât unul aproape că atingea colțul gurii lui Cossack. Celelalte picioare erau încă pe gât, cu o mare parte a corpului păianjenului atârnându-i acum sub maxilar. Voia să înghită din nou, dar nu îndrăznea. Orice mișcare putea alarma creatura, care oricum nu avea nevoie de motiv pentru a ataca. Cossack credea că era femelă: de o mie de ori mai periculoasă decât masculul. Dacă se hotăra să îl muște, colții săi goi aveau să îl injecteze cu un venin neurotoxic care i-ar fi paralizat întregul sistem nervos. La început nu ar fi simțit nimic. Ar fi rămas doar două urme mici roșii pe piele. Durerea – valuri ale acesteia – ar fi apărut cam într-o oră. Pleoapele i s-ar fi umflat. Nu ar fi putut să respire. Ar fi intrat în convulsii. Ar fi murit cu siguranță.

Cossack se gândi să ridice o mână și să încerce să azvârle creatura hidoasă departe. Dacă ar fi fost oriunde în altă parte pe corpul său, poate că ar fi riscat. Dar se stabilise pe gâtul său, fascinată de pulsul pe care îl găsise acolo. Cossack voia să-l strige pe Hunter, dar nu putea să riște să își miște mușchii gâtului. Abia dacă respira. Hunter făcea ultimele reglări, fără să știe ce se întâmpla. Ce putea face?

În final fluieră. Era singurul sunet pe care îndrăzni să-l facă. Era cât se poate de conștient de creatura care atârna pe el. Simți înțepătura unui alt picior, de data aceasta atingându-i buza. Era pe cale să i se urce pe față?

Hunter privi și văzu că ceva era în neregulă. Cossack stătea ciudat de nemișcat, cu capul contorsionat, fața, sub vopsea, complet albă.

Hunter făcu un pas, astfel încât Cossack se afla acum între el și complex. Lăsă arma în jos, cu vârful acesteia spre sol.

Hunter zări păianjenul.

În același moment, ușa casei se deschise și Comandantul ieși: un bărbat scund, îndesat, cu o tunică închisă la culoare descheiată la gât. Nebărbierit, căra o servietă și fuma.

Douăzeci de pași până la elicopter – și deja se pusese în mișcare, vorbind cu cele două gărzi care îl însoțeau. Ochii lui Cossack clipiră către Hunter. Știa că organizația care îi angajase nu ar fi tolerat un eșec, și aceasta era singura șansă pe care o aveau. Păianjenul se mișcă din nou și, privind în jos, Cossack îi zări capul: o îngrămădire de ochi mici strălucitori – vreo jumătate de duzină – holbându-se la el, mai urâți decât orice pe lumea asta. Îl mânca pielea, întregul obraz ar fi dorit să se descuameze cu totul. Dar știa că Hunter nu putea face nimic. Trebuia să tragă acum. Comandantul era la doar zece pași de elicopter. Elicele se mișcau deja. Cossack vroia să strige către el. „Fă-o!" Zgomotul împușcăturii l-ar fi speriat pe păianjen și acesta ar fi înțepat. Dar asta nu era important. Misiunea trebuia să aibă succes.

Îi trebuiră lui Hunter mai puțin de două secunde să se hotărască. Putea folosi vârful armei pentru a îndepărta văduva neagră. Putea avea succes în a o îndepărta înainte ca aceasta să-l înțepe pe Cossack. Dar, până atunci, Comandantul ar fi fost în elicopter, după un geam rezistent la gloanțe. Sau putea să-l împuște pe Comandant. Dar odată ce ar fi tras cu arma, trebuia să se întoarcă și să fugă imediat, să dispară în junglă. Nu avea timp să-l ajute pe Cossack; nu putea face nimic.

Se hotărî, ridică arma, ținti și trase.

Glonțul, încins, trecu ca săgeata, tăind o linie pe gâtul lui Cossack. Văduva neagră se dezintegră instantaneu, distrusă de forța împușcăturii. Glonțul își continuă traiectoria prin luminiș și gard și – purtând încă fragmente din văduva neagră, se îngropă în pieptul Comandantului. Acesta tocmai se pregătea să urce în elicopter. Se opri surprins parcă, duse o mână la inimă și se prăbuși. Gărzile se întoarseră, țipând, privind către junglă, încercând să zărească dușmanul.

Dar Hunter și Cossack plecaseră deja. Jungla îi înghiți în câteva

secunde, deși trecu mai bine de o oră până ce se opriră să își tragă răsuflarea.

Cossack sângera. Avea o dungă roșie care părea trasă cu linia pe o parte a gâtului lui, iar sângele se prelingea, intrând în cămașă. Dar văduva neagră nu-l înțepase. Întinse o mână, acceptând o sticlă de apă de la Hunter, și bău.

— Mi-ai salvat viața, spuse el.

Hunter se gândi.

— Să iei o viață și să salvezi una cu un singur glonț... nu e chiar așa de rău.

Cossack avea să aibă cicatricea pentru restul vieții. Dar aceasta nu avea să dureze atât de mult.

Viața unui asasin profesionist este adesea scurtă. Hunter avea să moară primul, în altă țară, în altă misiune. Mai târziu avea să fie rândul lui.

Acum nu spunea nimic. Își făcuseră datoria. Era tot ce conta. Dădu înapoi sticla de apă și, în timp ce soarele strălucea și jungla privea și reflecta la ceea ce se întâmplase, cei doi bărbați porniră împreună, tăind și croindu-și drum prin căldura dimineții unei noi zile.

NU E TREABA MEA

Alex Rider stătea întins pe spate, uscându-se în soarele amiezii.

Simțea apa sărată de la ultima baie scurgându-i-se prin păr și uscându-se pe piept. Pantalonii scurți, încă uzi, îi erau lipiți de trup. Era, în acel moment, cât de fericit putea fi; o săptămână de vacanță care fusese perfectă de la început, de când avionul aterizase în Montpellier și el păşise în splendoarea primei lui zile mediteraneene. Îi plăcea sudul Franței – intensitatea culorilor, mirosurile, liniștea vieții pe care o trăia cu fiecare minut și refuza să o lase să plece. Habar nu avea cât era ceasul, numai că îi era foame și ghici că se apropia prânzul. O muzică se auzi brusc când o fată trecu cu un radio și Alex întoarse capul să o urmărească. Și atunci apuse soarele, marea îngheță și întreaga lume păru să își țină respirația.

Nu se uita la fata cu radioul. Se uita dincolo de ea, către digul care despărțea plaja de apă, acolo unde acosta un iaht. Acesta era enorm, aproape de mărimea unui vas de pasageri care ducea turiști în susul și în josul coastei. Dar niciun turist nu punea vreodată piciorul pe acea ambarcațiune. Era complet neprietenoasă, plutind în tăcere pe apă, cu sticla vopsită la ferestre și prora masivă, se ridica precum un zid alb solid. Un bărbat stătea la bord, privind atent înainte, cu fața inexpresivă. Era o față pe care Alex o recunoscu pe loc.

Yassen Gregorovici. Trebuia să fie el.

Alex rămase nemișcat, sprijinindu-se într-un braț, cu mâna pe jumătate îngropată în nisip. În timp ce privea, un bărbat de douăzeci și ceva de ani apăru din cabină și se grăbi să acosteze vasul. Era mic de statură și ca o primată, purtând o vestă ce-i dezvăluia tatuajele care îi acopereau în întregime brațele și umerii. Un ajutor pe punte? Yassen nu se oferi să îl ajute la treabă. Un al treilea bărbat se grăbi de-a lungul zidului. Era gras și chel, îmbrăcat cu un costum alb ieftin. Partea superioară a capului îi fusese arsă de soare și pielea devenise urâtă, de un roșu canceros.

Yassen îl zări și coborî, mișcându-se precum uleiul vărsat. Purta jeanși albaștri și o cămașă albă descheiată la gât. Alți bărbați poate că ar fi trebuit să se lupte să-și mențină echilibrul păşind în jos pe

puntea mișcătoare, dar el nici măcar nu ezita. Era ceva inuman la el. Cu părul tuns scurt, ochii albaștri duri și palizi, fața inexpresivă, era clar că nu era în vacanță. Dar numai Alex știa adevărul despre el. Yassen Gregorovici era un asasin plătit care îi omorâse unchiul și îi schimbase viața. Era căutat în întreaga lume.

Oare ce făcea el într-un orășel de pe malul mării, de la marginea mlaștinilor și a lagunelor care alcătuiau zona Camargue? Nu era nimic în Saint-Pierre în afară de plaje, locuri turistice, prea multe restaurante și o biserică exagerat de mare care arăta mai degrabă a fortăreață. Îi trebuise lui Alex o săptămână să se acomodeze cu șarmul tăcut al locului. Și acum asta!

— Alex? La ce te uiți? murmură Sabina, și Alex trebui să se forțeze să se întoarcă, să își aducă aminte că ea era acolo.

— Eu...

Cuvintele nu-i ieșeau. Nu știa ce să spună.

— Crezi că mă mai poți da cu puțină cremă de soare pe spate? Mă ard...

Asta era Sabina. Subțire, cu părul închis la culoare, și uneori mai matură decât cei cincisprezece ani ai ei. Dar era genul de fată care probabil schimbase jucăriile pe băieți înainte de a împlini unsprezece ani. Deși folosea crema cu factor de protecție 25, se părea că avea nevoie de mai multă cremă la fiecare cincisprezece minute, și cumva era mereu Alex cel care trebuia să o ungă. El îi privi repede spatele, care, de altfel, era perfect bronzat. Purta un bikini făcut din atât de puțin material, încât nu se obosise să aibă un model. Ochii îi erau acoperiți de o pereche de ochelari de soare Dior contrafăcuți (pe care îi cumpărase la o zecime de preț din valoarea reală) și avea capul îngropat în *Stăpânul inelelor,* agitând în același timp crema de protecție.

Alex privi înapoi către iaht. Yassen dădea mâna cu bărbatul chel. Ajutorul de pe punte stătea aproape, așteptând. Chiar și de la acea distanță, Alex își putea da seama că Yassen deținea controlul; că, atunci când vorbea, cei doi bărbați ascultau. Alex îl văzuse odată pe Yassen împușcând mortal un om numai pentru că scăpase un pachet. Bărbatul ăsta emana o răceală extraordinară, care părea să neutralizeze chiar și soarele mediteranean. Lucrul ciudat era că

existau puțini oameni în lume care ar fi putut să-l recunoască pe rus. Alex era unul dintre ei. Oare prezența lui Yassen aici avea de a face cu el?

— Alex...? spuse Sabina.

Cei trei bărbați se îndepărtară de vas, îndreptându-se către oraș. Deodată Alex sări în picioare.

— Mă întorc imediat, spuse el.

— Unde mergi?

— Vreau ceva de băut.

— Am apă.

— Nu, eu vreau o cola.

Chiar în timp ce-și luă tricoul și-l trase pe cap, Alex știu că nu era o idee prea bună. Yassen Gregorovici putea să fi venit la Camargue pentru că-și dorea o vacanță. Poate că venise să-l ucidă pe primarul local. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu avea de a face cu Alex și ar fi fost o nebunie să se încurce cu Yassen din nou. Alex își aminti promisiunea pe care o făcuse ultima dată când se întâlniseră, pe un acoperiș din centrul Londrei.

„L-ai ucis pe Ian Rider. Într-o zi te voi ucide eu pe tine."

La vremea aceea vorbise serios – dar asta fusese atunci. Acum nu voia să aibă de a face cu Yassen sau cu lumea pe care o reprezenta el.

Și totuși...

Yassen era acolo. Trebuia să știe de ce.

Cei trei bărbați mergeau pe lângă strada principală, urmând linia mării. Alex îi urmărea din spate pe nisip, trecând de arena de tauri, din beton alb, care îl frapase când sosise aici – până ce-și aminti că se afla la doar 160 de kilometri de Spania. Urma să fie o coridă în seara aceea. Lumea făcea deja coadă la ghișeele cu ferestre mici pentru a cumpăra bilete, dar el și Sabina hotărâseră că nu vor merge.

— Sper că va câștiga taurul, fusese singurul comentariu al Sabinei.

Yassen și cei doi bărbați o luară la stânga, dispărând în centrul orașului. Alex grăbi pasul, știind ce ușor ar putea să-i piardă în învălmășeala de alei care împrejmuiau biserica. Nu trebuia să fie prea atent să nu fie văzut. Yassen se credea în siguranță. Era puțin probabil ca, într-o stațiune de vacanță aglomerată, să observe că îl urmărește cineva. Dar cu Yassen nu se știa niciodată. Alex își simțea

inima tresărind cu fiecare pas pe care îl făcea. Gura i se uscase, și, de data asta, nu era soarele de vină.

Yassen dispăruse. Alex privi în dreapta și în stânga. O mulțime de lume mișuna în toate direcțiile, ieșind din magazine și intrând în restaurantele deschise care serveau deja prânzul. Mirosul de paella umplea aerul. Își reproșa că rămase în urmă, că nu îndrăznise să se apropie mai mult. Cei trei bărbați puteau să fi dispărut în oricare dintre clădiri. Se poate oare să-și fi imaginat că-i văzuse? Era un gând plăcut, dar acesta fu alungat o secundă mai târziu, când îi zări la o terasă în fața unui restaurant din piață, bărbatul cel chel cerând deja meniurile.

Alex păși în fața unui chioșc unde se vindeau vederi, folosind standurile ca un ecran între el și restaurant. Alături era o cafenea ce servea gustări și băuturi sub umbrele mari, multicolore. Se apropie de aceasta. Yassen și ceilalți doi erau acum la mai puțin de zece metri distanță și Alex putea distinge mai multe detalii. Ajutorul de pe punte își îndesa pâine în gură ca și când n-ar fi mâncat de o săptămână. Bărbatul chel vorbea încet, precipitat, scuturând pumnul în aer ca să se facă înțeles. Yassen asculta răbdător. Din cauza zgomotului din jur, Alex nu putea auzi niciun cuvânt din ce spuneau. Se strecură pe lângă o umbrelă și un chelner aproape că se izbi de el, lăsând să-i scape un torent de cuvinte furioase în franceză. Yassen privi în direcția lui și Alex se ascunse, de frică să nu atragă atenția asupra lui.

Un șir de plante în vase de lemn despărțea cafeneaua de terasa-restaurant în care mâncau bărbații. Alex se strecură între două vase și se duse repede după draperiile din interiorul restaurantului. Se simțea mai în siguranță acolo, mai puțin expus. Bucătăriile erau chiar în spatele lui. De o parte era un bar și în fața acestuia cam o duzină de mese, toate goale. Chelnerii intrau și ieșeau cu farfurii de mâncare, dar toți clienții aleseseră să mănânce afară.

Alex privi afară pe geam. Și își ținu respirația. Yassen se ridicase și se îndrepta cu un scop precis către el. Fusese văzut? Dar apoi observă că Yassen ținea ceva în mână: un telefon mobil. Probabil că primise un telefon și venea în restaurant să vorbească nestingherit. Câțiva pași în plus și ar fi ajuns la ușă. Alex privi în jur și observă o nișă separată de o draperie de mărgele. Trecu prin ea și se trezi într-o

zonă de depozitare destul de mare să-l ascundă. Mopuri, găleți, cutii și sticle goale de vin erau înghesuite în jurul lui. Draperiile tremurară și apoi deveniră nemișcate.

Yassen era deja acolo.

— Am sosit acum douăzeci de minute, spunea el. Vorbea engleză cu un accent rusesc aproape imperceptibil. Franco mă aștepta. Adresa este confirmată și totul a fost aranjat.

Urmă o pauză. Alex încerca să nu respire. Era la câțiva centimetri de Yassen, separat doar de o barieră fragilă de mărgele colorate. Dacă nu ar fi fost atât de întuneric înăuntru după strălucirea soarelui, Yassen cu siguranță l-ar fi văzut.

— O vom face în după-amiaza aceasta. Nu ai de ce să-ți faci griji. E mai bine să nu comunicăm. Îți voi raporta la întoarcerea mea în Anglia.

Yassen Gregorovici închise telefonul și rămase încremenit. Alex prinse momentul, alerta instantanee ca și când un instinct animalic i-ar fi spus lui Yassen că fusese ascultat. Telefonul era încă în mâna bărbatului, dar putea fi un cuțit pe care era gata să-l arunce. Capul îi era nemișcat, dar ochii priveau dintr-o parte în alta, căutând dușmanul. Alex stătea unde era, în spatele mărgelelor, neîndrăznind să se miște. Ce trebuia să facă? Era tentat să evadeze, să fugă afară în spațiu deschis. Nu. Ar fi fost mort înainte de a face doi pași. Yassen l-ar fi omorât chiar înainte de a ști cine era sau de ce se afla acolo. Foarte încet, Alex privi în jurul lui după o armă, după orice cu care s-ar fi putut apăra.

Și apoi ușa de la bucătărie se deschise și un chelner ieși, trecând pe lângă Yassen și strigând pe cineva în același timp. Momentul de nemișcare se risipi. Yassen își puse telefonul în buzunarul pantalonilor și ieși afară să li se alăture celorlalți.

Alex răsuflă din greu, ușurat.

Ce aflase?

Yassen Gregorovici venise acolo să ucidă pe cineva. Era sigur de asta. „Adresa este confirmată și totul a fost aranjat.” Dar măcar Alex nu-și auzise numele menționat. Deci avea dreptate. Ținta era probabil vreun francez, ce locuia acolo, în Saint-Pierre. Avea să se întâmple cândva în după-amiaza aceea. O împușcătură sau probabil

un cuțit ce lucea în lumina soarelui. Un moment de violență și cineva, undeva, avea să se relaxeze, știind că avea cu un dușman mai puțin.

Ce putea face?

Alex împinse draperia de mărgele și ieși prin spatele restaurantului. Era ușurat să se afle pe stradă, departe de piață. De-abia acum încerca să-și adune gândurile. Putea merge la poliție, bineînțeles. Le putea spune că era un spion care lucrase deja de trei ori pentru MI6 – Serviciul Britanic de Spionaj. Putea spune că-l recunoscuse pe Yassen, că știa cu ce se ocupa acesta și că urma să aibă loc o omucidere aproape sigur, în acea după-amiază, dacă nu avea să fie oprită.

Dar la ce-ar fi ajutat? Poliția franceză l-ar fi putut înțelege, dar nu l-ar fi crezut. Era un elev englez de paisprezece ani cu nisip în păr și bronzat. S-ar fi uitat la el și ar fi râs.

Se putea duce la Sabina și la părinții ei. Dar Alex nu voia să facă nici acest lucru. Se afla acolo la invitația lor și nu avea rost să le strice vacanța vorbindu-le despre o crimă. Nu că ei l-ar fi crezut mai mult decât poliția. Odată, când a stat cu ea în Cornwall, Alex a încercat să-i spună Sabinei adevărul. Ea a crezut că glumește.

Alex privi în jur la magazinele de turiști, la gelaterii, la mulțimea ce trecea fericită pe stradă. Era o priveliște tipică de carte poștală. Lumea adevărată. Așa că de ce dracu' căuta el să se implice din nou într-o afacere cu spioni și asasini? Era în vacanță. Nu era treaba lui. Lasă-l pe Yassen să facă ce vrea. Alex nu putea să-l oprească chiar dacă ar fi încercat. Mai bine să uite că-l văzuse.

Alex inspiră adânc și se întoarse pe drumul către plajă să o găsească pe Sabina și pe părinții ei. În timp ce mergea, se gândea ce motiv să inventeze ca să le explice de ce plecase așa de brusc și de ce nu mai zâmbea, acum că se întorsese.

În acea după-amiază, Alex și Sabina au fost luați cu mașina de către un fermier local către Aigues-Mortes, un oraș fortificat la marginea mlaștinilor sărate. Sabina dorea să scape de părinți și să stea la o cafenea franceză, unde să poată privi mulțimea de turiști și de localnici care se plimbau pe stradă. Realizase un sistem de notare

a adolescenților francezi pentru felul în care arătau – cu puncte lipsă pentru picioare strâmbe, dinți stricați sau alegere proastă a ținutei vestimentare. Nimeni nu luase încă mai mult de 7 din 20 și Alex ar fi fost în mod normal fericit să stea cu ea, să o asculte râzând în gura mare.

Dar nu și în aceasta după-amiază.

Totul era deplasat. Zidurile înalte și turnurile care îl înconjurau se aflau la kilometri depărtare, iar trecătorii păreau să se miște prea încet, ca un film stricat. Alex dorea să se bucure că se afla acolo. Voia să se simtă din nou în vacanță. Dar faptul că-l văzuse pe Yassen stricase totul.

Alex o cunoscuse pe Sabina cu doar o lună în urmă, când amândoi ajutaseră la Turneul de tenis de la Wimbledon, dar se împrieteniseră pe loc. Sabina era singură la părinți. Mama ei, Liz, era creator de modă, iar tatăl ei, Edward, lucra ca jurnalist. Alex nu-l prea văzuse, pentru că acesta își începuse vacanța mai târziu, venise cu trenul de la Paris și de atunci lucra la un articol.

Familia închiriase o casă în apropiere de Saint-Pierre, pe marginea unui râu, Micul Rhon. Era o locuința simplă, tipică zonei: albă cu obloane albastre și un acoperiș din țiglă de teracotă arsă de soare. Avea trei dormitoare și, la parter, o bucătărie aerisită, în stil clasic, care dădea într-o grădina cu piscină și teren de tenis cu buruieni ieșind prin asfalt. Lui Alex i-a plăcut de la început. Dormitorul lui dădea către râu și în fiecare seară el și Sabina petreceau ore în șir trântiți pe o sofa veche, vorbind încet și privind râul curgând.

Prima săptămână de vacanța trecuse într-o clipită. Înotaseră în piscină și în mare, care era la mai puțin de doi kilometri. Se plimbaseră, se urcaseră pe stânci, merseseră cu o canoe și, o dată (nu era sportul preferat al lui Alex), călăriseră. Lui Alex chiar îi plăceau părinții Sabinei. Erau genul de adulți care nu uitaseră că și ei fuseseră cândva adolescenți și mai mult sau mai puțin îi lăsau pe el și Sabina să facă ce voiau. Și în ultimele șapte zile totul fusese perfect.

Până la Yassen.

„Adresa este confirmată și totul a fost aranjat. O vom face în după-amiaza aceasta…”

Ce avea de gând să facă rusul în Saint-Pierre? Ce ghinion îl adusese

aici, să arunce din nou o umbră asupra vieții lui Alex? În ciuda căldurii soarelui de după-amiază, Alex tremura.

— Alex?

Își dădu seama că Sabina vorbise cu el și privi împrejur. Ea se uita peste masă cu o privire îngrijorată.

— La ce te gândești? întrebă ea. Erai tare departe.

— La nimic.

— N-ai fost în apele tale toată după-amiaza. S-a întâmplat ceva de dimineață? Unde ai dispărut de pe plajă?

— Ți-am spus. Voiam ceva de băut.

Ura faptul că trebuia s-o mintă, dar nu-i putea spune adevărul.

— Tocmai spuneam că ar trebui să plecăm. Am promis că vom fi acasă până la cinci. O, Doamne! Uită-te la ăla! Arătă înspre un alt adolescent ce trecea. 4 din 20. Chiar nu e *niciun* băiat arătos în Franța? Îl privi pe Alex. În afară de tine, vreau să spun.

— Deci eu cât primesc din 20? întrebă Alex.

Sabina se gândi.

— 12 și jumătate, spuse în final. Dar nu te îngrijora, Alex. Peste zece ani vei fi perfect.

Uneori ororile se anunță singure în cel mai simplu mod.

În acea zi fu o singură mașină de poliție, gonind pe drumul larg și pustiu care șerpuia către Saint-Pierre. Alex și Sabina stăteau în spatele aceleiași mașini care îi adusese. Priveau o turmă de vaci împrăștiată pe unul dintre câmpuri când mașina poliției – albastru cu alb cu o lumină pâlpâind deasupra – îi depăși și se îndepărtă. Alex îl avea încă pe Yassen în minte și priveliștea aceasta îi strânse mai tare nodul din stomac. Dar era doar o mașină de poliție. Nu însemna nimic.

Dar apoi urmă un elicopter, ce decolă de undeva nu departe, urcând pe cerul strălucitor. Sabina îl văzu și arătă spre el.

— S-a întâmplat ceva, spuse ea. Tocmai a venit din oraș.

Elicopterul venise din oraș? Alex nu era sigur. Îl privi cum trece deasupra lor și dispare în direcția Aigues-Mortes, și în tot acest timp respira din ce în ce mai sacadat și simțea povara grea a unei frici fără nume.

Și apoi făcură o întoarcere și Alex știu că frica lui cea mai mare se adeverise – dar într-un mod pe care nu-l prevăzuse.

Bucăți de piatră, cărămidă sfărâmată și oțel răsucit. Fum gros, negru, răsucindu-se pe cer. Casa lor fusese aruncata în aer. Doar un perete rămăsese intact, dând iluzia crudă că nu fuseseră făcute prea multe stricăciuni. Dar restul dispăruse. Alex văzu un pat metalic atârnând într-un unghi ciudat, cumva pe jumătate suspendat în aer. O pereche de obloane albastre zăceau în iarbă cam la 50 de metri distanță. Apa din piscină era maro și plină de gunoaie.

O puzderie de vehicule erau parcate împrejurul clădirii. Mașini de poliție, de pompieri, cele ale trupelor antitero și ambulanțe. Lui Alex nu i se păreau reale: mai degrabă jucării intens colorate. Într-o țară străină, nimic nu pare mai străin decât serviciile de urgență.

— Mamă! Tată!

Alex o auzi pe Sabina strigând și o văzu sărind din mașină înainte ca aceasta să oprească. Apoi alergă pe alee, trecând cu forța printre oficiali în diferite uniforme. Mașina se opri și Alex coborî, nesigur dacă picioarele lui vor lua contact cu solul sau dacă pur și simplu se vor scufunda în acesta. Capul i se învârtea; credea că avea să leșine.

Nimeni nu îi vorbi în timp ce mergea. Era ca și cum nu se afla deloc acolo. În fața lui o văzu pe mama Sabinei apărând de nicăieri, cu fața acoperită de cenușă și lacrimi, și el gândi că dacă ea era teafără, dacă nu se afla în casă când avusese loc explozia, poate că și Edward Pleasure scăpase. Dar apoi o văzu pe Sabina începând să tremure și căzând în brațele mamei ei, și știu că se întâmplase ce era mai rău.

Se apropie, la timp să audă cuvintele lui Liz în timp ce o strângea la piept pe fiica ei.

— Încă nu știm ce s-a întâmplat. Tata a fost luat cu elicopterul la Montpellier. Este în viață, Sabina, dar e grav rănit. Mergem la el acum. Știi că tatăl tău este un luptător. Dar doctorii nu sunt siguri dacă are să reziste sau nu. Pur și simplu nu știm...

Mirosul de ars ajunse la Alex și îl înecă. Fumul acoperise soarele. Ochii îi lăcrimau și se chinuia să respire.

Era vina lui.

Nu știa de ce se întâmplase, dar era aproape sigur că el era

responsabil.

Yassen Gregorovici.

„Nu e treaba mea.” Asta gândise Alex. Acesta era rezultatul.

CU DEGETUL PE TRĂGACI

Poliţistul din faţa lui Alex era tânăr, neexperimentat şi se chinuia să găsească cuvintele potrivite. Nu avea numai dificultăţi cu limba engleză, după cum şi-a dat seama Alex. Aici, în acest colţ ciudat şi liniştit al Franţei, cel mai rău lucru cu care avea el de a face putea fi un şofer beat sau poate un turist care să-şi piardă portofelul pe plajă. Aceasta era o situaţie nouă şi el era cu totul depăşit.

— Este groaznic, spunea el. Îl cunoşteai de multă vreme pe domnul Pleasure?

— Nu. Nu de mult timp, spuse Alex.

— Va primi cele mai bune îngrijiri. Poliţistul zâmbi încurajator. Doamna Pleasure şi fiica ei merg acum la spital, dar ne-au rugat să avem grijă de tine.

Alex stătea pe un scaun pliant la umbra unui copac. Era trecut de ora cinci, dar soarele ardea încă. Râul curgea la câţiva metri distanţă, şi Alex ar fi dat orice să se arunce în apă şi să înoate, să continue să înoate, până ce va fi lăsat în urmă toată afacerea asta.

Sabina şi mama ei plecaseră de vreo zece minute şi acum rămăsese singur cu poliţistul acesta tânăr. Primise un scaun la umbră şi o sticlă de apă, dar era clar că nimeni nu ştia ce să facă cu el. Nu era familia lui. Nu avea niciun drept să fie acolo. Mai apăruseră nişte oficiali: poliţişti de grad mai mare şi pompieri mai în vârstă. Se mişcau încet printre ruine, mutând din când în când câte o placă de lemn sau o piesă de mobilier stricată ca şi când ar fi putut descoperi simplul indiciu care le-ar spune de ce se întâmplase acel lucru.

— Am telefonat la Consulatul britanic, spunea poliţistul. Vor veni să te ia acasă. Dar trebuie să trimită un reprezentant din Lyon. Este drum lung. Aşa că în seara aceasta trebuie să aştepţi aici, în Saint-Pierre.

— Ştiu cine a făcut asta, spuse Alex.

— *Comment?*

— Ştiu cine e responsabil. Alex privi în direcţia casei. Trebuie să mergeţi în oraş. Este un iaht legat de ponton. N-am văzut numele, dar nu-l puteţi rata. Este imens... alb. Este un bărbat pe iaht; numele

lui este Yassen Gregorovici. Trebuie să-l arestați înainte de a apuca să fugă.

Poliţistul se holba la Alex, înmărmurit. Alex se întreba cât de mult înţelesese.

— Poftim? Ce spui acolo? Acest bărbat, Yassen...

— Yassen Gregorovici.

— Îl cunoşti?

— Da.

— Cine e?

— Este un asasin. E plătit să ucidă oameni. L-am văzut în dimineaţa aceasta.

— Te rog! Poliţistul ridică o mână. Nu voia să mai audă nimic. Aşteaptă aici.

Alex îl privi îndepărtându-se spre maşinile parcate, probabil să găsească un ofiţer superior. Luă o gură de apă, apoi se ridică în picioare. Nu voia să stea acolo şi să privească evenimentele dintr-un scaun pliant, ca cineva la picnic. Merse înspre casă. Adia o briză de seară, dar mirosul de lemn ars plutea încă de jur împrejur. O bucată de hârtie, arsă şi înnegrită, pluti deasupra ruinelor. Dintr-un impuls, Alex se aplecă şi o ridică.

Citi:

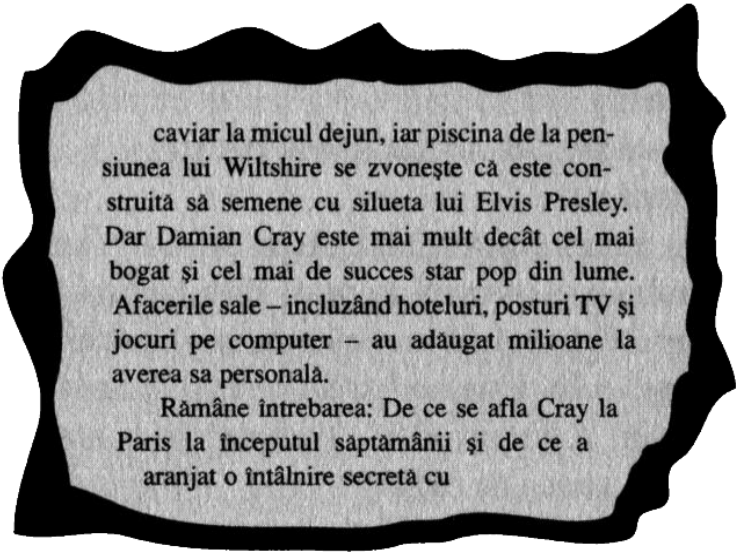
caviar la micul dejun, iar piscina de la pensiunea lui Wiltshire se zvoneşte că este construită să semene cu silueta lui Elvis Presley. Dar Damian Cray este mai mult decât cel mai bogat şi cel mai de succes star pop din lume. Afacerile sale – incluzând hoteluri, posturi TV şi jocuri pe computer – au adăugat milioane la averea sa personală.

Rămâne întrebarea: De ce se afla Cray la Paris la începutul săptămânii şi de ce a aranjat o întâlnire secretă cu

Atât era. Hârtia se înnegri, şi cuvintele dispărură.

Alex își dădu seama despre ce era vorba. Trebuia să fie o pagină din articolul la care Edward Pleasure tot scria de când ajunsese aici. Ceva care avea de a face cu celebrul Damian Cray...

— *Excusez-moi, jeune homme...*

Privi în sus și văzu că polițistul se întorsese cu un alt bărbat, ceva mai în vârstă, cu o gură cu colțurile în jos și cu o mustață mică. Inima lui Alex se strânse. Recunoscu tipul de om, înainte ca acesta să apuce să vorbească măcar. Unsuros și plin de importanță, purtând o uniformă care era prea îngrijită și cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe față.

— Ai ceva să ne spui? întrebă el. Vorbea engleza mai bine decât colegul lui.

Alex repetă ce spusese deja.

— De unde îl cunoști pe acest bărbat? Cel de pe barcă.

— Mi-a ucis unchiul.

— Cine era unchiul tău?

— Era spion. A lucrat pentru MI6. Alex inspiră adânc. Cred că *eu* s-ar putea să fi fost ținta bombei. Cred că încerca să mă ucidă *pe mine...*

Cei doi polițiști stătură de vorbă împreuna pentru scurt timp, apoi se întoarseră la Alex. Băiatul știa ce urma. Polițistul mai în vârstă își rearanjase trăsăturile, astfel încât acum îl privea pe Alex cu un amestec de bunătate și îngrijorare. Dar mai era și aroganță acolo: „Eu am dreptate. Tu te înșeli. Și nimic nu mă va convinge de contrariu". Era ca un profesor rău la o școală proastă, care pune o cruciuliță lângă un răspuns bun.

— Ai suferit un șoc groaznic, spuse polițistul. Explozia... Știm deja că a fost cauzată de o scurgere în țeava de gaz.

— Nu... Alex dădu din cap.

Polițistul ridică o mână.

— Nu există niciun motiv pentru care un asasin ar răni o familie în vacanță. Dar înțeleg. Ești supărat; este posibil să fii șocat. Nu știi ce vorbești.

— Vă rog...

— Am trimis după cineva de la consulatul tău și va sosi în curând. Până atunci ar fi mai bine dacă nu ai interveni.

Alex își lăsă capul în jos.

— Vă deranjează dacă mă duc să mă plimb? spuse el. Cuvintele îi erau încete și înfundate.

— La plimbare?

— Doar cinci minute. Vreau să fiu singur.

— Bineînțeles. Să nu mergi prea departe. Vrei să te însoțească cineva?

— Nu. E în regula.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. Evitase să privească în ochii polițistului și ei, fără îndoiala, crezuseră că îi era rușine. Nu conta. Alex nu voia ca ei să-i vadă furia, mânia neagră care-l străbătea ca un râu arctic. Nu-l crezuseră! Îl trataseră ca pe un copil prost!

Cu fiecare pas pe care-l făcea, i se întipăreau imagini în minte. Ochii Sabinei, mărindu-se când a văzut ruina casei. Edward Pleasure, dus cu elicopterul la un spital orășenesc. Yassen Gregorovici pe puntea iahtului său, alunecând înspre apus, după o altă misiune îndeplinită. Și era vina lui Alex! Asta era partea cea mai rea. Era un lucru de neiertat. Ei bine, nu avea de gând să stea cu mâinile în sân și să accepte asta. Alex se lăsă în voia furiei. Dar era timpul să preia controlul.

Când ajunse pe strada principala, privi înapoi. Polițiștii uitaseră de el. Privi încă o dată către ruinele arse ale casei de vacanță și furia crescu din nou în el. Se întoarse și începu să alerge.

Saint-Pierre era la mai puțin de doi kilometri distanță. Era seara devreme când ajunse el acolo și străzile erau pline de oameni binedispuși. De fapt, orașul părea mai aglomerat ca niciodată. Apoi își aminti. Era coridă în seara aceea, și lumea venise de peste tot să o urmărească.

Soarele se scufunda deja după orizont, dar lumina zilei mai zăbovea încă în aer, ca și cum ar fi fost uitată din greșeală. Becurile de pe străzi erau aprinse, aruncând o lumină portocalie pe pavajul cu nisip. Un carusel vechi se învârtea întruna, o roată înceţoșată de becuri electrice și muzică. Alex își făcu loc printre toate acestea fără să se oprească. Deodată se trezi de partea cealaltă a orașului, unde străzile erau liniștite. Noaptea sosise și totul era ceva mai gri.

Nu se așteptase să vadă iahtul. Își închipuise că Yassen plecase demult. Dar era încă acolo, acostat unde îl văzuse mai devreme în

acea zi, cu o veşnicie în urmă. Nu se vedea nimeni în jur. Părea că întregul oraş plecase la coridă. Apoi cineva apăru din întuneric, şi Alex îl văzu pe bărbatul chel, ars de soare. Era încă îmbrăcat în costum alb. Fuma un trabuc, iar capătul care ardea arunca o lumină roşie peste faţa lui.

Se vedea lumină prin hublouri. Oare avea să-l găsească pe Yassen în spatele unuia dintre ele? Alex nu prea avea habar de ceea ce făcea. Mânia îl orbea încă. Tot ce ştia era că trebuie să ajungă pe iaht şi nimic nu avea să-l oprească.

Numele bărbatului era Franco. Ieşise pe ponton pentru că Yassen nu suporta fumul de trabuc. Nu-l plăcea pe Yassen. Mai mult de atât; îi era frică de el. Când rusul aflase că Edward Pleasure fusese rănit, nu ucis, nu spusese nimic, dar era ceva intens şi urât în ochii lui. Pentru o secundă îl privise pe Raoul, ajutorul de pe punte. Raoul fusese cel care plasase de fapt bomba... prea departe de camera jurnalistului, după cum se părea. Greşeala era a lui. Şi Franco ştia că Yassen fusese foarte aproape de a-l ucide atunci şi acolo. Poate că încă urma să o facă. Doamne – ce porcărie!

Franco auzi un zgomot de papuci pe pietriş şi văzu un băiat îndreptându-se spre el. Era subţire şi bronzat, cu un tricou decolorat Stone Age, cu un şirag de mărgele din lemn la gât. Era blond şi părul îi atârna şuviţe pe frunte. Era turist – arăta ca un englez. Dar ce făcea acolo?

Alex se întrebase cât de mult se putea apropia de bărbat înainte de a-l face suspicios. Dacă de barcă s-ar fi apropiat un adult, ar fi fost altceva; dar tocmai pentru că avea doar paisprezece ani, era motivul pentru care le fusese atât de folositor celor de la MI6. Oamenii nu-l observau decât atunci când era prea târziu.

Asta se întâmplase acum. În timp ce băiatul se apropia, Franco era uimit de ochii căprui-închis aşezaţi pe o faţă ce părea prea serioasă pentru un băiat de vârsta lui. Erau ochi care văzuseră prea multe.

Alex ajunse aproape de Franco. În acel moment atacă, învârtindu-se pe călcâiul piciorului stâng, lovind cu dreptul. Franco fu luat prin surprindere. Călcâiul lui Alex îl lovi tare în stomac – dar imediat Alex ştiu că-şi subestimase adversarul. Se aşteptase să simtă un strat moale

de grăsime sub costum. Dar piciorul lui lovise un inel de mușchi, și, deși îl durea și își pierduse echilibrul, Franco nu căzuse.

Franco scăpă trabucul și se repezi, scotocind cu mâna în buzunarul hainei. O scoase de-acolo ținând în ea un obiect. Se auzi un clic încet și șapte centimetri de argint strălucitor apărură de nicăieri. Avea un cuțit. Mișcându-se mult mai repede decât ar fi crezut Alex, se repezi de-a latul pontonului. Mâna i se răsuci într-un arc. Alex auzi lama tăind aerul. Se răsuci din nou și cuțitul trecu cu repeziciune pe lângă fața lui Alex, ratându-l cu un centimetru.

Alex era neînarmat. Cu siguranță, Franco folosise cuțitul de multe ori înainte și, dacă prima lovitură nu l-ar fi năucit, această luptă ar fi fost încheiată deja. Alex privi în jur, căutând ceva cu care ar fi putut să se apere. Nu era aproape nimic pe ponton – doar câteva cutii vechi, o găleată, o plasă de pescar. Franco se mișca mai încet acum. Se lupta cu un puști, nimic mai mult. Mica pușlama poate că-l luase prin surprindere cu primul atac, dar era destul de ușor să-l pună la punct.

Mormăi câteva cuvinte în franceză: ceva urât. Apoi, o secundă mai târziu, pumnul lui se răsuci în aer, de data asta cu cuțitul într-un arc ascendent care ar fi tăiat beregata lui Alex, dacă acesta nu s-ar fi aruncat în spate.

Alex țipă.

Își pierduse echilibrul, căzând pe spate, cu un braț întins. Franco rânji, arătând doi dinți de aur, și păși înspre băiat, grăbit să termine cu el. Prea târziu observă că fusese păcălit. Mâna lui Alex apucase plasa de pescuit. Când Franco se aplecă asupra lui, el sări, legănându-și brațul înainte cu toată puterea. Plasa se întinse, căzând peste capul, umărul și mâna cu cuțitul lui Franco. Acesta înjură și se răsuci, încercând să se elibereze, dar mișcarea îl prinse și mai mult.

Alex știa că trebuia să termine repede cu asta. Franco se zbătea în continuare în plasă, dar Alex îl văzu deschizând gura să strige după ajutor. Dacă Yassen ar fi auzit ceva, Alex n-ar mai fi putut face nimic. Ținti și lovi a doua oară, cu piciorul în stomacul bărbatului. I se opri respirația; Alex văzu că se înroșește la față. Era pe jumătate în afara plasei, dansând într-un mod ciudat pe marginea pontonului, când își pierdu echilibrul și căzu. Cu mâinile captive, nu se putea proteja. Capul lovi betonul cu un sunet puternic și rămase nemișcat.

Alex era în picioare, respirând din greu. La distanță auzi un zgomot de trompetă și o rafală de aplauze. Corida trebuia să înceapă în zece minute. Venise o mică trupă care urma să cânte. Alex îl privi pe bărbatul fără cunoștință, știind că scăpase cu greu. Cuțitul nu era de găsit; poate căzuse în apă. Se întrebă dacă să continue. Apoi se gândi la Sabina și la tatăl ei, iar următorul lucru pe care îl făcu fu să se cațere pe pasarelă și să ajungă pe punte.

Barca se chema *Fer de Lance*. Alex observase numele în timp ce urca și își aminti că-l mai văzuse undeva. Asta era! Într-o excursie școlară la Grădina Zoologică din Londra. Era un fel de șarpe. Otrăvitor, bineînțeles.

Se afla într-o zonă cu o cârmă și butoane de control, alături de o ușă pe o parte și canapele din piele în spate. Bărbatul chel probabil că stătuse aici înainte de a coborî să fumeze. Alex văzu o revistă boțită, o sticlă de bere, un telefon mobil și o armă.

Recunoscu telefonul. Era al lui Yassen. Îl văzuse în mâna rusului la restaurant, mai devreme în acea zi. Telefonul avea o culoare ciudată – o nuanță de maro –, altfel Alex l-ar fi ignorat. Dar acum observă că era deschis. Îl ridică.

Alex intră repede în meniul principal și apoi la Apeluri. Găsi ceea ce căuta: o înregistrare a apelurilor primite în acea zi. La ora 12.53 vorbise cu un număr ce începea cu 44207.44 era Anglia; 207 însemna că era undeva în Londra. Era convorbirea pe care Alex o auzise în restaurant. Memoră repede numărul. Era al persoanei care îi dăduse ordinele lui Yassen. Avea să-i spună tot ce voia să știe.

Ridică arma.

În sfârșit, o avea. De fiecare dată când lucrase pentru MI6 le ceruse să-i dea o armă și de fiecare dată îl refuzaseră. Îi dăduseră dispozitive – dar erau doar săgeți tranchilizante, grenade, bombe fumigene. Nimic care să ucidă. Alex simți puterea armei pe care o ținea. O cântări în mână. Arma era un Grach MP-443 negru, cu vârful scurt. Era o armă rusească, bineînțeles, nou apărută în armată. Alex lăsă degetul să atingă trăgaciul și rânji larg. Acum el și Yassen erau egali.

Bâjbâi înainte, intră pe ușă și coborî câteva trepte ce duceau sub punte pe un coridor ce părea să fie la fel de lung ca întreaga barcă, cu cabine de o parte și de cealaltă. Văzuse un living deasupra, dar știa că

era gol. Nu erau lumini aprinse în spatele acelor ferestre. Dacă Yassen se afla undeva, trebuia să fie jos. Strângând mai puternic pistolul, se târî mai departe, picioarele sale nefăcând niciun zgomot pe podeaua acoperită de covor.

Ajunse la o ușă și văzu o dungă galbenă de lumină strecurându-se prin crăpătura de dedesubt. Strângând din dinți, căută mânerul, sperând pe jumătate să fie încuiată. Mânerul se mișcă, și ușa se deschise. Alex intră.

Cabina era surprinzător de mare, în formă dreptunghiulară, cu un covor alb și mobilier modern din lemn pe doi dintre pereți. Al treilea perete era ocupat de un pat dublu cu o masă și veioze de fiecare parte. Era un bărbat întins pe cuvertura albă, cu ochii închiși, nemișcat ca un cadavru. Alex păși înainte. Nu era niciun sunet în cameră, dar la distanță se putea auzi formația cântând la arenă: două sau trei trompete, o tubă și o tobă.

Yassen Gregorovici nu mișcă, în timp ce Alex se apropie, cu arma în fața lui. Alex ajunse lângă pat. Niciodată nu se aflase mai aproape de omul care îi omorâse unchiul. Putea vedea fiecare detaliu al feței lui: buzele, genele aproape feminine. Arma era la doar un centimetru depărtare de fruntea lui Yassen. Acolo se opri. Tot ce avea de făcut era să apese pe trăgaci și... gata!

— Bună seara, Alex.

De fapt Yassen nu se trezise. Își ținuse ochii închiși și acum îi deschisese. Era atât de simplu. Fața nu i se mișcă. Știu imediat cine era Alex, vorbind în timp ce arma era îndreptată către el. Acceptase acest lucru.

Alex nu spuse nimic. Mâna care ținea pistolul tremura ușor și aduse și cealaltă mână să o susțină.

— E arma mea, spuse Yassen.

Alex inspiră.

— Intenționezi să o folosești?

Nimic.

Yassen continuă calm:

— Cred că ar trebui să te gândești foarte bine. Să omori un om nu e la fel cum vezi la televizor. Dacă apeși pe trăgaci, vei trimite un glonț adevărat în carne adevărată. Nu voi simți nimic; voi muri pe loc.

Dar tu vei trăi cu amintirea a ce ai făcut tot restul vieții. Nu vei uita niciodată. Făcu o pauză, lăsând cuvintele să plutească în aer. Chiar ai curajul ăsta, Alex? Îți poți face degetul să ți se supună? Mă poți ucide?

Alex era neclintit ca o statuie. Se concentra doar asupra degetului de pe trăgaci. Era simplu. Era un mecanism. Trăgaciul ar fi apăsat cocoșul și l-ar fi lansat. Cocoșul ar fi lovit glonțul, o moarte de doar 19 milimetri, trimisă în scurta și rapida ei călătorie către capul bărbatului. O putea face.

— Poate că ai uitat ce ți-am spus cândva. Asta nu este viața ta. Nu are nimic de a face cu tine.

Yassen era complet relaxat. Nu avea pic de emoție în glas. Părea să-l cunoască pe Alex mai bine decât Alex însuși. Alex încercă să privească în altă parte, să evite ochii albaștri calmi care îl priveau cu un fel de milă.

— De ce ai făcut-o? întrebă Alex. Ai pus o bombă în casă. De ce?

Ochii clipiră din scurt.

— Pentru că am fost plătit.

— Plătit să mă ucizi pe mine?

— Nu, Alex. Timp de o secunda Yassen păru amuzat. Nu are nimic de a face cu tine.

— Dar cine...

Dar era prea târziu.

O văzu întâi în ochii lui, știu că rusul îl ținuse de vorbă când ușa cabinei se deschise încet în spatele lui. O pereche de mâini îl apucară și fu tras în mod violent departe de pat. Îl văzu pe Yassen dându-se deoparte la fel de repede ca un șarpe – la fel de rapid ca un fier de lance. Arma se descărcă, dar Alex nu trăsese intenționat și glonțul se izbi de podea. Lovi un perete și simți cum arma îi cade din mâini. Simțea gust de sânge în gură. Iahtul părea să se legene.

La distanță se auzea o fanfară, urmată de ecoul mulțimii. Corida începuse.

MATADORUL

Alex îi asculta pe cei trei bărbați care îi decideau soarta, încercând să înțeleagă ce spun. Vorbeau în franceză, dar cu un accent marseiez aproape ininteligibil – și foloseau un limbaj argotic, nu cel pe care îl învățase el.

Fusese târât în salonul principal și trântit pe un fotoliu mare din piele. Dar acum Alex reușea să-și dea seama ce se întâmplase. Ajutorul de punte, Raoul, se întorsese din oraș cu provizii și-l găsise pe Franco inconștient pe ponton. Se grăbise la bord să-l avertizeze pe Yassen și-l auzise vorbind cu Alex. Raoul fusese, bineînțeles, cel care se strecurase în cabină și-l apucase pe Alex din spate.

Franco era așezat într-un colț, cu fața distorsionată de mânie și ură. Avea o vânătaie mov-închis pe frunte, în locul în care se lovise de pământ. Când vorbea, cuvintele lui împroșcau venin.

— Lasă-mi mie pușlamaua. Îl omor cu mâna mea și apoi îl arunc peste bord la pești.

— Cum ne-a găsit, Yassen? întrebă Raoul. De unde a știut cine suntem?

— De ce ne pierdem vremea cu el? Lasă-mă să-l termin acum.

Alex îl privi pe Yassen. Până acum rusul nu spusese nimic, deși era clar că el era încă la comandă. Era ceva curios în modul în care-l privea pe Alex. Ochii albaștri goi nu trădau nimic, și totuși Alex simțea că este evaluat. Era ca și cum Yassen l-ar fi cunoscut de mult timp și se așteptase să-l revadă.

Yassen ridică o mână să se facă tăcere, apoi i se adresă lui Alex.

— De unde ai știut că o să ne găsești aici? întrebă el.

Alex nu spuse nimic. O undă de enervare trecu pe fața rusului.

— Ești în viață doar pentru că permit eu acest lucru. Te rog, nu mă face să întreb a doua oară.

Alex dădu din umeri. Nu avea nimic de pierdut. Oricum aveau să-l omoare, probabil.

— Eram în vacanță, spuse el. Eram la plajă. V-am văzut pe iaht când a acostat.

— Nu ești cu cei de la MI6?

— Nu.

— Dar m-ai urmărit la restaurant.

— Este adevărat, confirmă Alex.

Yassen zâmbi pe jumătate, ca pentru sine.

— Mi s-a părut mie că e cineva. Apoi redeveni serios. Stăteai în casa aceea.

— Am fost invitat de o prietenă, spuse Alex. Îi trecu deodată un gând prin minte. Tatăl ei e jurnalist. Pe el aţi vrut să-l ucideţi?

— Asta nu e treaba ta.

— Este acum.

— Ghinion că stăteai cu el, Alex. Ţi-am spus deja. Nu a fost nimic personal.

— Bineînţeles. Alex îl privi pe Yassen drept în ochi. Cu dumneata niciodată nu este.

Yassen se întoarse la cei doi şi pe dată Franco începu să turuie din nou în franceza aceea de neînţeles, scuipând cuvintele. Îşi turnase un whisky pe care-l înghiţise dintr-odată, ochii lui nedezlipindu-se de Alex.

— Băiatul nu ştie nimic şi nu ne poate face rău, spuse Yassen.

Vorbea în engleză, pentru el, gândi Alex.

— Ce făceaţi cu el? întrebă Raoul într-o engleză stângace.

— Îl ucidem!

Acesta era Franco.

— Eu nu ucid copii, răspunse Yassen, şi Alex ştiu că spune numai jumătate din adevăr. Bomba din casă ar fi putut ucide pe oricine s-ar fi întâmplat să fie acolo, şi lui Yassen nu i-ar fi păsat.

— Ai înnebunit? Franco o dădu iarăşi pe franceză. Nu-l poţi lăsa să plece pur şi simplu. A venit să te ucidă. Dacă n-ar fi fost Raoul, poate că ar fi reuşit.

— Poate. Yassen îl studie pe Alex încă o dată. În final luă o hotărâre. N-a fost înţelept din partea ta că ai venit aici, micule Alex, spuse el. Aceşti oameni cred că ar trebui să te reduc la tăcere şi au dreptate. Dacă nu aş crede că doar pura întâmplare te-a adus la mine, dacă ai şti ceva, ai fi deja mort. Dar sunt un om rezonabil. Nu m-ai omorât când ai avut ocazia, aşa că acum îţi ofer şi eu o şansă.

Vorbi repede cu Franco în franceză. La început, Franco păru

resemnat. Dar când Yassen continuă, Alex văzu că pe fața lui începe să se întindă un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Cum vom aranja asta? întrebă Franco.

— Cunoști oameni. Ai influență. Trebuie doar să plătești pe cine trebuie.

— Băiatul va fi ucis.

— Atunci ți se va îndeplini dorința.

— Bun! scuipă Franco. Îmi va face plăcere să privesc.

Yassen se întoarse la Alex și se opri la mică distanță.

— Ai curaj, Alex, spuse el. Admir asta la tine. Acum îți voi oferi șansa de a-l demonstra. Se întoarse către Franco. Ia-l!

Era ora nouă. Noaptea se așternuse peste Saint-Pierre, aducând cu ea amenințarea unei furtuni de vară. Aerul era nemișcat și greu, iar nori groși acoperiseră stelele.

Alex stătea pe nisip în umbra unui arc de beton, incapabil să deslușească ce i se întâmplă. Fusese forțat, sub amenințarea armei, să-și schimbe hainele de vacanță cu o uniformă atât de bizară, încât, dacă n-ar fi fost conștient de pericolul care-l aștepta, s-ar fi simțit pur și simplu ridicol.

Mai întâi fuseseră o cămașă albă și o cravată. Apoi urmă o jachetă cu umerașe ce atârnau peste brațele lui și o pereche de pantaloni strâmți în dreptul coapselor și în talie, dar care se opreau mult deasupra gleznelor. Amândouă erau acoperite cu solzi aurii și mii de perle mici, așa încât atunci când Alex se mișca în lumină părea un foc de artificii în miniatură. În final primise niște pantofi negri, o pălărie ciudată, curbată și o capă roșu aprins care îi fusese înfășurată în jurul brațului.

Uniforma aceasta avea un nume. *Traje de luces.* „Costumul luminilor" purtat de matadori în arenă. Acesta era testul de curaj pe care Yassen îl aranjase cumva. Voia ca Alex să se lupte cu un taur.

Acum stătea lângă Alex, ascultând zgomotul mulțimii din arenă. La o luptă tipică cu taurii, explicase el, sunt uciși șase tauri. Al treilea dintre aceștia este adesea luat de cel mai puțin experimentat matador, un *novillero,* un tânăr care poate fi în ring pentru prima dată. În seara aceea nu era niciun *novillero* în program... nu până

când rusul sugerase altfel. Banii schimbaseră situația. Și Alex fusese pregătit. Era o nebunie – dar mulțimea avea să-l adore. Odată aflat în arenă, nimeni nu avea să știe că el nu fusese niciodată pregătit pentru asta. Avea să fie o siluetă minusculă în mijlocul ringului inundat de lumină. Hainele aveau să ascundă adevărul. Nimeni nu putea să vadă că avea doar paisprezece ani.

Din arenă se ridică un potop de strigăte și aclamații. Alex ghici că matadorul tocmai omorâse cel de al doilea taur.

— De ce faceți asta? întrebă Alex.

Yassen dădu din umeri.

— Îți fac o favoare, Alex.

— Eu nu văd așa lucrurile.

— Franco vroia să bage un cuțit în tine. Era greu să-l opresc. La final i-am oferit puțină distracție. Se întâmplă să fie un mare fan al acestui sport. Astfel el se amuză, și tu ai o șansă.

— O șansă?

— Poți spune că este o alegere între taur și glonț.

— Oricum ar fi, sunt ucis.

— Da. Mă tem că e foarte probabil. Dar măcar vei avea parte de o moarte eroică. O mie de oameni te vor privi. Vocile lor vor fi ultimul lucru pe care-l vei auzi.

— Mai bine decât s-o aud pe a dumitale, mormăi Alex.

Și deodată veni timpul.

Doi bărbați în jeanși și cămăși negre alergară și deschiseră o poartă. Era ca o cortină de lemn trasă peste scenă care descoperea un decor fantastic în spate. Întâi era arena însăși, un oval de nisip galben-deschis. După cum promisese Yassen, era înconjurată de o mie de oameni, înghesuiți pe locurile din tribună. Mâncau și beau, mulți dintre ei fluturându-și programe în față, încercând să împrăștie aerul greu, înghiontindu-se și vorbind. Deși toți erau așezați, niciunul nu stătea nemișcat. În colțul îndepărtat, cânta o trupă, cinci bărbați în uniforme militare, arătând ca niște jucării antice. Lumina spoturilor era copleșitoare.

Goală, arena era modernă, urâtă și moartă. Dar umpluta până la refuz în această seară mediteraneană fierbinte, Alex îi putea simți energia și-și dădu seama că toată cruzimea romanilor cu gladiatorii și

animalele lor sălbatice supraviețuise timp de secole și era plină de viața aici.

Un tractor se îndrepta înspre poarta unde stătea Alex, trăgând după el silueta neagră care cu câteva secunde în urmă fusese o creatură vie și mândră. Cam o duzină de sulițe puternic colorate atârnau în spatele acesteia. Când se apropie, Alex observă că lăsa în urmă o dâră de sânge strălucitor în nisip. I se făcu rău și se întrebă dacă ceea ce simțea era frică față de ce urma sau ură față de ce fusese. El și Sabina căzuseră de acord că nu vor merge la o coridă nici într-un milion de ani. Și nu se așteptase să-și încalce promisiunea așa curând.

Yassen dădu din cap către el.

— Ține minte, spuse el, Raoul, Franco și cu mine vom fi lângă *barrera* – asta e chiar lângă marginea ringului. Dacă nu-ți faci treaba, dacă încerci să fugi, te vom împușca și vom dispărea în noapte. Își ridică cămașa pentru a-i arăta lui Alex pistolul, ascuns sub centură. Dar dacă ești de acord să lupți, după zece minute plecăm. Dacă printr-un miracol ești încă în picioare, poți face ce vrei. Vezi? Îți dau o șansă.

Trompetele se auziră din nou, anunțând următoarea luptă. Alex simți o mână apăsând pe spatele lui și păși înainte, plin de neîncredere. Cum de se ajunsese la una ca asta? Cu siguranță, cineva va vedea că sub costumul împopoțonat el era doar un elev englez, nu un matador sau un *novillero,* sau cum s-o fi chemat. Cineva trebuia să oprească lupta.

Dar spectatorii ovaționau. Câteva flori zburară în direcția lui. Nimeni nu putea vedea adevărul și Franco plătise destui bani pentru ca să nu se afle decât când era prea târziu. Inima îi bătea puternic. Mirosul de sânge și transpirație de animal îi ajunse în nări. Îi era mai frică decât îi fusese vreodată.

Un bărbat cu un costum elegant de mătase neagră cu butoni de perle și epoleți lustruiți se ridică în mulțime și flutură în aer o batistă albă. Era președintele arenei, care dădea semnalul pentru următoarea luptă. Trompetele sunară. O altă poartă se deschise și taurul cu care trebuia să lupte Alex năvăli în ring ca un glonț tras dintr-o armă. Alex rămase uimit. Creatura era imensă – o masă de mușchi negri, strălucitori. Probabil cântarea șapte sau opt sute de kilograme. Dacă

ar fi dat peste el, ar fi fost ca și cum ar fi fost lovit de autobuz – unde mai pui că ar fi fost mai întâi împuns de coarnele ce-i ieșeau din cap, micșorându-se în două puncte mortale. Acum îl ignora pe Alex, alergând nebunește în cerc, lovind cu picioarele din spate, înfuriat de lumini și de mulțimea gălăgioasă.

Alex se întreba de ce nu primise o sabie. Matadorii nu aveau nimic cu care să se apere? Văzu o suliță care zăcea pe nisip, rămasă de la ultima luptă. Aceasta era o *banderilla.* Avea cam un metru lungime, un mâner decorat, și un cârlig scurt ascuțit.

Zeci de astfel de obiecte erau înfipte în gâtul taurului, distrugându-i mușchii și slăbindu-l înainte de a fi ucis. Alex însuși avea să primească o suliță în timpul luptei, dar luase deja o decizie. Orice s-ar întâmpla, va încerca să nu rănească taurul. La urma urmei, nici acesta nu alesese să se afle acolo.

Trebuia să evadeze. Porțile fuseseră închise, dar peretele de lemn ce închidea arena – *barrera,* cum o numise Yassen – nu era mai înalt decât el. Putea alerga și sări peste el. Privi peretele în locul prin care tocmai venise el. Franco se așezase în primul rând. Își ținea mâna sub haină și Alex nu se îndoia ce avea în ea. Îl putea vedea pe Yassen la celălalt capăt. Raoul era în dreapta lui. Cei trei bărbați acoperiseră tot ringul.

Trebuia să lupte. Cumva trebuia să supraviețuiască zece minute. Poate că acum mai erau doar nouă minute. Părea că trecuse o eternitate de când intrase în ring.

Mulțimea tăcu. O mie de fețe așteptau ca el să facă mișcarea.

Apoi taurul îl observă.

Deodată se opri din mișcarea circulara și se îndreptă înspre el, oprindu-se cam la douăzeci de metri, cu capul în jos și coarnele îndreptate înspre el. Alex fu sigur că avea să-l atace. Cu reticență, lăsă capa roșie să cadă, astfel încât atârna până la nisip. Doamne – probabil că arată ca un idiot în costumul acesta, fără să aibă habar de ceea ce trebuie să facă. Era surprins că lupta nu fusese încă oprita. Dar Yassen și cei doi oameni îi urmăreau fiecare mișcare. Franco avea nevoie de cel mai mic pretext pentru a scoate arma. Alex trebuia să-și joace rolul.

Tăcere. Căldura furtunii ce se anunța îl apăsa. Nimic nu mișca.

Taurul se repezi. Alex fu șocat de brusca transformare. Până atunci taurul nu păruse să-l bage în seamă. Acum venea spre el ca la comandă, cu umerii masivi ridicați, cu fiecare mușchi concentrat la ținta care îl aștepta, neînarmată, singură. Animalul era destul de aproape pentru ca Alex să-i poată vedea ochii: negri, roșii și albi, injectați cu sânge și furioși.

Totul se petrecu foarte repede. Taurul era aproape deasupra lui. Coarnele periculoase se îndreptau către stomacul lui. Mirosul animalului îl sufoca. Alex sări într-o parte, în același timp ridicând capa, imitând mișcări pe care le văzuse... poate la televizor sau la cinema. Simți taurul trecând pe lângă el și în acel contact ușor îi percepu forța imensă. Urmă o strălucire roșie când capa zbură în sus. Întreaga arenă părea să se învârtă, mulțimea se ridica și țipa. Taurul trecu de el. Alex nu era rănit.

Deși nu știa asta, Alex executase o imitație bună de *verónica*. Aceasta e prima și cea mai simplă mișcare într-o coridă, dar îi dă matadorului informații vitale despre oponent: viteza acestuia, forța, ce corn preferă. Dar Alex aflase doar două lucruri: că matadorii erau mai curajoși decât credea el – un curaj nebunesc să faci asta de bună voie! Și că va fi foarte norocos să supraviețuiască unui al doilea atac.

Taurul se oprise la capătul celălalt al ringului. Își scutură capul și dâre gri de salivă îi atârnau la colțurile gurii. De jur împrejur, spectatorii băteau din palme. Alex îl văzu pe Yassen Gregorovici printre ei. El era nemișcat, nu aplauda. Fără vlagă, Alex lăsă capa să atârne din nou, întrebându-se câte minute trecuseră. Nu mai avea noțiunea timpului.

Simți mulțimea ținându-și respirația când taurul porni la al doilea atac. Se mișca și mai repede de data asta, cu copitele lovind nisipul. Coarnele erau din nou îndreptate către el. Dacă l-ar fi lovit, l-ar fi tăiat în două.

În ultimul moment, Alex păși într-o parte, repetând mișcarea pe care o făcuse înainte. Dar de data asta taurul o anticipase. Deși se mișca prea repede pentru a schimba direcția, își mișcă capul și Alex simți o durere lângă stomac. Fu aruncat din picioare, pe spate, și căzu pe nisip. Mulțimea izbucni. Alex aștepta ca taurul să se întoarcă și să se așeze peste el. Dar fu norocos. Animalul nu-l văzuse căzând.

Continuase să alerge către partea cealaltă a arenei, lăsându-l în pace.

Alex se ridică. Își duse o mână la stomac. Jacheta fusese ruptă și, când luă mâna, avea în palmă sânge roșu-deschis. Era zdruncinat și partea laterală a corpului parcă-i luase foc. Dar tăietura nu era prea adâncă. Într-un fel, Alex era dezamăgit.

Dacă ar fi fost rănit mai grav, lupta ar fi trebuit să fie oprită.

Cu colțul ochiului zări o mișcare. Yassen se ridicase și pleca. Trecuseră cele zece minute sau rusul decisese că distracția se terminase și nu mai avea rost să stea în arenă să vadă sfârșitul sângeros? Alex privi în jurul arenei. Și Raoul pleca. Dar Franco stătea la locul lui. Bărbatul era în primul rând, la doar zece metri distanță. Și zâmbea. Yassen îl păcălise. Franco avea să rămână. Chiar dacă Alex ar fi reușit să scape de taur, Franco va scoate arma și-l va termina el însuși.

Alex, slăbit, se aplecă și lua de jos capa. Materialul se rupsese la ultima confruntare și-i dădu lui Alex o idee. Totul era la locul potrivit: capa, taurul, *banderilla,* Franco.

Ignorând durerea, începu să alerge. Audiența vocifera nemulțumită. Era treaba taurului să-l atace pe matador, dar, deodată, în fața lor, părea să se întâmple invers. Chiar și taurul fu luat prin surprindere, privindu-l pe Alex ca și cum ar fi uitat regulile jocului sau ar fi decis să trișeze. Înainte să aibă o șansă să se miște, Alex aruncă capa. Era un mâner mic de lemn cusut în material și greutatea acestuia cără întregul obiect departe, astfel încât ateriză perfect – peste ochii creaturii. Taurul încercă să scuture cârpa, dar unul dintre coarne trecuse prin gaură. Strănută furios și bătu cu piciorul în pământ. Dar capa rămase la locul ei.

Toată lumea striga acum. Jumătate dintre spectatori se ridicaseră în picioare, și președintele privea în jur neputincios. Alex alergă și prinse *banderilla,* observând cârligul urât, pătat cu roșu de la sângele taurului de dinainte. Cu o singură mișcare o răsuci și o aruncă.

Ținta lui nu era taurul. Franco se ridicase de pe scaun când realizase ce are de gând să facă Alex; mâna lui căuta deja arma. Dar era prea târziu. Ori Alex era norocos, ori disperarea sa îl ajută să țintească perfect. *Banderilla* se roti o dată în aer, apoi se înfipse în umărul lui Franco. Bărbatul țipă. Vârful nu era destul de lung ca să-l

ucidă, dar cârligul îndoit ţinea *banderilla* pe loc, fiind imposibil de scos. Sângele se împrăştie pe mâneca costumului.

Întreaga arenă fremăta. Mulţimea nu mai văzuse aşa ceva. Alex continuă să alerge. Văzu cum taurul reuşi să scape de capă. Îl căuta deja, hotărât să se răzbune.

„Răzbună-te în alta zi, gândi Alex. Nu vreau să mă cert cu tine."

Ajunsese la *barrera* şi sări, se apucă de partea de sus şi trecu peste ea. Franco era prea şocat şi îl durea prea tare ca să reacţioneze; oricum, fusese înconjurat de oameni care încercau să-l ajute. N-ar fi avut cum să scoată arma şi să tragă. Toată lumea părea să fii intrat în panică. Preşedintele făcu un semn furios şi orchestra începu din nou, dar muzicanţii nu se sincronizară şi niciunul dintre ei nu cânta acelaşi cântec.

Unul dintre bărbaţii în jeanşi şi cămaşă neagră sări către Alex, strigând ceva în franceză. Alex îl ignoră. Sări pe pământ şi alergă.

În acelaşi moment în care Alex dispăru în noapte, se declanşă furtuna. Ploaia cădea ca un ocean aruncat din cer. Lovea oraşul, se izbea de pavaj formând râuri care inundau rigolele şi înfundau canalizarea. Nu erau tunete. Doar această avalanşă de apă ce ameninţa să înece lumea.

Alex nu se opri. În câteva secunde părul îi era fleaşcă. Apa îi curgea în pârâiaşe pe faţă şi de-abia vedea. În timp ce alerga încerca să se descotorosească de costumul de matador, întâi pălăria, apoi jacheta şi cravata, aruncându-le pe fiecare deoparte, lăsând în urmă amintirea lor.

Marea era în stânga lui, cu apa neagră spumegând lovită de ploaie. Alex părăsi drumul şi simţi nisipul sub picioare. Era pe plajă – aceeaşi plajă pe care stăteau el şi Sabina când începuse totul. Digul şi pontonul erau dincolo de ea.

Sări pe dig şi se căţără pe pietrele acestuia. Cămaşa îi atârna afară din pantaloni; era deja udă, atârnând la piept.

Barca lui Yassen plecase.

Alex nu putea fi sigur, dar i se părea că vede o umbră vagă dispărând în întuneric şi în ploaie şi ştiu că o ratase cu câteva secunde. Se opri, gâfâind. La ce se gândise, totuşi? Dacă *Fer de Lance* ar fi fost încă acolo, s-ar fi urcat din nou la bord? Bineînţeles că nu.

Avusese noroc că prima dată scăpase cu viață. Ajunsese aici exact cât să o vadă plecând și fără să fi aflat ceva.

Nu.

Era ceva.

Alex stătu acolo câteva momente cu ploaia curgându-i pe față, apoi se întoarse și plecă înapoi în oraș.

Găsi cabina telefonică pe o stradă chiar în spatele unei biserici. Nu avea bani, așa că fu nevoit să telefoneze cu taxă inversă. Formă numărul centralei și dădu numărul pe care-l găsise și îl memorase din telefonul mobil al lui Yassen.

— Cine e acolo? întrebă centralista.

Alex ezită. Apoi...

— Mă numesc Yassen Gregorovici, spuse el.

Urmă o tăcere lungă în timp ce i se făcea legătura. Va răspunde cineva? Anglia era cu o oră în urma Franței, dar era totuși târziu în noapte.

Ploaia cădea mai ușor acum, bătând pe acoperișul de sticlă al cabinei. Alex așteptă. Apoi centralista reveni.

— Convorbirea a fost acceptată, domnule. Vă rog să vorbiți...

Altă tăcere. Apoi un glas. Spuse doar două cuvinte.

— Damian Cray.

Alex nu spuse nimic.

Glasul vorbi din nou.

— Alo? Cine este acolo?

Alex tremura. Poate era din cauza ploii; poate era o reacție la tot ce se întâmplase. Nu putea vorbi. La capătul firului auzi respirația bărbatului.

Apoi se auzi un clic și telefonul amuți.

ADEVĂR ȘI CONSECINȚĂ

Londra l-a întâmpinat pe Alex ca un prieten vechi și de încredere. Autobuze roșii, taxiuri negre, polițiști în uniforme albastre și nori gri... putea fi în altă parte? Mergând pe King's Road, se simțea la un milion de kilometri distanță de Camargue – nu numai acasă, ci înapoi în lumea reală. Stomacul îl durea încă și simțea presiunea pansamentului pe piele, dar Yassen și corida erau deja un trecut îndepărtat.

Se opri în fața unei librării care, ca multe altele, își făcea reclamă cu un miros plăcut de cafea. Stătu o secundă, apoi intră.

Găsi repede ceea ce căuta. Erau trei cărți despre Damian Cray la secțiunea de biografii. Două dintre ele nici nu puteau fi numite cărți – mai mult broșuri lucioase scoase de companiile de înregistrări pentru a promova omul care le adusese atâtea milioane. Prima se numea *Damian Cray – Live!* Era așezată lângă o carte numită *Cray-zee! Viața și timpurile lui Damian Cray.* Aceeași fotografie apărea pe coperți. Păr negru tăiat scurt ca al unui școlar. Un chip foarte rotund cu obraji proeminenți și ochi verzi strălucitori. Un nas mic, aproape prea exact așezat în mijlocul feței. Buze groase și dinți perfect albi.

A treia carte fusese scrisă câțiva ani mai târziu. Fața era ceva mai îmbătrânită, ochii ascunși după ochelari albăstrii și acest Damian Cray cobora dintr-un Rolls-Royce, purtând un costum Versace și cravată. Titlul cărții arăta ce altceva se schimbase: *Sir Damian Cray: omul, muzica, milioanele.* Alex privi prima pagină, dar stilul greoi, complicat, îl lămuri repede. Părea scrisă de cineva care probabil citea *Financial Times* ca să se distreze.

În final nu cumpără niciuna dintre cărți. Dorea să știe mai multe despre Cray, dar nu credea că avea să afle din ele ceva ce nu știa deja. Și, cu siguranță, nu l-ar fi lămurit de ce numărul de telefon particular al lui Cray se afla în agenda telefonului mobil al unui asasin plătit.

Alex se întoarse prin Chelsea, ajungând pe strada drăguță, cu fațade albe, pe care locuise unchiul său, Ian Rider. Acum împărțea casa cu Jack Starbright, o americancă ce fusese cândva menajeră, dar devenise tutorele lui legal și prietena cea mai apropiată. Ea fusese

motivul pentru care Alex acceptase la început să lucreze pentru MI6. Fusese trimis sub acoperire să-l spioneze pe Herod Sayle și computerele sale Stormbreaker. În schimb, ea primise viza care-i permitea să rămână în Londra și să aibă grijă de el.

Tânăra îl aștepta în bucătărie când intră. El îi spusese că se va întoarce până la ora unu și ea îi pregătise un prânz rapid. Jack era o bucătăreasă bună, dar refuza să facă ceva ce dura mai mult de zece minute. Avea 28 de ani, era slabă, cu păr roșu cârlionțat și cu o expresie veselă pe față, chiar și atunci când era într-o dispoziție proastă.

— Ai avut o dimineață bună? întrebă ea când el intră.

— Da.

Alex se așeză încet, ținându-se cu mâna într-o parte.

Jack observă, dar nu spuse nimic.

— Sper că ți-e foame, continuă ea.

— Ce avem la prânz?

— Pui cu legume.

— Miroase bine.

— Este o rețetă veche chinezească. Cel puțin așa scria pe pachet. Ia-ți niște cola și îți servesc mâncarea.

Mâncarea era bună și Alex încercă să mănânce, dar adevărul era că nu prea avea poftă și în curând renunță. Jack nu comentă nimic când el își duse farfuria pe jumătate plină la chiuvetă, dar apoi se întoarse brusc spre el și-i spuse:

— Alex, nu poți continua să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat în Franța.

Alex fusese pe cale să iasă din bucătărie, dar acum reveni la masă.

— Este momentul să discutăm despre asta, continuă Jack. De fapt, e momentul să discutăm despre tot! Își împinse farfuria de mâncare deoparte și așteptă ca Alex să se așeze. În regulă. Deci se pare că unchiul tău – Ian – nu era director de bancă. Era spion. Ei bine, ar fi fost drăguț dacă mi-ar fi spus și mie acest lucru, dar acum e prea târziu pentru că a plecat și a fost ucis, ceea ce m-a făcut pe mine să rămân aici să am grijă de tine. Ridică repede o mână. N-am vrut să spun asta. Îmi place că sunt aici. Îmi place Londra. Chiar și tu îmi placi. Dar *tu nu ești* spion, Alex. Știi asta. Chiar dacă Ian a avut ideea

nebunească să te antreneze. De trei ori până acum ai plecat de la școală și de fiecare dată ai venit și mai răvășit. Nici măcar nu vreau să știu ce ai făcut, dar eu am fost moartă de îngrijorare!

— N-a fost alegerea mea... spuse Alex.

— Exact asta vreau să subliniez. Spionii și gloanțele, și nebunii care vor să preia lumea – nu au de a face cu tine. Așa că ai avut dreptate să pleci din Saint-Pierre. Ai făcut ceea ce trebuia.

Alex dădu din cap.

— Ar fi trebuit să fac ceva. Orice. Dacă aș fi făcut, tatăl Sabinei nu ar fi...

— Nu poți ști asta. Chiar dacă ai fi chemat poliția, ce ar fi putut face? Amintește-ți – nimeni nu a știut că a fost o bombă. Nimeni nu știa cine e ținta. Nu cred că ar fi schimbat ceva. Și nu te supăra că-ți spun, Alex, să te duci singur după tipul ăsta, Yassen, a fost... sincer, ei bine, a fost foarte nesăbuit. Ai noroc că n-ai fost omorât.

Cu siguranță, avea dreptate în privința asta. Alex își aminti arena și văzu din nou coarnele și ochii injectați de sânge ai taurului. Se întinse către pahar și luă o înghițitură de cola.

— Tot trebuie să fac ceva, spuse el. Edward Pleasure scria un articol despre Damian Cray. Ceva despre o întâlnire secretă în Paris. Poate cumpăra droguri sau ceva.

Dar chiar când spunea asta, Alex știu că nu putea fi adevărat. Cray ura drogurile. Fuseseră campanii publicitare – postere și la TV – folosind imaginea și numele lui. Ultimul său album, *Linii albe,* conținuse patru cântece antidrog. Făcuse din asta o problemă personală.

— Poate e implicat în pornografie, sugeră el încet.

— Orice ar fi va fi greu de dovedit, Alex. Întreaga lume îl iubește pe Damian Cray. Jack oftă. Poate că ar trebui să vorbești cu doamna Jones.

Alex își simți inima grea. Se temea să se ducă la MI6 și să o întâlnească pe femeia care era adjunctul Operațiunilor Speciale. Dar știa că Jack are dreptate. Măcar doamna Jones putea investiga.

— Cred că aș putea merge să o văd, spuse el.

— Bine. Dar să te asiguri că nu te implică și pe tine. Dacă Damian Cray pune la cale ceva, asta e treaba ei, nu a ta.

Sună telefonul.

Era un telefon fără fir în bucătărie, și Jack răspunse. Ascultă un moment, apoi îi înmână receptorul lui Alex.

— E Sabina, spuse ea. Pe tine te caută.

Se întâlniră în față la Tower Records, în Picadilly Circus, și merseră la un Starbucks în apropiere. Sabina purta pantaloni gri și un jerseu larg. Alex se așteptase ca ea să se fi schimbat într-un fel după tot ce se întâmplase, și într-adevăr părea mai tânără, mai puțin sigură pe ea. Era evident obosită. Toate urmele bronzului ei din sudul Franței dispăruseră.

— Tata va trăi, spuse ea în timp ce se așezau la o masă cu două sticle de suc în față. Doctorii sunt destul de siguri de asta. Este puternic și era în formă. Dar... Vocea îi tremură. Va dura mult timp, Alex. Este încă inconștient – și a suferit arsuri grave. Se opri și bău niște suc. Poliția a spus că a fost o scurgere de gaz. Îți vine să crezi? Mama spune că are de gând să dea în judecată.

— Pe cine să dea în judecată?

— Pe cei care ne-au închiriat casa. Compania de gaz. Întreaga țară. E atât de furioasă!

Alex nu spuse nimic. O scurgere de gaz. Asta îi spuseseră și lui polițiștii.

Sabina oftă.

— Mama mi-a spus că trebuie să te văd. A spus că vrei să știi ce face tata.

— Tatăl tău tocmai venise de la Paris, nu-i așa? Alex nu era sigur dacă e momentul potrivit, dar trebuia să știe. A spus ceva despre articolul pe care-l scria?

Sabina păru surprinsă.

— Nu. Niciodată n-a vorbit despre munca lui. Nu cu mama. Cu nimeni.

— Unde fusese?

— La un prieten. Un fotograf.

— Știi cum îl cheamă?

— Marc Antonio. De ce îmi pui toate întrebările astea despre tata? Ce vrei să știi?

Alex evită întrebările.

— Unde e tatăl tău acum? întrebă el.

— La spital, în Franța. Nu este destul de puternic să călătorească. Mama e încă acolo cu el. Eu am venit cu avionul singură.

Alex se gândi un moment. Nu era o idee buna. Dar nu putea să tacă. Nu știind ce știa.

— Cred că ar trebui să îl păzească un polițist, spuse el.

— Cum? Sabina se holbă la el. De ce? Vrei să spui... că nu a fost o scurgere de gaz?

Alex nu răspunse.

Sabina îl privi cu grijă, apoi luă o hotărâre.

— Ai pus o mulțime de întrebări, spuse ea. Acum e rândul meu. Nu știu ce se întâmplă exact, dar mama mi-a spus că după explozie ai fugit de la casa de vacanță.

— De unde știa?

— Polițiștii i-au spus. Au spus că tu credeai că cineva încercase să-l ucidă pe tata... și că era o persoană pe care o cunoșteai. Și apoi ai dispărut. Te-au căutat peste tot.

— Am fost la poliția din Saint-Pierre, spuse Alex.

— Dar asta de-abia la miezul nopții. Erai ud leoarcă și erai tăiat și îmbrăcat în haine ciudate...

Alex fusese interogat timp de o oră după ce se prezentase într-un târziu la jandarmerie. Un doctor îi pusese trei copci și-i bandajase rana. Apoi un polițist îi adusese haine de schimb. Întrebările încetară doar la sosirea reprezentantului Consulatului britanic din Lyon. Acesta, care era un bărbat mai în vârstă și foarte eficient, părea să știe totul despre Alex. Îl dusese la aeroportul Montpellier pentru a lua primul zbor din ziua următoare. Nu-l interesa ce se întâmplase. Singura lui dorința părea să fie de a-l scoate pe Alex din țară.

— Ce făceai? întrebă Sabina. Ai spus că tata are nevoie de protecție. Știi ceva?

— Nu-ți prea pot spune... începu Alex.

— Încetează cu asta! spuse Sabina. Bineînțeles că-mi poți spune!

— Nu pot. Nu m-ai crede.

— Dacă nu-mi spui, Alex, voi pleca de aici și nu mă vei mai vedea niciodată. Ce știi despre tatăl meu?

În final îi spuse. Era foarte simplu. Ea nu-i oferise alternativă. Și, într-un fel, era bucuros. Purta secretul de prea mult timp și începuse să-l apese.

Începu cu moartea unchiului său, intrarea lui în MI6, antrenamentul și prima întâlnire cu Yassen Gregorovici la fabrica de computere Stormbreaker, în Cornwall. Descrise, pe cât de scurt posibil, cum fusese forțat, încă de două ori, să lucreze pentru MI6 – în Alpii francezi și pe coasta Americii. Apoi îi spuse ce a simțit în momentul în care-l văzuse pe Yassen pe plaja din Saint-Pierre, cum îl urmărise la restaurant și de ce se hotărâse să nu facă nimic.

Credea că trecuse repede peste toată povestea, dar de fapt vorbise o jumătate de oră înainte de a ajunge la întâlnirea cu Yassen pe *Fer de Lance*. În cea mai mare parte a timpului evitase să o privească în față pe Sabina, dar când ajunse la coridă, descriind cum se îmbrăcase ca matador și păși în fața unei mulțimi de o mie de oameni, își ridică ochii și-i întâlni privirea. Ea se uita la el de parcă-l vedea pentru prima dată. Părea aproape să-l urască.

— Ți-am spus că nu e ușor de crezut, conchise el.

— Alex...

— Știu că întreaga poveste pare o nebunie. Dar asta s-a întâmplat. Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău. Îmi pare rău că n-am putut împiedica să se întâmple una ca asta. Dar măcar știu cine este responsabil.

— Cine?

— Damian Cray.

— Starul pop?

— Tatăl tău scria un articol despre el. Am găsit un fragment din el la casa de vacanță. Și numărul lui pe celularul lui Yassen.

— Deci Damian Cray voia să-l ucidă pe tata.

— Da.

Urmă o tăcere lungă. Prea lungă, gândi Alex.

În final Sabina vorbi din nou.

— Îmi pare rău, Alex, spuse ea. N-am auzit atâtea prostii în toată viața mea.

— Sab, ți-am zis...

— Știu că mi-ai zis că nu te voi crede. Dar doar pentru că ai spus

asta, nu înseamnă că e adevărată! Dădu din cap. Cum te aștepți să creadă cineva o asemenea poveste? De ce nu-mi poți spune adevărul?

— *Este* adevărul, Sab.

Deodată, el știu ce avea de făcut.

— Și o pot dovedi.

Luară metroul de-a lungul Londrei spre stația din Liverpool Street și merseră către clădirea despre care Alex știa că găzduiește divizia Operațiuni Speciale a MI6. Se găseau în fața unei uși înalte, vopsite în negru, extrem de impresionante. Alături de aceasta, prinsă în cărămidă, era o placă pe care scria:

ROYAL & GENERAL
BANK PLC
LONDRA

Sabina o văzuse. Îl privi pe Alex cu îndoială.

— Nu te îngrijora, spuse Alex. Royal & General Bank nu există. Este doar semnul pe care l-au pus pe ușă.

Intrară. Holul principal era rece, cu tavane înalte și cu o podea de marmură maro. Domnea o atmosferă de afaceri. De o parte era o canapea de piele și Alex își aminti că stătuse acolo prima dată când venise, așteptând să urce în biroul unchiului lui, la etajul cincisprezece. Se duse direct la biroul de recepție din sticlă unde o tânără doamnă stătea cu un microfon în dreptul gurii, preluând convorbiri telefonice și întâmpinând vizitatorii în același timp. Lângă ea era și un ofițer de pază mai în vârstă, în uniformă și cu șapcă.

— Vă pot ajuta? întrebă femeia, zâmbindu-le lui Alex și Sabinei.

— Doamna Jones? spuse Alex. Aș dori să o văd pe doamna Jones.

— Doamna Jones? Tânăra doamnă se încruntă. Știi în ce departament lucrează?

— Lucrează cu domnul Blunt.

— Îmi pare rău... Se întoarse către ofițerul de pază. Cunoașteți o doamnă Jones?

— Este o domnișoară Johnson, sugeră acesta. Este casieriță.

Alex privi de la unul la celalalt.

— Știți la cine mă refer, spuse el. Spuneți-i doar că Alex Rider este aici...

— Nu lucrează nicio doamnă Jones la banca aceasta, îl întrerupse femeia.

— Alex, începu Sabina.

Dar Alex refuza să renunțe. Se aplecă înainte ca să poată vorbi în șoaptă.

— Știu că aceasta nu este o bancă, spuse el. Este Operațiuni Speciale de la MI6. Vă rog, puteți...

— Încerci să faci vreun fel de glumă? De data aceasta vorbea ofițerul de pază. Ce este cu prostia asta despre MI6?

— Alex, hai să plecăm, spuse Sabina.

— Nu! Lui Alex nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nici nu știa exact *ce* se întâmplă, de fapt. Trebuia să fie o greșeală. Oamenii aceștia erau noi. Sau poate că aveau nevoie de un fel de parolă ca să-l lase în clădire. Bineînțeles. La vizitele lui anterioare, venise aici doar când era așteptat. Sau fusese adus împotriva voinței lui. De data aceasta venise neanunțat. De asta nu i se permitea să intre.

— Ascultați, spuse Alex. Înțeleg de ce nu lăsați pe oricine să intre, dar nu sunt oricine. Sunt Alex Rider. Lucrez cu domnul Blunt și cu doamna Jones. Îi puteți spune, vă rog, că sunt aici?

— Nu *este* nicio doamnă Jones, repetă recepționista.

— Și nu cunosc niciun domn Blunt, adăugă ofițerul de pază.

— Alex, te rog.

Sabina era din ce în ce mai disperată. Voia cu adevărat să plece.

Alex se întoarse către ea.

— Mint, Sabina, spuse el. Îți voi arăta.

O apucă de braț și o trase către lift. Se întinse și apăsă butonul de comandă.

— Opriți-vă!

Ofițerul de pază se ridică.

Recepționista apăsă un buton, probabil ca să cheme ajutoare.

Liftul nu veni.

Alex îl văzu pe ofițer îndreptându-se către el. Tot niciun lift. Privi în jur și văzu un coridor ce ducea undeva, cu niște uși glisante la capăt. Poate că erau niște scări sau lifturi în altă parte a clădirii. Îl

auzi pe ofițer apropiindu-se. Grăbi pasul, căutând o modalitate de a urca.

Trecu prin ușile duble.

Și se opri.

Nimeri într-o încăpere de bancă. Era imensă, cu un tavan înalt și cu reclame pe pereți pentru ipoteci, economii și împrumuturi personale. Erau șapte sau opt ferestre de sticlă aranjate de o parte, cu casierițe care ștampilau documente și încasau cecuri, în timp ce aproximativ o duzină de clienți – oameni obișnuiți de pe stradă – așteptau la rând. Doi consilieri personali, tineri în costume elegante, stăteau în spatele unor birouri. Unul dintre ei discuta despre planuri de pensie cu un cuplu în vârstă. Alex îl auzi pe celălalt răspunzând la telefon.

— Bună ziua. Aici Royal & General Bank, Liverpool Street. Adam la telefon. Vă pot ajuta?

O lumină clipi deasupra unei ferestre. Numărul 4. Un bărbat în costum cu dungi păși într-acolo și rândul se mișcă înainte.

Alex observă toate acestea dintr-o privire. Se uită la Sabina. Ea privea cu un amestec de emoții pe chip.

Și atunci îi ajunse ofițerul de pază.

— Nu aveți voie să intrați în bancă pe aici, spuse el. Este intrarea pentru personal. Acum, vreau să plecați înainte de a da de bucluc. Vorbesc serios! Nu vreau să fiu nevoit să chem poliția, dar e datoria mea.

— Plecăm.

Sabina interveni și vocea ei era rece, hotărâtă.

— Sab...

— Plecăm acum.

— Trebuie să ai grijă de prietenul tău, spuse ofițerul de pază. Poate crede că treaba asta e amuzantă, dar nu e.

Alex plecă – mai degrabă o lăsă pe Sabina să-l târască afară. Ieșiră în stradă. Alex se întreba ce se întâmplase. De ce nu văzuse banca înainte? Apoi își dădu seama. Clădirea era de fapt ascunsă între cele două străzi cu fațadă și spate separate. El intrase întotdeauna pe cealaltă parte.

— Ascultă, începu el.

— Nu. Ascultă tu! Nu știu ce e în capul tău. Poate e din cauză că nu ai părinți. Trebuie să atragi atenția asupra ta creând această... fantezie! Dar ascultă ce spui, Alex! E destul de ciudat. Elevi spioni și asasini ruși, și tot restul...

— Nu are de-a face cu părinții mei, spuse Alex, simțind că începe să se înfurie.

— Dar are de a face cu *ai mei*. Tatăl meu e rănit într-un accident...

— Nu a fost un accident, Sab. Nu se putea abține. Ești atât de proastă să crezi că aș inventa toate acestea?

— Proastă? M-ai făcut proastă?

— Spun doar că eu credeam că suntem prieteni. Credeam că mă cunoști...

— Da! Credeam că te cunosc. Dar acum văd că m-am înșelat. Îți spun eu ce e prostie. Să te ascult pe tine. Să vin să te văd pe tine. Chiar faptul că te-am cunoscut... aceasta a fost cea mai mare prostie.

Se întoarse și se îndreptă în direcția stației de metrou. În câteva secunde dispăru în mulțime.

— Alex... spuse o voce în spatele lui. Era o voce cunoscută.

Doamna Jones stătea pe trotuar. Auzise și văzuse tot ce se întâmplase.

— Las-o să plece, spuse ea. Cred că trebuie să stăm de vorbă.

SFÂNT SAU CÂNTĂREȚ?

Biroul era la fel ca întotdeauna. Aceeași mobilă banală, modernă, aceeași priveliște, același bărbat în spatele aceluiași birou. Nu pentru prima dată, Alex s-a trezit întrebându-se cu privire la Alan Blunt, șeful Operațiunilor Speciale MI6. Cum a fost drumul către serviciu pentru el astăzi? Avea o casă la periferie, o nevastă drăguță, zâmbitoare și doi copii care-i făceau cu mâna când el pleca să prindă metroul? Familia lui știa adevărul despre el? Le spusese vreodată că el nu lucra la o bancă sau la o companie de asigurări sau ceva de genul ăsta, și că purta cu el – poate într-o servietă elegantă din piele, primită de ziua lui – dosare și documente pline de moarte?

Alex încercă să vadă adolescentul din bărbatul în costum gri. Blunt avusese și el vârsta lui odată. Fusese la școală, transpirase la examene, jucase fotbal, încercase prima țigară și se plictisise în weekenduri ca toți ceilalți. Dar nu era nimic de copil în ochii aceia gri și goi, părul lipsit de culoare, pielea pătată. Așadar, când se întâmplase? Ce îl transformase într-un funcționar public, un spion profesionist, un adult fără emoții și remușcări?

Și apoi Alex se întrebă dacă același lucru i se va întâmpla și lui într-o zi. Oare pentru asta îl pregătea MI6? Întâi îl transformaseră în spion; apoi îl vor transforma într-unul de-al lor. Poate că deja aveau un birou pregătit cu numele lui pe ușă. Ferestrele erau închise și era cald în încăpere, dar el tremura. Greșise că venise aici cu Sabina. Biroul de pe Liverpool Street era otrăvitor și, într-un fel sau altul, avea să-l distrugă și pe el dacă nu stătea deoparte.

— Nu te puteam lăsa s-o aduci pe fata aceea aici, Alex, spunea Blunt. Știi foarte bine că nu te poți da mare în fața prietenilor oricând...

— Nu mă dădeam mare, întrerupse Alex. Tatăl ei era gata să fie ucis de o bombă în sudul Franței.

— Știm totul despre treaba din Saint-Pierre, mormăi Blunt.

— Știți că Yassen Gregorovici a fost cel care a pus-o?

Blunt oftă iritat.

— Asta nu schimbă nimic. Nu e treaba ta. Și, cu siguranță, nu are

de a face cu noi.

Alex se holbă la el fără să creadă.

— Tatăl Sabinei este jurnalist, exclamă el. Scria despre Damian Cray. Dacă Cray l-a vrut mort, trebuie să existe un motiv. Nu e treaba dumneavoastră să-l aflați?

Blunt ridică o mână să se facă liniște. Ochii săi, ca de obicei, nu exprimau nimic. Alex gândi că, dacă acest om ar muri, așezat aici la biroul lui, nimeni nu ar observa diferența.

— Am primit un raport de la poliția din Montpellier și de la Consulatul britanic, spuse Blunt. Este procedura standard când este implicat cineva de-al nostru.

— Eu nu sunt de-al vostru, mormăi Alex.

— Îmi pare rău că tatăl... prietenei tale a fost rănit. Dar trebuie să știi și că poliția a investigat – și ai dreptate. Nu a fost o scurgere de gaz.

— Asta încercam să vă spun.

— A reieșit că o organizație teroristă locală – CST – a revendicat fapta.

— CST? Capul lui Alex se învârtea. Cine sunt ei?

— Sunt foarte noi, explică doamna Jones. CST vine de la Camargue Sans Touristes (Camargue Fără Turiști). La bază sunt naționaliști francezi care vor să oprească dezvoltarea turismului, a vânzării sau închirierii de case de vacanță.

— Nu are de a face cu CST, insistă Alex. A fost Yassen Gregorovici. L-am văzut și a recunoscut. Și mi-a spus că ținta adevărată era Edward Pleasure. De ce nu ascultați ce vă spun? Este vorba despre un articol pe care îl scria Edward. Ceva despre o întâlnire în Paris. Damian Cray este cel care-l voia mort.

Urmă o pauză scurtă. Doamna Jones îl privi pe șeful ei ca și când ar fi cerut permisiunea să vorbească. El dădu din cap aproape imperceptibil.

— Yassen l-a menționat pe Damian Cray? întrebă ea.

— Nu. Dar i-am găsit numărul personal de telefon în agenda mobilului lui Yassen. Am sunat și l-am auzit vorbind.

— Nu ai de unde să știi că era Damian Cray.

— Ei bine, ăsta e numele pe care l-a spus.

— Nu are niciun sens, spuse Blunt, și Alex era uimit să-l vadă furios.

Era pentru prima dată când îl vedea arătând vreo emoție și își dădu seama că nu multa lume îndrăznea să-l contrazică pe șeful Operațiunilor Speciale. Cu siguranță, nu în față.

— De ce nu are sens?

— Pentru că vorbești despre unul dintre cei mai admirați și respectați artiști din țara. Un om care a strâns milioane și milioane de lire pentru caritate. Blunt se lăsă înapoi în scaun. O secundă păru nehotărât. Apoi dădu din cap scurt. În regulă, spuse el. Pentru că ne-ai fost de ajutor în trecut și pentru că vreau să clarificăm asta o dată pentru totdeauna, îți voi spune tot ce știm despre Cray.

— Avem dosare amănunțite despre el, spuse doamna Jones.

— De ce?

— Întocmim dosare tuturor celebrităților.

— Continuați.

Blunt încuviință și doamna Jones preluă. Părea să știe toate faptele pe de rost. Ori citise dosarele recent ori, mai probabil, avea o memorie care nu o lăsa să uite nimic niciodată.

— Damian Cray s-a născut în nordul Londrei pe 5 octombrie 1950, începu ea. Nu e numele lui adevărat, totuși. A fost botezat Harold Eric Lunt. Tatăl lui era Sir Arthur Lunt, care a făcut avere construind parcări de mașini pe mai multe niveluri. În copilărie, Harold avea o voce remarcabilă și la 11 ani a fost trimis la Academia Regală de Muzică din Londra. De fapt, acolo obișnuia să cânte în mod regulat cu alt băiat care a devenit și el vestit. Acela era Elton John. Dar când avea 13 ani, a avut loc o tragedie. Părinții lui au murit într-un accident de mașină bizar.

— De ce bizar?

— Mașina a căzut peste ei. S-a rostogolit de la etajul superior al uneia dintre parcările lor. După cum îți poți imagina, Harold a fost distrus. A părăsit academia și a călătorit prin lume. Și-a schimbat numele și s-a convertit la budism o vreme. A devenit vegetarian. Chiar și acum, nu se atinge de carne. Biletele la concertele lui sunt făcute din hârtie reciclabilă. Are valori foarte stricte și le respectă. Oricum, s-a întors în Anglia și a format o trupă – Slam! Au avut

succes imediat. Cred că restul îți este cunoscut, Alex. La sfârșitul anilor ’70 trupa s-a destrămat și Cray a început o cariera solo care l-a dus pe culmi. Primul lui album solo, *Firelight,* a luat discul de platină. După aceea, rareori lipsea din topurile britanice sau americane. A câștigat cinci premii Grammy și un Oscar pentru Cel mai bun cântec original. În 1986 a vizitat Africa și a hotărât să facă ceva pentru a-i ajuta pe oamenii de acolo. A planificat un concert pe Wimbledon, cu toate încasările pentru caritate. Chart Attack – așa s-a numit. A avut un succes uriaș și atunci, de Crăciun, a lansat un single: *Ceva pentru copii.* S-a vândut în patru milioane de copii și el a donat toți banii. Acesta a fost doar începutul. De la succesul cu Chart Attack, Cray a făcut neîncetat campanie pentru mai multe probleme stringente ale lumii: Salvați pădurile; protejați stratul de ozon; încheiați datoriile mondiale. A construit centre de reabilitare pentru a-i ajuta pe tinerii cu probleme cauzate de droguri și a petrecut doi ani luptându-se să se închidă un laborator pentru că acolo se făceau experiențe pe animale. În 1989 a cântat în Belfast și multă lume a considerat acest concert gratuit un pas înainte pe drumul către obținerea păcii în Irlanda de Nord. Un an mai târziu a făcut două vizite la Palatul Buckingham. A fost acolo într-o joi să cânte solo cu ocazia zilei de naștere a prințesei Diana; și vineri s-a întors să primească titlul de cavaler de la regină. Anul trecut a apărut pe coperta revistei *Time*. „Bărbatul anului. Sfânt sau cântăreț?” De asta acuzațiile tale sunt ridicole, Alex. Întreaga lume știe că Damian Cray este foarte aproape de a fi considerat un sfânt.

— Totuși, era vocea lui la telefon, spuse Alex.

— Ai auzit pe cineva spunând numele lui. Nu știi că era el.

— Nu înțeleg! Acum Alex era mânios, confuz. În regulă, tuturor ne place Damian Cray. Știu că e celebru. Dar dacă cumva a fost implicat în treaba cu bomba, de ce nu-l investigați, măcar?

— Pentru că nu putem. Vorbise Blunt și cuvintele lui erau seci și grele. Își drese vocea. Damian Cray este multimilionar. Are un apartament imens pe Tamisa și o altă reședință în Wiltshire, chiar lângă Bath.

— Și ce dacă?

— Oamenii bogați au relații, iar cei foarte bogați au relații foarte

sus-puse. Din anii 1990, Cray și-a investit banii într-o mulțime de afaceri. Și-a cumpărat propriul post de televiziune și are un număr de programe care se difuzează acum în toată lumea. Au urmat apoi hotelurile – și, în final, jocurile pe computer. Este pe cale de a lansa un nou sistem de jocuri. Îl numește Gameslayer și se pare că va eclipsa toate celelalte sisteme – Playstation 2, GameCube și care-or mai fi.

— Tot nu văd...

— Este un angajator important, Alex. Are o influență foarte mare. Și, contează mult, a donat un milion de lire guvernului chiar înainte de ultimele alegeri. Acum înțelegi? Dacă s-ar descoperi că-l investigăm, și asta doar pe baza celor spuse de tine, s-ar isca un scandal uriaș. Prim-ministrul oricum nu se dă în vânt după noi. Urăște tot ce nu poate controla. Ar putea folosi deschiderea unei anchete asupra lui Damian Cray drept scuză să ne închidă departamentul.

— Cray a fost la TV chiar azi, spuse doamna Jones. Luă telecomanda în mână. Uită-te la asta și apoi îmi spui ce crezi.

Un monitor TV din colțul camerei se aprinse și Alex începu să privească o înregistrare a știrilor de dimineață. Ghici că probabil doamna Jones înregistra știrile în fiecare zi. Ea derulă înainte și apoi lăsă știrile să decurgă normal.

Și era vorba despre Damian Cray. Părul îi era îngrijit și purta un costum închis la culoare, formal, cămașă albă și cravată mov de mătase. Stătea în fața Ambasadei americane din Piața Grosvenor, din Londra.

Doamna Jones dădu sonorul mai tare.

— ...Fostul cântăreț pop, acum un neobosit susținător al unor cauze de mediu și politice, Damian Cray. El a fost la Londra să-l întâlnească pe președintele SUA, care tocmai și-a întrerupt vacanța de vară pentru a face o escală în Anglia.

Imaginea s-a schimbat arătând un avion aterizând pe Aeroportul Heathrow, apoi pe președinte stând în dreptul ușii deschise și fluturând din mână.

— Președintele a sosit pe Aeroportul Heathrow cu Air Force One, avionul prezidențial. El urmează să ia masa cu prim-ministrul pe

Downing Street nr. 10 astăzi...

Din nou imaginea s-a schimbat. Acum președintele stătea lângă Damian Cray și cei doi bărbați își strângeau mâna, pentru mai mult timp, pentru ca aparatele de fotografiat să-i imortalizeze. Cray cuprinsese mâna președintelui într-ale lui și părea să nu mai vrea să-i dea drumul. Spuse ceva și președintele râse.

— ...dar mai întâi l-a întâlnit pe Cray pentru o discuție informală la Ambasada americană din Londra. Cray este purtător de cuvânt pentru Greenpeace și a condus mișcarea de prevenire a scurgerilor de petrol din zonele nelocuite ale Alaskăi, de teama distrugerilor pe care acestea le-ar putea provoca mediului. Deși nu a făcut nicio promisiune, președintele a consimțit să studieze raportul pe care Greenpeace...

Doamna Jones a închis televizorul.

— Vezi? Cel mai puternic om din lume își întrerupe vacanța să-l întâlnească pe Damian Cray. Și se întâlnește cu el chiar înainte de a-l întâlni pe prim-ministrul! Ar trebui să-ți faci o părere despre el. Așa că spune-mi! Ce motiv ar putea să aibă să arunce în aer o casă și poate să omoare o întreagă familie?

— Asta vreau să aflați.

Blunt pufni.

— Cred că ar trebui să așteptăm date de la poliția franceză, spuse el. Ei investighează CST. Să vedem ce află.

— Deci nu veți face nimic!

— Cred că ți-am explicat, Alex.

— În regulă. Alex se ridică. Nu încerca să-și ascundă mânia. M-ați făcut să par un caraghios în fața Sabinei; m-ați făcut să pierd una dintre cele mai bune prietene. Este uimitor! Când aveți nevoie de mine, pur și simplu mă luați de la școală și mă trimiteți în partea cealaltă a lumii. Dar când am eu nevoie, doar de data asta, pretindeți că nici măcar nu existați și mă abandonați în stradă...

— Pui prea mult patos, spuse Blunt.

— Ba nu. Dar vă spun atât: Dacă nu-l urmăriți pe Cray, o voi face eu. O fi el Moș Crăciun, Ioana D'Arc și papa de la Roma într-unul singur, dar era vocea lui la telefon și știu că a fost cumva implicat în ceea ce s-a întâmplat în sudul Franței. Vă voi demonstra asta.

Alex se ridică și, fără să aștepte un răspuns, părăsi camera.

Urmă o pauză lungă.

Blunt luă un stilou și notă ceva pe o hârtie. Apoi o privi pe doamna Jones.

— Ei bine? întrebă el.

— Poate că ar trebui să ne uităm pe dosare încă o dată, sugeră ea. Și Herod Sayle se dădea prieten al poporului britanic și, dacă n-ar fi fost Alex...

— Poți face ce vrei, spuse Blunt. Trase un cerc peste ultima propoziție pe care o scrisese. Doamna Jones văzu cuvintele *Yassen Gregorovici.* E curios că a dat peste Yassen a doua oară, mormăi el.

— Și mai curios e că Yassen nu l-a ucis când a avut ocazia.

— N-aș spune asta, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

Doamna Jones dădu din cap.

— Poate că ar trebui să-i spunem lui Alex despre Yassen, sugeră ea.

— Cu niciun chip. Blunt luă bucata de hârtie și o strânse în mână. Cu cât Alex Rider știe mai puțin despre Yassen Gregorovici, cu atât mai bine. Sper din tot sufletul ca ei doi să nu se mai întâlnească. Dădu drumul ghemotocului de hârtie în coșul de gunoi de sub birou. La sfârșitul zilei, tot ce se afla în coș urma să fie ars. Și cu asta, spuse el, basta.

Jack era îngrijorată.

Alex se întorsese din Liverpool Street într-o dispoziție proastă și de-abia dacă vorbise cu ea de atunci. Intrase în camera de zi unde ea citea o carte și reușise să afle că întâlnirea cu Sabina nu mersese prea bine și că Alex nu o va mai vedea vreodată. Dar, în cursul după-amiezii, ea reușise să scoată mai mult de la el, încetul cu încetul, până ce aflase toată povestea.

— Sunt toți niște idioți! exclamă Alex. Știu că ei nu au dreptate, dar doar pentru că eu sunt mai tânăr, nu vor să mă asculte.

— Ți-am spus și înainte, Alex. N-ar trebui să ai de a face cu ei.

— N-o să mai am. Niciodată. Lor nu le pasă deloc de mine.

Se auzi soneria.

— Mă duc eu, spuse Alex.

Afară era parcată o camionetă albă. Doi bărbați deschiseră ușa din

spate și, în timp ce Alex privea, descărcară o bicicletă nou-nouță, și o duseră pe roți până la casă. Alex se uită la ea. Bicicleta era o Cannondale Bad Boy, o mountain bike care fusese adaptată pentru oraș, având un cadru de aluminiu ușor și roți de un inci. Era argintie și părea să fie echipată cu toate accesoriile pe care le-ar fi putut cere el: lumini Digital Evolution, o pompă mică Blackburn... totul de primă calitate. Doar clopoțelul de pe ghidon părea demodat și nelalocul lui. Alex își trecu mâna peste șaua din piele cu design Celtic și apoi pe cadru, admirând manufactura. Nu era nicio urmă de îmbinări. Bicicleta era făcută manual și probabil valora sute de lire.

Unul dintre bărbați veni la el.

— Alex Rider? întrebă el.

— Da. Dar cred că e o greșeală. N-am comandat nicio bicicletă.

— E un dar. Uite...

Al doilea bărbat lăsase bicicleta sprijinită de gard. Alex se trezi cu un plic gros în mână. Jack apăru pe trepte în spatele lui.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Cineva mi-a dat o bicicletă.

Alex deschise plicul. Înăuntru erau un manual de instrucțiuni și o scrisoare atașată.

Dragă Alex,

Probabil că voi fi mustrat pentru asta, dar nu-mi place să te știu pe cont propriu, fără niciun ajutor. Acesta este un obiect pe care l-am făcut special pentru tine și acum este al tău. Sper să-ți fie de ajutor.

Ai grijă de tine, băiete dragă. N-aș vrea să aud că ți s-a întâmplat ceva mortal.

Toate cele bune,

Smithers

PS Această scrisoare se va autodistruge la zece secunde după ce va intra în contact cu aerul, așa că sper s-o citești repede!

Alex de-abia avu timp să citească ultima propoziție înainte ca literele de pe pagină să dispară, și hârtia se boți și se transformă în

cenușă albă. Își trase mâinile și ce rămase fu luat de vânt. Între timp, cei doi bărbați se urcaseră înapoi în camionetă și plecaseră. Alex rămase cu bicicleta. Răsfoi primele pagini ale manualului de instrucțiuni.

POMPĂ DE BICICLETĂ – ȚEAVĂ DE EȘAPAMENT
LAMPĂ PENTRU CAP CU MAGNEZIU
MÂNER CU PROIECȚIE A GLOANȚELOR
SCAUN DIN JERSEU (ANTIGLONȚ)
PRINDERE MAGNETICĂ

— Cine e Smithers? întrebă Jack.

Alex nu îi pomenise niciodată nimic despre el.

— M-am înșelat, spuse Alex. Am crezut că nu am prieteni la MI6. Dar se pare că am unul.

Duse bicicleta în casă. Zâmbind, Jack închise ușa.

DOMUL PLĂCERILOR

De-abia în lumina rece a dimineții Alex începu să-și dea seama de imposibilitatea sarcinii pe care o avea. Cum putea el să investigheze un om precum Cray? Blunt menționase că acesta avea case în Londra și Wiltshire, dar nu furnizase adrese. Alex nici măcar nu știa dacă Cray mai era în Anglia.

Dar avu noroc și la știrile de dimineață. Alex își dădu seama de unde ar putea începe.

Când intră în bucătărie, Jack citea ziarul în timp ce-și bea a doua ceașcă de cafea. Îl privi, apoi îi întinse ziarul peste masă.

— Asta te va face să renunți la fulgii de porumb.

Alex întoarse ziarul și iată că, de pe pagina a doua, Damian Cray îl privea. Un titlu sub poză:

CRAY LANSEAZĂ GAMESLAYER
O afacere de o sută de milioane de lire sterline

CU SIGURANȚĂ CEL MAI TARE BILET DIN LONDRA. Astăzi împătimiții de jocuri vor avea ocazia să vadă mult-așteptatul Gameslayer, produs de Cray Software Technology, o companie cu sediul în Amsterdam, despre care se spune că a cheltuit peste o sută de milioane de lire sterline pentru realizarea lui. Sistemul jocului va fi demonstrat de însuși Sir Damian Cray în fața invitaților: jurnaliști, prieteni, celebrități și experți în domeniu.

Nu s-a făcut rabat de la nimic pentru lansare, care va avea loc astăzi începând cu ora unu și care include un bufet cu șampanie în incinta Domului Plăcerilor pe care Cray l-a construit în Hyde Park. Fiind prima dată când un parc regal este folosit în scopuri pur comerciale, au existat și critici când a primit aprobarea, ceva mai devreme, în cursul acestui an.

Dar Damian Cray nu este un om de afaceri obișnuit. El a anunțat deja că 20% din profituri de la Gameslayer vor fi donate în scopuri caritabile,

de data aceasta în ajutorul copiilor cu dizabilitați din Marea Britanie. Ieri, Cray s-a întâlnit cu președintele SUA pentru a discuta despre forările de petrol din Alaska. Se spune ca regina însăși a aprobat construcția temporară a Domului Plăcerilor, care folosește aluminiu și PTFE (același material folosit și la Domul Mileniului). Designul futurist al acestuia s-a dovedit cu siguranță o atracție pentru londonezi.

Alex se opri din citit.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

— Vrei ouăle omletă sau fierte?

— Jack...

— Alex, este un eveniment la care se intră numai pe bază de bilet. Ce vei face?

— Mă descurc eu.

Jack se încruntă.

— Ești sigur?

— Știu, Jack. Este vorba despre Damian Cray. Toată lumea îl adoră. Dar iată ceva ce ei nu au observat. Împături ziarul și îl împinse înapoi la ea. Grupul terorist care a revendicat atentatul cu bombă din Franța se numea Camargue Sans Touristes.

— Știu.

— Și acest nou joc pe computer a fost produs de Cray Software Technology.

— Ce e cu asta, Alex?

— Poate că e doar o altă coincidența. Dar CST... Sunt aceleași litere.

Jack dădu din cap.

— În regula, spuse ea. Deci cum intrăm?

Luară un autobuz până la Knightsbridge și traversară să ajungă în Hyde Park. Chiar înainte de a trece pe porți și de a intra în parcul propriu-zis, Alex putu vedea cât de mult se investise în lansare. Erau sute de oameni înghesuindu-se pe pavaj, coborând din taxiuri și

limuzine, formând o mulțime ce părea să acopere fiecare centimetru de iarbă. Polițiști călare și pe jos stăteau la fiecare colț, dând informații și încercând să alinieze lumea. Alex era uimit că până și caii puteau rămâne atât de calmi, înconjurați de atâta haos.

Și apoi era Domul Plăcerilor însuși. Era ca și cum o navă spațială fantastică aterizase în mijlocul lacului din centrul Hyde Park. Părea să plutească pe suprafața apei, o carcasă neagră înconjurată de o ramă din aluminiu strălucitor, cu bare argintii ce se încrucișau, formând un model deosebit. Spoturi de lumină albastre și roșii se roteau în toate direcțiile, licărind cu putere chiar și ziua. Un singur pod metalic se întindea de la bancă până la intrare, dar erau mai mult de o duzină de oameni de pază care barau calea. Nimănui nu i se permitea să traverseze apa fără să arate biletul. Altă cale de intrare nu exista.

Se auzea muzică din niște difuzoare ascunse: Cray interpretând piese de pe ultimul său album, *Linii albe*. Alex merse până la marginea apei. Auzea strigăte și, chiar în soarele după-amiezii, fu aproape orbit de sute de becuri, toate strălucind deodată. Primarul Londrei tocmai sosise și saluta presa, reprezentată de vreo sută de persoane, toate adunate buluc lângă pod. Alex privi în jur și recunoscu câteva dintre chipurile care se îndreptau către Domul Plăcerilor. Erau actori, prezentatori de televiziune, modele, DJ, politicieni... toți fluturând invitațiile și stând la coadă ca să intre. Era mai mult decât lansarea unui nou sistem de jocuri. Era cea mai mondenă petrecere care avusese loc în Londra în ultima vreme.

Și el trebuia să intre cumva.

Îl ignoră pe polițistul care încerca să-l dea la o parte și se îndreptă către pod, pășind plin de încredere, ca și cum ar fi fost invitat. Jack era la câțiva pași distanță de el și îi făcu semn din cap.

Ian Rider fusese, bineînțeles, cel care îl inițiase în tainele meseriei de hoț de buzunare. Fusese doar un joc, imediat după a zecea aniversare a lui Alex, când ei doi vizitaseră împreună Praga. Vorbeau despre *Oliver Twist* și unchiul său îi explica tehnicile lui Artful Dodger, făcându-i chiar și o demonstrație. Mult mai târziu descoperise Alex că și asta se întâmplase tot pentru a-l antrena; că tot timpul unchiul lui îl transformase în secret în ceva ce nu dorise niciodată să fie.

Dar avea să-i fie de folos acum.

Alex era aproape de pod. Putea vedea cum bărbații în uniforme de pază verificau invitațiile: carduri argintii cu logoul Gameslayer ștampilat pe spate. Aici era o aglomerație firească pentru că mulțimea ajunsese și formase un singur rând pentru a traversa podul. O privi o ultimă dată pe Jack. Ea era gata.

Alex se opri.

— Cineva mi-a furat biletul! strigă el.

Chiar și cu muzica urlând în difuzoare, vocea lui a fost destul de puternică, pentru a fi auzit de mulțimea din jurul lui. Era un tertip clasic al hoților de buzunare. Nimeni nu-l băgă în seamă, dar deodată începură cu toții să-și facă griji pentru propriile bilete. Alex zări un bărbat care-și deschise haina și se uită în buzunarul interior. Lângă el, o femeie deschise și închise repede poșeta. Câțiva oameni scoaseră biletele și le strânseră tare în mâini. Un bărbat bondoc, cu barbă, duse mâna în spate și își verifică buzunarele de la jeanși. Alex zâmbi. Acum știa unde se află biletele.

Îi făcu semn lui Jack. Bondocul cu barbă avea să fie ținta – cea pe care o alesese el. Era perfect plasat, la câțiva pași în fața lui Alex. Și colțul biletului era vizibil, ieșind din buzunarul din spate. Jack avea să joace rolul de a-i distrage atenția, în timp ce Alex acționa. Acesta era planul.

Jack păși înainte și păru să-l recunoască pe bărbatul cu barbă.

— Harry! exclamă ea și-și aruncă brațele în jurul lui.

— Eu nu sunt... începu bărbatul.

În același moment, Alex făcu doi pași în față, trecu pe lângă o femeie pe care o recunoscu vag dintr-un serial dramatic TV, sustrase biletul din buzunarul bărbatului și-l vârî repede sub haina lui, ținându-l pe loc cu laterala brațului. Durase mai puțin de trei secunde și Alex nici măcar nu fusese foarte atent. Acesta era simplul adevăr despre furtul din buzunare. Cerea organizare și multă îndemânare. Ținta era distrasă. Toată atenția ei era îndreptată asupra lui Jack, care îl îmbrățișa încă. Dacă piști pe cineva de braț, nu va observa că în același timp îi atingi și piciorul. Asta îl învățase Ian Rider pe Alex în toți acei ani din urmă.

— Nu-ți amintești de mine? exclamă Jack. Ne-am întâlnit la Savoy!

— Nu. Îmi pare rău. Mă confundați.

Alex deja trecea mai departe, către pod. În câteva minute ținta avea să caute biletul și să-și dea seama că lipsește, dar chiar dacă ar fi prins-o pe Jack și ar fi acuzat-o, nu avea nicio dovadă. Alex dispăruse împreună cu biletul.

Arătă biletul unui om de pază și păși pe pod. Se simțea rușinat pentru ceea ce făcuse și spera că bărbatul cu barbă va putea totuși să intre. Îl înjură în gând pe Damian Cray pentru că îl transformase într-un hoț. Dar știa că, din momentul în care Cray răspunsese la apelul lui din sudul Franței, nu exista cale de întoarcere.

Traversă podul și predă biletul la celălalt capăt. În fața lui se afla o intrare triunghiulară. Alex păși înainte și intră în dom: o suprafață imensă puternic iluminată și o scenă cu un ecran cu plasmă imens pe care se puteau citi literele CST. Erau deja cam cinci sute de invitați împrăștiați în fața ei, bând șampanie și mâncând caviar. Chelnerii treceau cu sticle și tăvi. Un sentiment de nerăbdare plutea în aer.

Muzica se opri. Lumina se schimbă și ecranul deveni gol. Apoi se auzi un sunet ușor și nori de gheață uscată începură să curgă pe scenă. Un singur cuvânt – GAMESLAYER – apăru pe ecran; sunetul deveni mai puternic. Literele dispărură de pe ecran și apăru o figură animată, un luptător ninja, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, agățându-se de ecran ca o versiune decupată a lui Spiderman. Sunetul deveni asurzitor ca un vânt din deșert acompaniat de undeva din spate de muzica unei orchestre. Trebuie să fi existat niște ventilatoare ascunse, pentru că un vânt adevărat se porni deodată prin dom, îndepărtând fumul și dezvăluindu-l pe Damian Cray – într-un costum alb cu o cravată lată, în dungi roz și argintii – stând singur pe scenă, cu imaginea lui mărită pe ecranul din spate.

Publicul se îndreptă către el, aplaudând. Cray ridică o mână, ca să se facă tăcere.

— Bine ați venit, spuse el.

Alex se trezi împins către scenă, ca toți ceilalți. Voia să ajungă cât mai aproape de Cray. Deja simțea acea emoție ciudată de a fi în aceeași încăpere cu un om pe care-l știa dintotdeauna... dar pe care nu-l întâlnise încă. Damian Cray era mai scund în realitate decât

părea în fotografii. Acesta fu primul gând al lui Alex. Totuși, Cray era o celebritate care se aflase timp de treizeci de ani în atenția publicului. Prezența sa era impunătoare și radia încredere și autoritate.

— Astăzi lansez Gameslayer, consola mea de jocuri, continuă Cray, cu un ușor accent american. Aș vrea să vă mulțumesc tuturor că ați venit. Dar dacă e cineva aici de la Sony sau Nintendo, mă tem că am vești proaste pentru voi. Făcu o pauză și zâmbi. Sunteți de domeniul trecutului.

Publicul râse și aplaudă. Chiar și Alex se trezi zâmbind. Cray avea un fel de a vorbi, de parcă ar fi cunoscut personal pe fiecare din mulțime.

— Gameslayer oferă calitate grafică și detalii ca niciun alt sistem de pe planetă, continuă Cray. Poate genera lumi, personaje și simulări fizice foarte complexe în timp real, datorită puterii de procesare în punct mobil a sistemului, care este, într-un cuvânt, uriașă. Alte sisteme vă oferă păpuși din plastic care se luptă cu jucările din carton. Cu Gameslayer, părul, ochii, tenul, apa, lemnul, metalul și fumul par toate reale. Noi ne supunem regulilor gravitații și fricțiunii. Mai mult decât atât, am construit în sistem ceva numit durere sintetizată. Ce înseamnă asta? Veți afla într-un minut.

Făcu o pauză și publicul aplaudă din nou.

— Înainte de a trece la demonstrație, mă întreb dacă cineva dintre jurnaliști are vreo întrebare.

Un bărbat din față ridică mâna.

— Câte jocuri lansați anul acesta?

— Chiar acum avem un joc, răspunse Cray. Dar vor mai fi alte douăsprezece în magazine până la Crăciun.

— Cum se numește primul joc? întrebă cineva.

— *Șarpele cu pene.*

— Este un joc cu împușcături? întrebă o doamnă.

— Ei bine, da. Este un joc de acțiune, admise Cray.

— Deci implică împușcături?

— Da.

Femeia zâmbi, dar fără să fie amuzată. Avea cam patruzeci de ani, păr alb și o figură serioasă, de profesoară.

— Este bine cunoscut faptul că nu vă place violența, spuse ea. Deci cum justificați vânzarea de jocuri violente pentru copii?

Publicul fremătă a neplăcere. Poate că femeia era jurnalist, dar părea inoportun să îl interogheze pe Cray în acest mod. Nu când îi bei șampania și îi mănânci mâncarea.

Totuși, Cray nu părea ofensat.

— Este o întrebare bună, răspunse el cu voce blândă, veselă. Și vă spun că atunci când am început cu Gameslayer, am creat un joc în care eroul trebuia să adune flori diferit colorate dintr-o grădină și apoi să le aranjeze în vaze. Avea și iepurași și tartine cu ouă. Dar știți ce? Echipa noastră de marketing a descoperit că adolescenții moderni nu voiau să-l joace. Vă puteți imagina? Mi-au spus că nu vom vinde nicio copie!

Toată lumea izbucni în râs. Acum jurnalista arăta stânjenită.

Cray ridică din nou o mână.

— De fapt aveți dreptate, continuă el. Este adevărat – urăsc violența. Cea adevărată... războiul. Dar știți, copiii din ziua de azi au multă agresiune în ei. Acesta este adevărul. Presupun că stă în firea omului. Și am ajuns să cred că este mai bine pentru ei să scape de această agresiune jucând jocuri nevinovate pe calculator, ca ale mele, decât pe stradă.

— Totuși, jocurile dumneavoastră încurajează violența! insistă femeia.

Damian Cray se încruntă.

— Cred că v-am răspuns la întrebare. Așa că poate ar trebui să încetați să-mi mai comentați răspunsul, spuse el.

Mai multe aplauze răsunară și Cray așteptă să se oprească.

— Dar acum, destul cu vorba, spuse el. Vreau să vedeți și singuri Gameslayer și cel mai bun mod de a o face este să-l jucați. Mă întreb dacă avem vreun adolescent în public, deși dacă stau să mă gândesc, nu-mi amintesc să fi invitat vreunul...

— Uitați aici! strigă cineva și Alex se simți împins în față.

Deodată toată lumea se uită la el și Cray privea în jos de pe scenă.

— Nu... începu Alex să protesteze.

Dar publicul aplauda, grăbindu-l. Mulțimea se dădu la o parte să-i facă loc. Alex se împiedică mergând și, înainte de a-și da seama ce

face, urcă pe scenă. Încăperea părea să se micșoreze. Un spot luminos se răsuci, ameţindu-l. Și iată-l.

Stătea pe scenă alături de Damian Cray.

ȘARPELE CU PENE

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Alex.

Se afla față în față cu bărbatul care – dacă el avea dreptate – ordonase moartea tatălui Sabinei. Dar *avea* dreptate, oare? Pentru prima dată, putea să-l studieze pe Cray îndeaproape. Era o experiență ciudată.

Cray era una dintre cele mai cunoscute personalități din lume. Alex îi văzuse chipul pe coperte de CD-uri, pe postere, în ziare și reviste, la TV... chiar și pe spatele cutiilor cu cereale. Și totuși, chipul din fața lui îl dezamăgea cumva. Era mai puțin real decât toate imaginile pe care le văzuse.

Cray arăta surprinzător de tânăr, ținând cont de faptul că trecuse de cincizeci de ani, dar pielea era prea întinsă și lucioasă ca să nu fi fost aranjată în urma unei operații estetice. Și, cu siguranță, părul negru, îngrijit, era vopsit. Chiar și ochii verzi strălucitori păreau lipsiți de viață. Cray era un bărbat foarte scund. Lui Alex îi amintea de o păpușă dintr-un magazin de jucării. Notorietatea și milioanele de lire sterline îl transformaseră într-o copie de plastic a propriei persoane.

Și totuși...

Cray îi urase bun venit pe scenă și se purta cu el de parcă ar fi fost vechi prieteni. Era cântăreț. Și, după cum se exprimase clar, se opunea violenței. Voia să salveze lumea, nu să o distrugă. MI6 adunase informații despre el și nu găsise nimic. Alex se afla acolo datorită unei voci, a câtorva cuvinte spuse la capătul firului de telefon. Începea să-și dorească să nu fi venit.

Părea că cei doi stăteau acolo de veacuri, sus pe scenă, cu sute de oameni așteptând să vadă demonstrația. De fapt trecuseră doar câteva secunde. Apoi Cray întinse mâna.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Alex Rider.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Alex Rider. Eu sunt Damian Cray.

Își dădură mâna. Alex nu putu să nu se gândească la faptul că existau milioane de oameni pe tot globul care ar fi dat orice să fie

acum în locul lui.

— Câți ani ai, Alex? întrebă Cray.

— Paisprezece.

— Îți sunt recunoscător că ai venit. Mulțumesc că ai fost de acord să ne ajuți.

Cuvintele erau amplificate în dom. Cu colțul ochiului, Alex văzu că imaginea sa se alăturase celei a lui Cray pe ecranul uriaș.

— Suntem într-adevăr norocoși să avem un adolescent, continuă Cray, adresându-se publicului. Așa că, să vedem cum... Alex... se descurcă cu primul nivel al lui Gameslayer Unu: *Șarpele cu pene*.

În timp ce Cray vorbea, trei tehnicieni veniră pe scenă, aducând cu ei un monitor TV, o consolă pentru jocuri, o masă și un scaun. Alex își dădu seama că avea să fie rugat să joace jocul în fața publicului – cu progresele făcute de el expuse pe ecranul de plasmă.

— *Șarpele cu pene* a fost inspirat de civilizația aztecă, explică Damian Cray publicului. Aztecii au sosit în Mexic în anul 1195, dar unii pretind că ei au venit de fapt de pe altă planetă. Pe acea planetă se va afla Alex. Misiunea lui este să găsească cei patru sori dispăruți. Dar mai întâi trebuie să intre în Templul Tlaloc, să-și găsească drumul prin cinci încăperi și să se arunce în bazinul unde arde un foc sacru. Aceasta îl va duce la nivelul următor.

Un al patrulea tehnician li se alătură, cu o cameră web. Se opri în fața lui Alex și îi scană repede chipul, apăsă un buton pe o parte a camerei și plecă. Cray așteptă până ce acesta părăsi scena.

— Poate v-ați întrebat ce este cu silueta aceea mică în costum negru pe care ați văzut-o pe ecran, spuse el, câștigând încă o dată încrederea publicului. Se numește Omni și va fi eroul jocurilor Gameslayer. Poate îl credeți cam plicticos și lipsit de imaginație. Dar Omni întruchipează orice băiat și fată din Marea Britanie. El este fiecare copil din lume... și acum vă voi arăta de ce!

Imaginile dispărură de pe ecran, înlocuite brusc de un vârtej digital de culori. Se auzi o fanfară asurzitoare – nu de trompete, ci un echivalent electronic – și apărură porțile templului cu o figură aztecă uriașă cioplită în lemn. Alex își dădu seama imediat că detaliile grafice ale jocului erau cele mai bune pe care le văzuse el vreodată, dar, un moment mai târziu, publicul își ținu răsuflarea de uimire și

Alex înțelese perfect de ce. Un băiat păși pe scenă și stătea în fața porților, așteptând comanda sa. Băiatul era Omni. Dar se schimbase. Purta acum exact aceleași haine ca și Alex. Arăta ca Alex. Mai mult, era Alex, de la ochii căprui și până la șuvițele de păr blond.

Sala izbucni în aplauze. Alex îi văzu pe ziariști notând în carnețelele lor sau vorbind repede la telefoanele mobile, sperând să fie primii care transmiteau incredibila inovație. Mâncarea și șampania fuseseră date uitării. Tehnologia lui Cray crease un avatar, o dublură electronică a sa, făcând posibil ca fiecare jucător nu numai să joace, ci să devină parte a jocului. Alex știa că Gameslayer avea să se vândă în lumea întreagă. Cray avea să câștige milioane.

„Și douăzeci la sută din acestea vor fi donate, își reaminti el. Oare poate fi acest om cu adevărat dușmanul meu?"

Cray așteptă să se facă liniște și apoi se întoarse către Alex.

— Este timpul să joci, spuse el.

Alex se așeză în fața ecranului computerului pe care îl instalaseră tehnicienii. Apucă maneta de control și apăsă cu degetul mare de la mâna stângă, în fața lui și pe ecranul uriaș de plasmă, celălalt eu al său păși spre dreapta. Se opri și se întoarse în direcția opusă. Maneta de control era incredibil de sensibilă. Alex se simți aproape ca un zeu aztec, având controlul total al eului său muritor.

— Nu te îngrijora dacă ai să fi ucis la prima încercare, spuse Cray. Consola este mai rapidă decât orice altceva de pe piață și s-ar putea să îți ia ceva timp să te obișnuiești cu ea. Dar suntem toți de partea ta, Alex. Deci – să jucăm *Șarpele cu pene!* Să vedem cât de departe poți ajunge!

Porțile templului se deschiseră.

Alex apăsă tasta și pe ecran avatarul lui păși înainte și intră într-o atmosferă de joc ciudată și extraordinar realizată. Templul era un amestec de artă primitivă și ficțiune, cu coloane ca niște turnuri, faruri luminate, hieroglife complexe și statui aztece ghemuite. Dar podeaua era din argint, nu din piatră. Scări ciudate din metal și coridoare întortocheate se aflau în perimetrul templului. Lumină electrică clipea în spatele geamurilor cu gratii groase. Camere pentru circuit închis îi urmăreau fiecare mișcare.

— Trebuie să începi prin a găsi două arme în prima încăpere, îl

sfătui Cray, lăsându-se pe umărul lui Alex. Poate vei avea nevoie de ele mai târziu.

Prima cameră era imensă, cu muzică de orgă și vitralii reprezentând câmpuri de porumb, cercuri și nave spațiale. Alex găsi prima armă destul de ușor. Era o sabie care atârna sus de tot pe un perete. Dar își dădu repede seama că existau capcane peste tot. O parte a peretelui se prăbuși când se căţără și când apucă sabia se activă un proiectil care trăgea de nicăieri, țintind avatarul. Proiectilul era un bumerang dublu cu margini ca de lamă, care se învârtea cu viteza fulgerului. Alex știa că, dacă este lovit, va fi tăiat în două.

Apăsă cu degetele mari și omuleţul se ghemui. Bumerangul trecu de acesta. Dar când continuă, una dintre lame atinse avatarul pe braţ. Publicul își ținu respirația. O dâră mică de sânge îi apăruse pe mâneca și fața – fața lui Alex – se schimonosi, exprimând durere. Totul părea atât de real, încât Alex aproape că simți nevoia să-și verifice propriul braţ. Trebui să-și reamintească singur că doar avatarul era rănit.

— Durere sintetizată! repeta Cray cuvintele, care reverberară în Domul Plăcerilor. În lumea Gameslayer, toți împărtășim emoțiile eroului. Și dacă Alex moare, unitatea centrală de procesare se va asigura că vom simți moartea sa.

Alex coborî înapoi și căuta a doua armă. Mica rană se vindeca deja, dâra de sânge se subția. Se eschivă când un alt bumerang trecu pe lângă umărul lui. Dar tot nu putea găsi a doua armă.

— Încearcă să te uiți după iederă, sugeră Cray în șoaptă, iar publicul zâmbi, amuzat că Alex avea nevoie de ajutor atât de repede.

Acolo era un arc ascuns într-o nișă. Dar ceea ce Cray nu-i spusese lui Alex era că iedera care acoperea nișa conținea o încărcătură de zece mii de volți. El descoperi asta imediat. În momentul în care avatarul său atinse iedera, apăru o scânteie albastră și fu aruncat în spate, țipând în gura mare, cu ochii larg deschiși. Avatarul nu fusese ucis, dar fusese grav rănit.

Cray îl bătu pe Alex pe umăr.

— Trebuie să fii mai atent, îl sfătui el.

Publicul fremătă de emoție. Nu mai văzuseră până atunci așa ceva.

Și atunci Alex prinse curaj. Deodată MI6, Yassen, Saint-Pierre...

totul fu uitat. Cray îl păcălise să atingă iedera. Îl rănise cu intenție. Bineînțeles, era doar un joc. Numai avatarul fusese rănit. Dar umilința fusese a lui – așa că se decise să-l dea gata pe *Șarpele cu pene*. Nu avea să se lase bătut. Nu avea să-și împărtășească moartea cu nimeni.

Ridică arcul cu îndârjire și trimise avatarul înainte, mai departe, în lumea aztecă.

A doua încăpere avea o gaură imensă în pardoseală. Era de fapt un abis, adânc de cincizeci de metri, cu stâlpi înguști întinzându-se până sus. Singura modalitate de a trece dintr-o parte în cealaltă era de a sări de pe un stâlp pe următorul. Dacă ar fi călcat greșit sau s-ar fi balansat prea tare, ar fi murit – și ca să fie și mai greu, ploua cu găleata în interiorul încăperii, făcând suprafața alunecoasă. Ploaia însăși era extraordinară. După cum spusese Cray publicului, tehnologia imaginii jocului permitea ca fiecare picătură să fie realizată individual. Avatarul era ud leoarcă, cu hainele muiate și părul lipit de cap.

Se auzi deodată un foșnet electronic. O creatură cu aripi de fluture și fața și ghearele de dragon se năpusti în jos, încercând să dezechilibreze avatarul. Alex scoase arcul și trase în ea, apoi făcu ultimele trei salturi până pe partea cealaltă a abisului.

— Te descurci foarte bine, spuse Damian Cray. Dar mă întreb dacă vei trece de a treia încăpere.

Alex era încrezător. *Șarpele cu pene* era foarte bine realizat. Hărțile și fundalul erau perfecte. Personajul Omni era cu mult înaintea concurenților. Dar, cu toate astea, era doar un joc pe computer, asemănător cu cele pe care Alex le jucase pe Xbox și PlayStation 2. Știa ce face. Putea câștiga.

Trecu ușor de a treia etapă: un coridor înalt, îngust, cu fețe sculptate pe ambele părți. O rafală de sulițe de lemn și săgeți ieșiră din gurile de lemn, dar niciuna nu ajunse aproape, căci avatarul se ferea, în timp ce continua să alerge. Un râu cu acid șerpuia bolborosind de-a lungul coridorului. Avatarul sări peste el, ca și cum ar fi fost un pârâu inofensiv.

Acum ajunse într-o junglă incredibilă, unde cea mai mare amenințare, între copaci și plante agățătoare, era un șarpe-robot

uriaș, acoperit cu țepi. Creatura arăta groaznic. Alex nu mai văzuse o grafică la fel de bună. Dar avatarul său alergă în cerc în jurul acesteia, lăsând-o în urmă atât de repede, încât publicul de-abia avu timp să o vadă.

Expresia de pe fața lui Cray nu se schimbă, dar se aplecă deasupra lui Alex, cu ochii fixați pe ecran, cu o mână sprijinită pe umărul lui Alex. Încheieturile degetelor îi erau aproape albe.

— Faci să pară că este prea ușor, murmură el. Deși cuvintele fuseseră rostite ușor, se simțea o nervozitate crescândă în vocea lui.

Pentru că publicul era acum de partea lui Alex. Milioane de lire sterline fuseseră cheltuite pentru realizarea software-ului *Șarpelui cu pene*. Dar era învins de primul adolescent care îl juca. Când Alex scăpă de un al doilea șarpe-robot, cineva râse. Mâna de pe umărul lui se strânse.

Ajunse în a cincea încăpere. Era un labirint cu oglinzi, plin cu fum și păzit de o duzină de zei azteci acoperiți de pene, bijuterii și măști aurite. Din nou, fiecare dintre zei era o capodoperă de artă grafică în miniatură. Dar deși trăgeau în avatar, îl ratau mereu și o mai mare parte a publicului râdea și aplauda, îndemnându-l pe Alex să continue.

Încă un zeu, de data aceasta unul cu gheare și coadă de aligator, stătea între Alex și bazinul cu foc care l-ar fi dus la următorul nivel. Tot ce avea de făcut era să treacă de el. Atunci acționă și Cray. Era atent. Nimeni nu avea să vadă ce s-a întâmplat și, chiar dacă ar fi văzut, ar fi părut un gest involuntar. Dar a fost deliberat. Îl prinse de braț pe Alex și îi trase mâna de pe maneta de control. Timp de câteva secunde, Alex ezită. Fu îndeajuns. Zeul aztec se întinse și ghearele lui ajunseră la stomacul avatarului. Alex auzi chiar cum îi era sfâșiată cămașa și aproape că simți durerea când țâșni sângele. Avatarul căzu în genunchi, se prăbuși în față și rămase nemișcat. Ecranul îngheță și cuvintele SFÂRȘITUL JOCULUI apărură cu litere roșii.

În dom se făcu tăcere.

— Păcat, Alex, spuse Cray. Mă tem că nu este așa de ușor cum ai crezut.

Sala izbucni în aplauze. Era greu de spus dacă aplaudau jocul sau modul în care Alex aproape câștigase. Și totuși, se simțea o neliniște

abia perceptibilă. Poate că *Șarpele cu pene* era prea realist. Părea chiar că o parte din Alex murise acolo pe ecran.

Alex se întoarse către Cray. Era furios. Doar el știa că bărbatul trișase. Dar Cray zâmbea din nou.

— Te-ai descurcat minunat, spuse el. Am vrut o demonstrație și tu chiar ne-ai oferit una. Să lași adresa ta unuia dintre asistenții mei. Îți voi trimite un sistem Gameslayer gratis și toate jocurile introductive.

Când publicul auzi asta, aplaudă cu mai mult entuziasm. Pentru a doua oară, Cray ridică o mână. Alex ezită un moment, apoi o strânse. Într-un fel, nu-l putea condamna pe Cray. Acesta nu putea permite să se facă de râs chiar la lansare. Trebuia să-și protejeze investiția. Dar lui Alex tot nu-i plăcea ce se întâmplase.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Alex. Bravo...

Coborî de pe scenă. Urmară și alte demonstrații și discursuri ale membrilor echipei lui Cray. Apoi fu servită masa. Dar Alex nu mâncă. Văzuse destul. Părăsi Domul Plăcerilor și traversă apa, trecând prin parc și apoi pe King's Road.

Jack îl aștepta când ajunse acasă.

— Deci cum a fost? întrebă ea.

Alex îi povesti.

— Ce trișor! rosti Jack. Să știi, Alex. Mulți oameni bogați nu știu să piardă, și Cray este cu adevărat foarte bogat. Crezi că asta dovedește ceva?

— Nu știu, Jack. Alex era derutat. Trebuia să nu scape din vedere că o parte mare din profituri erau donate. O mare parte. Și tot nu avea nicio dovadă. Doar câteva cuvinte la telefon. Era destul pentru a-l lega pe Cray de cele întâmplate în Saint-Pierre? Poate că ar trebui să mergem la Paris, spuse el. Acolo a început totul. Era o întâlnire. Edward Pleasure a fost acolo. A lucrat cu un fotograf. Sabina mi-a spus numele lui. Marc Antonio.

— Cu un astfel de nume, ar trebui să fie ușor de găsit, spuse Jack. Și iubesc Parisul.

— Tot poate fi o pierdere de timp, oftă Alex. Înainte nu-mi plăcea de Damian Cray. Dar acum că l-am cunoscut... Știe să distreze lumea. Face jocuri pe computer. Nu pare genul de om care ar răni pe cineva.

— E decizia ta, Alex.

Alex dădu din cap.

— Nu știu, Jack. Chiar nu știu...

Lansarea Gameslayer apăru la știri în seara aceea. Conform rapoartelor, întreaga industrie fusese revoluționată de calitatea grafică și puterea de procesare a noului sistem. Nu se menționă nimic despre jocul demonstrativ și nici despre Alex. Totuși, se spuse altceva.

Avusese loc un eveniment care aruncase o umbră asupra a ceea ce ar fi putut fi o zi perfectă. Se părea că cineva murise. Apăru o fotografie pe ecran, fața unei femei, și Alex o recunoscu pe dată. Era femeia cu aer de profesoară care-l încolțise pe Cray, punându-i întrebări despre violență. Un polițist relata cum aceasta fusese lovită de o mașină în timp ce părăsea Hyde Park. Șoferul nu oprise.

În dimineața următoare, Alex și Jack merseră la Waterloo și cumpărară bilete la Eurostar.

La ora prânzului erau în Paris.

RUE BRITANNIA

— Îți dai seama, Alex, spuse Jack, că Picasso a stat la aceeași masă la care stăm noi acum? Și Chagall. Și Salvador Dali...

— Chiar la această masă?

— La această cafenea. Toți marii artiști veneau aici.

— Ce vrei să spui, Jack?

— Ei, mă întrebam dacă vrei să uiți de toată treaba asta și să vii cu mine la Muzeul Picasso. Parisul este un loc distractiv. Și întotdeauna mi s-a părut mai plăcut să privești niște tablouri decât să fii în bătaia gloanțelor.

— Nu trage nimeni în noi.

— Încă.

Trecuse o zi de când sosiseră la Paris și se cazaseră într-un hotel mic, vizavi de Notre Dame. Jack cunoștea orașul bine. Petrecuse cândva un an la Sorbona, studiind arta. Dacă nu ar fi murit Ian Rider și n-ar fi trebuit să stea cu Alex, probabil că ar fi ales să locuiască acolo.

Avusese dreptate într-o privință. Să afle unde locuiește Marc Antonio fusese destul de ușor. Telefonase la doar trei agenții înainte de a o găsi pe cea care îl reprezenta pe fotograf, deși avusese nevoie de tot farmecul ei – și de franceza ei uitată – pentru a face rost de numărul lui de telefon. Însă se dovedi și mai dificil să reușească să stabilească o întâlnire cu el.

Sunase la numărul de telefon de vreo douăsprezece ori în cursul dimineții până ce răspunsese cineva. Era o voce de bărbat. Nu, nu era Marc Antonio. Da, era locuința lui Marc Antonio, dar nu știa cine este. Vocea era plină de suspiciune. Alex ascultase și el, la același receptor cu Jack. La sfârșit preluă conversația.

— Ascultați-mă, spuse el. Franceza lui era aproape la fel de bună ca a lui Jack, dar el începuse să o învețe când avea trei ani. Mă numesc Alex Rider. Sunt prieten cu Edward Pleasure. El e un jurnalist britanic...

— Știu cine este.

— Știți ce i s-a întâmplat?

Urmă o pauză.

— Continuați...

— Trebuie să vorbesc cu Marc Antonio. Am niște informații importante. Alex se gândi un moment. Ar trebui să-i spună acestui bărbat ce știa? Este vorba despre Damian Cray, spuse el.

Numele păru să aibă efect. Urmă o altă pauză, mai lungă de data aceasta. Apoi...

— Veniți la Palette. Este o cafenea pe Rue de Seine. Ne întâlnim acolo la ora unu.

Apoi bărbatul închise receptorul.

Acum era ora unu și zece minute. La Palette era o cafenea mică în colțul unei piețe, înconjurată de galerii de artă. Chelneri cu șorțuri albe ieșeau și intrau, cărând tăvi cu băuturi deasupra capetelor. Locul era plin de lume, dar Alex și Jack reușiseră să ocupe o masă chiar la margine, unde erau vizibili. Jack bea o sticlă de bere; Alex avea un suc de fructe roșii – un *sirop de grenadine* – cu gheață. Era băutura lui preferată când se afla în Franța.

Începea să se întrebe dacă bărbatul cu care vorbise la telefon avea să apară. Sau poate că era deja acolo? Cum aveau să se găsească în mulțimea aceea? Apoi observă un motociclist așezat pe o Piaggio 125cc veche, de partea cealaltă a străzii; era un tânăr într-o jachetă de piele, brunet, cu părul cârlionțat și nebărbierit. Ajunsese de câteva minute, dar nu coborâse, ca și cum aștepta pe cineva. Alex îl privi în ochi; se stabili un contact. Tânărul păru uimit, dar apoi se dădu jos de pe motocicletă și veni înspre ei, mișcându-se timid, ca și cum se temea de o capcană.

— Tu ești Alex Rider? întrebă el. Vorbea engleza cu un accent plăcut, ca un actor din filme.

— Da.

— Nu mă așteptam la un copil.

— Ce contează? întrebă Jack, luându-i apărarea lui Alex. Ești Marc Antonio? adăugă ea.

— Nu. Numele meu este Robert Guppy.

— Știi unde este?

— Mi-a spus să vă duc la el. Guppy privi spre Piaggio. Dar am loc doar pentru o persoană.

— Ei bine, poți s-o lași baltă. Nu-l las pe Alex să meargă de unul singur.

— E în ordine, Jack, interveni Alex. Îi zâmbi. Se pare că ai totuși ocazia să vizitezi Muzeul Picasso.

Jack oftă. Apoi dădu din cap.

— În regulă, spuse ea. Dar ai grijă.

Robert Guppy conduse prin Paris ca unul care cunoaște orașul bine – sau care vrea să moară acolo. Se strecura prin trafic, ignora semaforul roșu și traversa intersecțiile lăsând în urmă claxoanele mașinilor. Alex ajunse în situația de a-și dori să rămână în viață. Habar nu avea unde mergeau, dar își dădu seama că modul periculos în care conducea Guppy avea un motiv. Se asigura că nu sunt urmăriți.

Încetiniră de partea cealaltă a Senei, la marginea cartierului Marais, aproape de Forum des Halles. Alex recunoscu zona. Ultima dată când fusese aici, se numea Alex Friend și o însoțea pe hidoasa doamnă Stellenbosch în drum spre Academia Point Blanc. Acum încetiniseră și se opriră pe o stradă cu case tipic pariziene – înalte de cinci etaje cu intrări masive și ferestre înalte. Alex observă o plăcuță: Rue Britannia. Strada nu ducea nicăieri și jumătate din clădiri păreau goale și dezafectate. Într-adevăr, cele de la capătul celălalt erau mărginite de schele și înconjurate de roabe și mixere de ciment, cu folie de plastic pentru protecție. Dar nu se vedea niciun muncitor.

Guppy coborî de pe motocicletă. Arătă înspre una dintre uși.

— Pe aici, spuse el. Privi încă o dată într-o parte și în cealaltă a străzii, apoi îl conduse pe Alex înăuntru.

Ușa ducea într-o curte interioară cu mobilă veche și cu un rastel cu biciclete ruginite într-un colț. Alex îl urmă pe Guppy în sus pe o scară scurtă și apoi printr-o altă ușă. Se trezi într-o încăpere înaltă cu pereți vopsiți în alb, ferestre de ambele părți și podea din lemn închis la culoare. Era studioul unui fotograf. Se aflau acolo paravane, lămpi complicate pe stative metalice și umbrele argintii. Dar cineva și locuia acolo. Într-o parte era o bucătărie cu un maldăr de oale și farfurii murdare.

Robert Guppy închise ușa și un bărbat apăru din spatele unuia

dintre ecrane. Era desculț, purta o vestă și jeanși simpli. Alex îi dădu cam cincizeci de ani. Era slab, nebărbierit, grizonat. Ciudat, avea doar un ochi; celălalt era ascuns de un plasture. Un fotograf cu un singur ochi? Alex nu vedea de ce nu.

Bărbatul îl privi curios, apoi vorbi cu prietenul lui.

— *C'est lui qui a téléphoné?*

— *Oui...*

— Sunteți Marc Antonio? întrebă Alex.

— Da. Spui că ești prieten cu Edward Pleasure. Nu știam că Edward are prieteni niște puști.

— O cunosc pe fiica lui. Eram cu ei în Franța când... Alex ezită. Știți ce i s-a întâmplat?

— Bineînțeles că știu ce a pățit. De ce crezi că mă ascund aici? Se holbă la Alex nedumerit, cu singurul ochi bun evaluându-l. Ai spus la telefon că-mi poți spune ceva despre Damian Cray. Îl cunoști?

— L-am cunoscut acum două zile la Londra...

— Cray nu mai este la Londra. Robert Guppy vorbea, sprijinindu-se de ușă. Are o fabrică de software chiar lângă Amsterdam. La Sloterdijk. A ajuns acolo azi-dimineață.

— De unde știți?

— Îl urmărim îndeaproape pe domnul Cray.

Alex se întoarse către Marc Antonio.

— Trebuie să-mi spuneți ce ați descoperit împreună cu Edward Pleasure despre el, spuse el. La ce lucrați împreună? Ce întâlnire secretă a avut el aici?

Fotograful se gândi un moment, apoi zâmbi șmecherește, arătându-și dinții pătați de nicotină.

— Alex Rider, mormăi el, ești un puști ciudat. Spui că ai să-mi dai niște informații, dar vii aici și pui numai întrebări. Ai tupeu. Dar îmi place asta. Scoase o țigară – o Gauloise – și o băgă în gură. O aprinse și scoase un fum albastru în aer. Bine. Nu fac asta de obicei. Dar îți voi spune ce știu.

Erau două scaune de bar lângă bucătărie. Se așeză pe unul și-l invită pe Alex să facă la fel. Robert Guppy stătea lângă ușă.

— Povestea la care lucra Ed nu avea nimic de a face cu Cray, începu el. Cel puțin, nu la început. Ed nu a fost niciodată interesat de

industria de divertisment. Nu. El lucra la ceva mult mai important... la un articol despre ANS. Știi ce e asta? Este Agenția Națională de Securitate a Americii. Este o organizație implicată în lupta împotriva terorismului, în spionaj și în protejarea informațiilor. Majoritatea activităților acesteia sunt ultrasecrete. Producători de coduri. Spărgători de coduri. Spioni... Ed a devenit interesat de un bărbat pe nume Charlie Roper, un ofițer de grad foarte înalt din ANS. Avea informații – nu știu cum le-a obținut – că acest om, Roper, s-ar putea să fi devenit trădător. Avea datorii foarte mari. Era dependent...

— Droguri? întrebă Alex.

Marc Antonio dădu din cap.

— Jocuri de noroc. Poate fi la fel de distructiv. Ed auzise că Roper se afla la Paris și credea că venise să vândă secrete – fie chinezilor, fie, mai degrabă, nord-coreenilor. Ne-am întâlnit cu ceva mai mult de o săptămână în urmă. Colaboraserăm destul de des. El avea poveștile; eu – fotografiile. Eram o echipă. Mai mult decât atât – eram prieteni. Marc Antonio ridică din umeri. Oricum, am aflat unde stătea Roper și l-am urmărit de la hotelul lui. Habar nu aveam cu cine se întâlnea și, chiar dacă mi-ar fi spus cineva, nu aș fi crezut.

Se opri și trase din Gauloise. Fumul se răsuci în sus, în fața ochiului teafăr.

— Roper s-a dus să ia masa la restaurantul numit la Tour d'Agent. Este unul dintre restaurantele cele mai scumpe din Paris. Și Damian Cray a plătit nota. I-am văzut pe cei doi împreună. Restaurantul este foarte sus, dar are ferestre mari, de sticlă cu vedere spre Paris. I-am fotografiat cu lentile telescopice. Cray i-a dat lui Roper un plic. Cred că erau bani înăuntru și, dacă e așa, erau bani mulți, pentru că plicul era foarte gros.

— Stați puțin, îl întrerupse Alex. Ce treabă poate avea un cântăreț pop cu cineva de la ANS?

— Exact asta voia și Ed să știe, răspunse fotograful. A început să pună întrebări. Probabil că a pus prea multe. Pentru că următorul lucru de care am auzit a fost că cineva a încercat să-l omoare în Saint-Pierre și în aceeași zi au venit și după mine. În cazul meu, bomba se afla în mașina mea. Dacă aș fi pornit motorul, n-aș vorbi cu tine acum.

— De ce nu l-ați pornit?

— Sunt un om atent. Am observat o sârmă. Aruncă țigara. Cineva a intrat și în apartamentul meu. Mult echipament mi-a fost furat, inclusiv camera și toate fotografiile făcute la Tour d'Agent. Nu a fost o coincidență.

Făcu o pauză.

— Dar de ce îți spun toate astea, Alex Rider? Acum este rândul tău să-mi spui tot ce știi.

— Eram în vacanță în Saint-Pierre... începu Alex.

Dar atât reuși să spună.

O mașină oprise undeva în apropierea clădirii. Alex nu o auzise venind. Îi atrăsese atenția doar când motorul se opri. Robert Guppy făcu un pas înainte, ridicând o mână. Marc Antonio întoarse capul. Urmă un moment de tăcere – și Alex știu că nu era o tăcere benefică. Era fatală. Finală.

Și apoi urmă o explozie de gloanțe și geamurile se sparseră, unul după celălalt, cu sticla căzând bucăți mari pe podea. Robert Guppy fu ucis pe loc, doborât din picioare cu pieptul ciuruit. Un bec fu atins și explodă; bucăți de tencuiala căzură de pe perete. De afară se auziră voci de bărbați și zgomote de pași alergând prin curte.

Marc Antonio fu primul care se dezmetici. Stând lângă bucătărie, se aflase în afara traiectoriei gloanțelor și nu fusese atins. Alex era și el șocat, dar teafăr.

— Pe aici! strigă fotograful și-l trase pe Alex prin cameră, chiar când ușa se deschise în viteză cu zgomot și așchii de lemn împrăștiate. Alex de-abia avu timp să vadă un bărbat îmbrăcat în negru cu o mitralieră în mâini. Apoi fu tras după unul dintre paravanele pe care le văzuse mai devreme. Mai era o ieșire aici – nu o ușă, ci o gaură în perete. Marc Antonio trecuse deja prin ea. Alex îl urmă.

— Sus! Marc Antonio îl împinse pe Alex în fața lui. Este singura cale!

Era o scară din lemn, se pare nefolosită, veche și acoperită cu praf de var. Alex începu să urce... trei etaje, patru, cu Marc Antonio chiar în spatele lui. Era câte o singură ușă la fiecare etaj, dar Marc Antonio îl grăbea înainte. Îl putea auzi pe bărbatul cu mitraliera. I se alăturase

încă cineva. Cei doi ucigaşi îi urmăreau în sus pe scări.

Ajunse la capăt. O altă uşă îi bloca accesul. Întinse mâna şi atinse clanţa chiar în momentul când o altă rafală de gloanţe se dezlănţui, iar Marc Antonio gemu şi se chirci, căzând pe spate. Alex ştiu că era mort. Din fericire, uşa se deschise în faţa lui. Trecu prin ea, aşteptându-se în orice moment să simtă gloanţele ciuruindu-l. Dar fotograful îl salvase, căzând între el şi urmăritori. Alex ajunsese pe acoperişul clădirii. Împinse cu călcâiul, trântind uşa în urma lui.

Se găsea într-un loc plin de luminatoare şi coşuri de fum, rezervoare de apă şi antene TV. Acoperişurile se continuau pe întreaga Rue Britannia, cu pereţi joşi şi ţevi groase despărţind casele. Cum avusese de gând Marc Antonio să scape de acolo de sus? Era la şase etaje deasupra nivelului străzii. Exista vreo ieşire în caz de incendiu? O scară care ducea jos?

Alex nu avea timp să afle. Uşa se deschise şi cei doi bărbaţi trecură prin ea, mişcându-se mai încet acum, ştiind că el era ca şi prins. Undeva, în subconştientul lui Alex, o voce îi şoptea – de ce nu-l puteau lăsa în pace? Veniseră după Marc Antonio, nu după el. El nu avea de a face cu asta. Dar ştia că aveau ordinele lor. Omorâţi fotograful şi pe oricine are de-a face cu el. Nu conta cine era Alex. Făcea parte din pachet.

Şi, deodată, îşi aminti ceva ce văzuse când intrase pe Rue Britannia, şi începu să alerge, nefiind prea sigur dacă mergea în direcţia cea bună. Auzi mitraliera pârâind şi ţigla neagră crăpându-se la câţiva centimetri în spatele lui. O altă rafală. Simţi cum gloanţele îi şuieră pe lângă urechi şi nimeresc un horn, împroşcându-l cu funingine. Sări peste un perete mic despărţitor. Se apropia de capătul acoperişului. Cei din spatele lui se opriră, gândindu-se că nu are unde merge. Alex continua să alerge. Ajunse la margine şi sări.

Pentru cei doi bărbaţi înarmaţi putea părea că Alex sărise şi avea să cadă mort pe trotuarul care se afla cu şase etaje mai jos. Dar Alex văzuse clădiri în lucru: schele, mixere de ciment – şi un tub portocaliu menit să care materialele constructorilor de la diferite etaje, jos în stradă.

Tubul consta de fapt dintr-o serie de găleţi, fiecare fără fund, asamblate ca un jgheab la o piscină. Alex nu putuse estima saltul –

dar avu noroc. Timp de o secundă sau două căzu, cu brațele și picioarele întinse. Apoi văzu intrarea în tub și reuși să se îndrepte înspre ea. Întâi își întinse picioarele, apoi șoldurile și umerii și intră în tub perfect. Tunelul era plin cu praf de ciment care îl orbi. Putu să observe doar pereții portocalii trecând pe lângă el. În cădere se lovi la cap, la coapse și la umeri. Nu putea respira și-și dădu seama că, dacă ieșirea era blocată, își va rupe toate oasele.

Tubul avea forma unui J întins. Când Alex ajunse la capăt, simți că încetinește și apoi fu aruncat pe o grămadă de nisip de lângă unul dintre mixerele de ciment. Nisipul și cimentul îi umpluseră gura. Dar era în viață.

Îl durea tot corpul, dar se ridică și se uită în sus. Cei doi bărbați erau încă pe acoperiș, cu mult deasupra lui. Deciseră să nu încerce cascadoria lui. De-abia încăpuse el în tubul portocaliu; ei ar fi rămas înțepeniți înainte de jumătatea drumului. Alex privi pe stradă. Era o mașină parcată în fața studioului lui Marc Antonio. Dar nu se vedea nimeni.

Scuipă și-și trecu dosul mâinii peste buze; apoi se îndepărtă șchiopătând. Marc Antonio era mort, dar îi dăduse o altă piesă din puzzle. Și Alex știa unde trebuia să plece în continuare. Sloterdijk. O fabrică de software de lângă Amsterdam. La doar câteva ore de mers cu trenul din Paris.

Ieși de pe Rue Britannia și coti, mergând cât putea de repede. Era plin de vânătăi, murdar, dar și norocos să se afle în viață. Se întreba cum avea să-i explice asta lui Jack.

BANI MÂNJIȚI CU SÂNGE

Alex stătea întins pe burtă, privind cum gărzile verifică mașina parcată. Ținea în mână un binoclu Bausch & Lomb care mărea de treizeci de ori și, deși era la mai mult de o sută de metri de poarta principală, putea vedea totul foarte clar... de la numărul de înmatriculare al vehiculului până la mustața șoferului.

Încremenise acolo de mai bine de o oră, în fața unui pâlc de pini, ascuns vederii de un șir de arbuști. Purta jeanși gri, un tricou închis la culoare și o jachetă kaki, pe care o achiziționase din același magazin de unde cumpărase și binoclul. Vremea era din nou umedă, aducând cu ea o după-amiază cu ploaie, și Alex era ud până la piele. Își dorea acum să fi luat cu el termosul cu ciocolată caldă pe care i-l oferise Jack. La momentul acela, considerase că-l tratează ca pe un copil – dar până și cei de la SAS știau importanța menținerii căldurii organismului. Îl învățaseră asta când fusese antrenat de ei.

Jack venise cu el la Amsterdam și tot ea fusese cea care îi cazase la un hotel, de data aceasta pe Herengracht, unul dintre cele trei canale principale. Ea era acolo acum, așteptând în camera lor. Bineînțeles că dorise să-l însoțească. După cele întâmplate în Paris, era mai îngrijorată pentru el decât fusese vreodată. Dar Alex o convinsese de faptul că două persoane au șanse mai mari de a fi depistate decât una, iar părul ei un roșu aprins nu i-ar fi ajutat deloc. Ea acceptase până la urmă.

— Ai grijă să te întorci la hotel înainte de a se lăsa întunericul, spuse ea. Și dacă treci pe lângă o florărie, poate îmi aduci și mie un buchet de lalele.

El zâmbi, amintindu-și de cuvintele ei. Se mișcă pe o parte, simțind iarba udă sub coate. Se întreba ce aflase el mai exact în ultima oră.

Se afla în mijlocul unei zone industriale ciudate de la periferia Amsterdamului. Sloterdijk avea mai multe fabrici, depozite și uzine de procesare. Majoritatea clădirilor erau joase, separate una de cealaltă de piste largi, dar existau și pâlcuri de copaci și suprafețe cu iarbă, ca și cum cineva încercase – dar eșuase – să înveselească locul.

Trei mori de vânt dominau cartierul general al imperiului tehnologic al lui Cray. Dar nu erau modelul tradiţional olandez, acela de pe cărţile poştale. Acestea erau moderne, cu stâlpi în formă de turnuri din beton gri cu trei lame care brăzdau neîncetat aerul. Erau imense şi ameninţătoare, ca nişte invadatori de pe altă planetă.

Locul îi amintea lui Alex de o unitate militară... sau poate de o închisoare. Era înconjurat de un gard dublu, cu partea de sus din sârmă ghimpată. Erau turnuri de pază la fiecare cincizeci de metri şi gărzi care patrulau întregul perimetru. În Olanda, o ţară în care poliţiştii sunt dotaţi cu arme, Alex nu fu surprins că gărzile aveau arme. Înăuntru distinse opt sau nouă clădiri joase şi dreptunghiulare, din cărămidă albă cu acoperişuri dintr-un material plastic foarte rezistent. O mulţime de oameni se deplasau de colo-colo, unii în maşini electrice. Alex auzea bine bâzâitul motoarelor. Incinta avea un centru de comunicaţii propriu, cu cinci antene satelit imense montate în exterior. În rest, părea să cuprindă laboratoare, birouri şi sedii. O clădire se remarca în mijlocul tuturor: un cub din sticlă şi oţel, agresiv de modern prin design. Probabil că era sediul central, gândi Alex. Poate că îl va găsi pe Damian Cray înăuntru.

Dar cum avea să intre? Studia intrarea de o oră.

Un singur drum ducea la poartă, cu semafor la fiecare capăt. Era un proces complicat. Când sosea o maşină sau un camion, se oprea la capătul drumului şi aştepta. Numai când se schimba primul semafor i se permitea să continue drumul până la ghereta de pază din sticlă şi cărămidă. Acolo, apărea un bărbat în uniformă care lua cartea de identitate a şoferului, probabil pentru a o verifica pe un computer. Alţi doi oameni examinau vehiculul, verificând să nu existe alţi pasageri. Şi asta nu era tot. Exista şi o cameră de securitate montată sus de tot pe un gard şi Alex observase o porţiune de drum din sticlă rezistentă. Când maşinile opreau se aflau exact deasupra acesteia şi Alex ghici că trebuia să existe o a doua cameră sub ea. Nu avea cum să se furişeze în incintă. Cray Software Technology nu dădea nicio şansă unui intrus.

Mai multe camioane intraseră în incintă cât timp privise el. Alex recunoscuse silueta îmbrăcată în negru a lui Omni, pictată – în mărime naturală – pe laterale, ca parte a logoului Gameslayer. Se

întreba dacă era posibil să se strecoare într-unul dintre camioane, poate în timp ce aştepta la primul semafor. Dar drumul era prea la vedere. Noaptea, locul avea să fie inundat de lumină. Oricum, cu siguranţă uşile erau închise.

Nu se putea căţăra pe gard. Sârma ghimpată îl împiedica. Se îndoia că putea să sape un tunel. Oare se putea deghiza să se amestece cu cei din tura de noapte? Nu. De data aceasta înălţimea şi vârsta nu îi erau de ajutor. Poate că prietena lui, Jack ar fi putut să încerce să se dea drept femeie de serviciu sau tehnician angajat de curând. Dar nu era posibil ca el să-i convingă pe paznici să-l lase înăuntru, mai ales că nu vorbea o boabă olandeză. Măsurile de securitate erau prea stricte.

Şi apoi Alex văzu ceva care îi dădu o idee.

Un alt camion se oprise şi şoferul era chestionat în timp ce cabina era verificată. Oare putea face asta? Îşi aminti de bicicleta care era legata de un stâlp la doar câteva sute de metri în josul străzii. Înainte de a părăsi Anglia citise manualul care o însoţea şi fusese uimit de câte dispozitive fusese Smithers în stare că conceapă în şi în jurul unui obiect atât de obişnuit. Până şi apărătorile erau magnetice! Alex privi cum se deschide poarta şi camionul trece.

Da. Avea să meargă. Trebuia să aştepte până se întuneca – dar era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat cineva. În ciuda tuturor lucrurilor, Alex se trezi zâmbind de unul singur.

Spera doar să găsească un magazin cu haine de carnaval în Amsterdam.

La ora nouă era deja întuneric, dar proiectoarele din incintă fuseseră activate cu mult înainte, transformând zona într-un amestec uimitor de alb şi negru. Porţile, sârma ghimpată, gărzile înarmate... totul putea fi văzut de la doi kilometri distanţă. Dar acum ele aruncau umbre vii, zone de întuneric care puteau oferi un loc de ascunzătoare oricui ar fi fost suficient de curajos să se apropie.

Un singur camion se apropia de poarta principală. Şoferul era olandez şi condusese din portul Rotterdam. Nu avea idee de ce anume transporta şi nici nu-i păsa. Din prima zi în care începuse să lucreze pentru Cray Software Technologies ştiuse că e mai bine să nu

pună întrebări. Primul dintre semafoare era roșu și el încetini, apoi opri. Nu mai erau alte vehicule și era deranjat de faptul că trebuia să aștepte, dar era mai bine să nu se plângă. Se auzi o bătaie scurtă și privi pe fereastră, prin oglinda retrovizoare. Oare încerca cineva să-i atragă atenția? Dar nu era nimeni acolo și o secundă mai târziu semaforul se schimbă, așa că el băgă în viteza întâi și porni din loc.

Ca de obicei, opri pe porțiunea din sticlă și își coborî geamul. Acolo se afla un gardian căruia îi înmână cartea de identitate, un card de plastic cu fotografia, numele și numărul de angajat. Șoferul știa că alți paznici îi vor inspecta camionul. Se întreba adesea de ce sunt atât de sensibili în ceea ce privește securitatea. La urma urmei, tot ce făceau erau jocuri de computer. Dar auzise despre sabotaj industrial... companii care furau secrete unele de la altele. Probabil că avea rost.

Doi paznici înconjurară camionul exact în timp ce el stătea acolo, gândindu-se la asta. Un al treilea studia imaginile transmise de camera de dedesubt. Camionul fusese curățat recent. Cuvântul GAMESLAYER se remarca pe o laterală, cu silueta Omni ghemuită alături. Unul dintre bărbați se întinse și încercă să deschidă ușa din spate. Era, așa cum trebuia, încuiată. Între timp celălalt paznic privi în cabină prin geamul din față. Dar era evident că șoferul era singur.

Verificarea nu fusese greu de îndeplinit. Camerele de luat vederi arătaseră că nu se ascundea nimeni dedesubtul sau deasupra camionului. Șoferul era liber să treacă. Unul dintre paznici dădu semnalul și poarta se deschise electronic, alunecând lateral și permițând camionului să intre. Șoferul știa unde să meargă fără să i se spună. După vreo cincizeci de metri se desprinse de drumul principal și o luă pe o alee mai îngustă care îl ducea la zona de descărcare. Acolo erau parcate vreo douăsprezece vehicule, iar de o parte și de cealaltă se aflau depozitele. Șoferul opri motorul, coborî și încuie ușa. Trebuia să se ocupe de documente. Urma să predea cheile și să primească o hârtie ștampilată cu ora sosirii. Mașina avea să fie descărcată a doua zi.

Șoferul plecă. Nimic nu mișca. Nu mai era nimeni în zonă.

Dar dacă ar fi trecut cineva pe acolo, ar fi văzut ceva uluitor. Pe laterala camionului, silueta lui Omni îmbrăcată în negru își întoarse capul. Cel puțin așa părea. Dar dacă acea persoană s-ar fi uitat mai cu

atenție, ar fi observat că, de fapt, erau două siluete pe camion. Una era pictată; cealaltă era o persoană reală, atârnată de panoul de metal în aceeași poziție ca și desenul de dedesubt.

Alex Rider sări pe pământ. Îl dureau mușchii brațelor și ai picioarelor și se întreba cât ar mai fi putut să reziste. Odată cu bicicleta, Smithers îi dăduse patru dispozitive magnetice puternice și pe acestea le folosise Alex: două pentru mâini și două pentru picioare. Își scoase repede costumul de ninja pe care-l cumpărase în acea după-amiază în Amsterdam, îl făcu sul și-l aruncă într-un coș de gunoi. Fusese expus vederii paznicilor când camionul trecuse pe poartă. Dar ei nu se uitaseră îndeaproape. Se așteptaseră să vadă o siluetă alături de logoul Gameslayer și exact asta văzuseră. De data aceasta fuseseră trași pe sfoară.

Alex privi de jur împrejur. Se afla în incintă, dar norocul lui nu putea dura la nesfârșit. Nu se îndoia că mai erau și alte gărzi care patrulau, dar și alte camere. Ce căuta el mai exact? Ciudat, dar nu prea avea habar. Dar ceva îi spunea că dacă măsurile de securitate erau atât de stricte trebuia să fie din cauză că Damian Cray avea ceva de ascuns. Bineînțeles, poate că Alex se înșela în continuare, poate Cray era nevinovat.

Trecu prin incintă, îndreptându-se spre construcția în formă de cub care se afla în centrul ei. Auzi un zgomot și se ascunse în umbră lângă un perete, în timp ce o mașină electronică trecu în viteză cu trei pasageri și o femeie în salopetă albastră la volan. Își dădu seama că se întâmpla ceva, undeva în fața lui. O zonă deschisă, iluminata puternic, se întindea după unul dintre depozite. O voce răsună în atmosfera, amplificată de un sistem de portavoci. Vorbea un bărbat, dar în olandeză. Alex nu înțelegea nimic. Mișcându-se mai repede, își continuă drumul, hotărât să vadă ce se întâmplă.

Găsi o alee îngustă între două clădiri și alergă pe toată lungimea ei, recunoscător pentru adăpostul oferit de pereți. La capăt ajunse la o ieșire în caz de incendiu, o scară de metal care urca în spirală. Fără să stea pe gânduri, se ascunse după ea. Dar, privind printre trepte, putea vedea ce se întâmpla în fața lui.

Era o zonă pătrată din asfalt negru cu clădiri de birouri din sticlă și oțel de jur împrejur. Cea mai mare dintre acestea era cubul pe care

Alex îl văzuse de afară. Damian Cray vorbea cu un bărbat în haină albă, iar alţi trei bărbaţi stăteau în spatele lui. Chiar de la distanţă, Cray era de neconfundat. Era cea mai scundă persoană de acolo, îmbrăcat tot într-un costum de firmă. Ieşise afară să privească un fel de demonstraţie. Vreo şase paznici aşteptau în picioare, împrăştiaţi în zonă. Două turnuri metalice pe care Alex nu le observase înainte aruncau în jur o lumină albă, orbitoare.

Privind prin ieşirea în caz de incendiu, Alex văzu un avion în mijlocul zonei. Îi luă un moment sau două să îşi dea seama ce văzuse. Nu era posibil ca un avion să aterizeze acolo. Suprafaţa era suficient de încăpătoare să-l adăpostească, dar nu exista o pistă în incintă, din câte ştia el. Probabil că fusese adus acolo cu un camion sau asamblat la faţa locului. Dar de ce se afla acolo? Avionul era vechi. Avea elice şi aripi în sus, aşezate aproape pe partea centrală. Cuvintele MILLENNIUM AIR erau pictate cu roşu de-a lungul fuselajului şi pe coadă.

Cray îşi privi ceasul. Un minut mai târziu, portavocea răsună din nou cu un alt anunţ în olandeză. Toată lumea tăcu şi privi către avion. Alex privi şi el. În cabina principală izbucnise un foc. Putea vedea flăcările prin geamuri. Fum negru începu să iasă din fuselaj şi una dintre elice se aprinse. Focul părea să scape de sub control în câteva secunde, atingând motorul şi apoi împrăştiindu-se către aripă. Alex aştepta ca cineva să facă ceva. Dacă exista combustibil în avion, cu siguranţa avea să explodeze în orice secundă. Dar nimeni nu mişca. Cray părea că dă din cap.

Se termină la fel de repede cum începu. Bărbatul în haină albă vorbi într-un radiotransmiţător şi focul se stinse. Fusese stins atât de repede, încât, dacă Alex n-ar fi văzut cu ochii lui, nici n-ar fi crezut că avusese loc. Nu folosiră apă sau spumă. Nu existau urme de arsură sau fum.

Nici n-ai fi spus că în urmă cu câteva clipe avionul ardea.

Cray şi cei trei bărbaţi care-l însoţeau vorbiră timp de câteva secunde, înainte de a se întoarce în clădirea în formă de cub. Gărzile din zonă plecară şi ele. Avionul fu lăsat acolo unde era. Alex se întreba în ce naiba se băgase. Asta nu avea de a face cu jocurile pe computer. Nu avea niciun sens.

Dar măcar îl reperase pe Damian Cray.

Alex aşteptă până ce gărzile plecară, apoi ieşi din ascunzătoare. Traversă zona cât putu de repede, rămânând în umbră. Cray făcuse o greşeală. Intrarea în incintă era practic imposibilă, aşa că neglijase măsurile de securitate în interior. Alex nu zărise nicio cameră, iar gărzile din turnuri se uitau mai degrabă în afară decât înăuntru. Pentru moment era în siguranţă.

Îl urmă pe Cray înăuntru şi se trezi pe pardoseala din marmură albă a acelei cutii imense din sticlă. Deasupra lui putea vedea cerul nopţii cu cele trei mori de vânt iţindu-se la distanţă. Nu se afla nimic în clădire. Exista însă o gaură rotundă într-un colţ şi o scară care ducea în jos.

Alex auzi voci.

Se strecură pe scara care ducea într-o cameră mare la subsol. Ghemuit pe ultima treaptă, privi ascuns de balustradele mari din oţel.

Încăperea era mare, cu pardoseală din marmură albă şi coridoare ce duceau în diferite direcţii. Arhitectura îl ducea cu gândul la o visterie dintr-o bancă ultramodernă. Dar covoarele minunate, şemineul, mobila italiană şi pianul mare alb Bechstein păreau să amintească de un palat. Într-o parte era un birou sculptat cu un maldăr de telefoane şi monitoare de computer. Toată iluminaţia era la nivelul pardoselii, creând o atmosferă bizară, neplăcută, toate umbrele apărând în locuri nepotrivite. Un portret al lui Damian Cray cu un pudel alb în braţe acoperea un perete întreg.

Acesta stătea pe o canapea, sorbind dintr-o băutură galbenă. Avea o cireaşă pe un băţ de cocktail şi Alex îl privi cum o apucă cu dinţii lui perfect albi şi o mănâncă încet. Cei trei bărbaţi de afară erau şi ei aici, şi Alex îşi dădu seama că nu se înşelase – Cray era într-adevăr în centrul web.

Unul dintre bărbaţi era Yassen Gregorovici. Purta jeanşi şi un tricou şi şedea pe scăunelul de la pian, cu picioarele încrucişate. Al doilea bărbat stătea lângă el, sprijinit de pian. Era mai în vârstă, cu păr grizonat şi faţa ciupită de vărsat. Haina bleu cu cravată îngustă îl făcea să arate ca un funcţionar de bancă sau al unui club de cricket. Avea ochelari mari care-i acopereau o mare parte din faţă. Părea agitat şi clipea întruna din spatele lentilelor groase. Al treilea bărbat

era un brunet atrăgător cu ochi gri și cu o bărbie pătrată care-i dădea un aer sever. Era îmbrăcat lejer într-o jachetă din piele și cu o cămașă deschisă la gât și părea să se simtă bine.

Cray vorbea cu el.

— Îți sunt foarte recunoscător, domnule Roper. Mulțumită dumitale, Lovitura Vulturului se va încadra în programul stabilit.

Roper! Acesta era bărbatul pe care Cray îl întâlnise la Paris. Alex simți că cercul se închide. Se întinse să audă ce spuneau cei doi.

— Hei, te rog, spune-mi Charlie. Bărbatul vorbea cu accent american. Și nu e nevoie să-mi mulțumești, Damian. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine.

— Am totuși niște întrebări, spuse Cray, și Alex îl văzu că ridică un obiect de pe o măsuță de lângă canapea. Era o capsulă metalică, cam de mărimea și forma unui telefon mobil. După cum am înțeles, codurile de aur se schimbă zilnic. Presupun că memoria portabilă este programată cu codurile de azi. Dar dacă Lovitura Vulturului ar avea loc peste două zile...

— Pur și simplu o conectezi. Memoria portabilă se va actualiza singură, explică Roper. Avea un zâmbet leneș, ușor. Asta e frumusețea acestui lucru, întâi se va strecura prin sistemele de securitate. Apoi va prelua noile coduri... ca și cum ai lua o acadea de la un copil. În momentul în care ai codurile, le transmiți înapoi prin Milstar și ești aranjat. Singurul inconvenient pe care îl ai este, după cum ți-am spus, problema degetului pe buton.

— Ei bine, am rezolvat deja asta, spuse Cray.

— Atunci îmi pot lua tălpășița de aici.

— Mai oferă-mi câteva minute din timpul tău prețios, domnule Roper... Charlie... spuse Cray. Sorbi din cocktail, își linse buzele și puse paharul jos. Cum pot fi sigur că memoria portabilă va funcționa?

— Ai cuvântul meu, spuse Roper. Și, cu siguranță, mă plătești îndeajuns.

— Așa este. Jumătate de milion de dolari în avans. Și două milioane acum. Totuși... Cray făcu o pauză și-și încreți buzele. Mai am un motiv de îngrijorare.

Lui Alex îi amorțise piciorul, privind scena de pe scări. Îl îndreptă încet. Își dorea să înțeleagă mai mult din cele spuse de ei. Știa că

memoria portabilă era un dispozitiv de stocare folosit în tehnologia computerelor. Dar cine sau ce era Milstar? Și ce era Lovitura Vulturului?

— Care este problema? întrebă Roper liniștit.

— Mă tem că *dumneata* ești, domnule Roper. Ochii verzi de pe fața rotundă, ca de bebeluș, a lui Cray deveniră deodată duri. Nu ești atât de încredere pe cât am sperat. Când ai fost la Paris, ai fost urmărit.

— Nu este adevărat.

— Un jurnalist britanic a aflat despre dependența ta de jocuri de noroc. El și un fotograf te-au urmărit la Tour d'Agent. Cray ridică o mână, nelăsându-l pe Roper să-l întrerupă. Am avut grija de amândoi. Dar dumneata m-ai dezamăgit, domnule Roper. Mă întreb dacă mai pot avea încredere în dumneata.

— Ascultă-mă bine, Damian, vorbi Roper nervos. Am avut o înțelegere. Am lucrat aici cu băieții tăi de la serviciul tehnic. Le-am dat informațiile de care au avut nevoie ca să încarce memoria portabila, și cu asta mi-am încheiat partea mea de treabă. Cum vei ajunge la Salonul VIP și cum vei activa sistemul... este treaba ta. Dar îmi datorezi două milioane de dolari și acest jurnalist – oricine ar fi fost el – nu contează deloc.

— Bani mânjiți cu sânge, spuse Cray.

— Cum?

— Așa se numesc banii oferiți trădătorilor.

— Nu sunt trădător! răcni Roper. Aveam nevoie de bani, asta e tot. Nu mi-am trădat țara. Așa că nu mai vorbi astfel, plătește-mi ce-mi datorezi și lasă-mă să plec.

— Bineînțeles că îți voi plăti ce îți datorez, zâmbi Cray. Va trebui să mă ierți, Charlie. Gândeam cu voce tare. Făcu un gest cu mâna, apoi o lăsă în jos. Americanul privi de jur împrejur și Alex văzu un alcov într-o parte a camerei. Avea forma unei sticle uriașe, cu un perete curbat în spate și o ușă transparentă, tot curbă în față. Înăuntru era o masă, iar pe masă o servietă din piele.

— Banii tăi sunt acolo înăuntru, spuse Cray.

— Mulțumesc.

Nici Yassen Gregorovici, nici bărbatul cu ochelari n-au scos o

vorba în tot acest timp, dar îl urmăreau cu atenție din priviri pe american apropiindu-se de alcov. Probabil că era un senzor în ușă pentru că aceasta se deschise automat. Roper merse până la masă și deschise servieta. Alex auzi zgomotul încuietorilor.

Apoi Roper se întoarse.

— Cred că asta e o glumă, spuse el. Este goală.

Cray îi zâmbi de pe sofa.

— Nu te îngrijora, spuse el. O voi umple. Se întinse și apăsă un buton pe măsuța de cafea din fața lui. Se auzi în sunet și ușa alcovului se închise.

— Hei! strigă Roper.

Cray apăsă pe buton pentru a doua oară.

Timp de o secundă nu se întâmplă nimic. Alex își dădu seama că nici nu mai respira. Inima îi bătea de două ori mai tare decât în mod obișnuit. Apoi ceva argintiu strălucitor căzu de undeva de sus înăuntrul camerei închise, ajungând în interiorul servietei. Roper se întinse și ridică o monedă. Era o monedă de douăzeci și cinci de cenți.

— Cray! Ce fel de joc e ăsta? întrebă el.

Mai multe monede începură să cadă în servietă. Alex nu putea vedea exact ce se întâmplă, dar ghici că într-adevăr camera era ca o sticlă, sigilată complet, în afară de o gaură undeva sus. Monedele cădeau pe acolo, ca o cascadă. În câteva secunde, servieta se umplu, dar monedele continuau să cadă, formând o grămadă, împrăștiindu-se pe masă și pe jos.

Probabil că Charlie Roper începea să-și dea seama de ceea ce urma să se întâmple. Trecu prin ploaia de monede și bătu în ușa din sticla.

— Oprește asta! striga el. Dă-mi drumul de aici!

— Dar nu ți-am plătit toți banii, domnule Roper, răspunse Cray. Mi-ai spus că-ți datorez două milioane de dolari.

Dintr-odată, cascada deveni un torent. Mii și mii de monede curgeau în cameră. Roper striga, cu brațul deasupra capului, încercând să se protejeze. Alex făcu repede calculele. Două milioane de dolari, în câte douăzeci și cinci de cenți. Plata era făcută în cea mai mică unitate. Câte monede trebuiau să fie? Deja acoperiseră podeaua, ajungând până la genunchii americanului. Torentul se intensifică.

Acum, valul de monede era solid și țipetele lui Roper erau aproape înecate de zgomotul de metal pe metal. Alex voia să privească într-o parte, dar continua să se holbeze la el, cu ochii larg deschiși de groază.

De-abia îl mai putea vedea pe bărbat. Monedele cădeau ca tunetul. Roper încerca să le îndepărteze, ca și cum ar fi fost un roi de albine. Brațele și mâinile de-abia se vedeau, dar fața și corpul îi dispăruseră. Se repezi cu pumnul și Alex văzu o pată de sânge apărând pe ușă – dar sticla dură nu voia să se spargă. Monedele continuau să curgă, umplând fiecare centimetru de spațiu. Se ridicau din ce în ce mai sus. Roper nu se mai vedea acum, ascuns de masa strălucitoare. În caz că încă mai țipa, nu se mai auzea nimic.

Și apoi, deodată, totul se termină. Căzură și ultimele monede. Un mormânt de opt milioane de monede de un sfert de dolar. Alex se cutremură, încercând să-și imagineze cum trebuie să fie să fii prins înăuntru. Cum murise americanul? Fusese sufocat de monedele căzute sau strivit de greutatea lor? Alex nu avea nicio îndoiala că bărbatul dinăuntru era mort. Bani mânjiți cu sânge! Gluma macabră a lui Cray nu putea fi mai adevărată.

Cray râdea.

— A fost amuzant! spuse el.

— De ce l-ai omorât?

Bărbatul cu ochelari vorbi pentru prima dată. Avea accent olandez. Vocea îi tremura.

— Pentru că a fost neglijent, Henryk, răspunse Cray. Nu ne putem permite să facem greșeli, nu în aceasta ultimă etapă. Și nu se poate spune ca mi-am încălcat vreo promisiune. Am spus că îi voi plăti două milioane de dolari și, dacă vrei să deschizi ușa și să-i numeri, vei găsi exact două milioane de dolari.

— Nu deschide ușa! sări bărbatul numit Henryk.

— Nu. Cred că am face cam multa mizerie, zâmbi Cray. Ei bine, l-am aranjat pe Roper. Avem memoria portabilă. Suntem gata. Așa că să mai bem ceva.

Încă ghemuit la baza scării, Alex strânse din dinți, forțându-se să nu intre în panică. Instinctele îi spuneau să se ridice și să o ia la fugă, dar știa că trebuie să aibă grijă. Ceea ce văzuse era aproape de

necrezut – dar măcar acum misiunea sa era clară. Trebuia să iasă de acolo, să plece din Sloterdijk și să se întoarcă în Anglia. Fie că îi plăcea sau nu, trebuia să se ducă înapoi la MI6.

Știa acum că avusese dreptate. Damian Cray era și nebun, și diabolic. Toată fațada – actele de caritate și discursurile împotriva violenței – erau exact asta: o fațadă. Plănuia ceva numit Lovitura Vulturului și, orice ar fi însemnat acest lucru, urma să aibă loc peste două zile. Implica un sistem de securitate și un Salon VIP. Avea de gând să pătrundă într-o ambasadă? Nu conta. Avea să-i facă pe domnul Blunt și pe doamna Jones să-l creadă cumva. Un bărbat pe nume Charlie Roper era mort. O legătură cu Agenția Națională de Securitate a Americii. Cu siguranță că Alex avea destule informații să-i convingă să facă o arestare.

Dar mai întâi trebuia să iasă de acolo.

Se întoarse exact la timp pentru a vedea o persoană apărând deasupra lui. Era un gardian, care cobora treptele. Alex dădu să reacționeze, dar era prea târziu. Acesta îl văzuse. Purta o armă. Alex ridică încet mâinile. Gardianul făcu un semn și Alex se ridică, ajungând mai sus de balustrada scării. De partea cealaltă a încăperii, Damian Cray îl văzu. Fața i se lumină de încântare.

— Alex Rider! exclamă el. Speram să *te* revăd. Ce surpriză plăcută! Vino să bei ceva – și lasă-mă să-ți spun cum vei muri.

DURERE SINTETIZATĂ

— Yassen mi-a povestit totul despre tine, spuse Cray. Se pare că ai lucrat pentru MI6. Trebuie să spun că e o idee inovatoare. Încă mai lucrezi pentru ei? Te-au trimis după mine?

Alex nu spuse nimic.

— Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, s-ar putea să încep să mă gândesc la niște modalități neplăcute de a te face să vorbești. Sau poate-l rog pe Yassen să le pună în practică. Pentru asta îl plătesc. Sârme și ace... și chestii din astea.

— Cei de la MI6 nu știu nimic, spuse Yassen.

El și Cray erau singuri în cameră cu Alex. Gardianul și bărbatul pe nume Henryk plecaseră. Alex era așezat pe sofa și avea un pahar de lapte cu ciocolată pe care Cray insistase să i-l toarne. Cray stătea acum pe scăunelul de la pian. Picioarele îi erau încrucișate și părea complet relaxat în timp ce sorbea dintr-un alt cocktail.

— Serviciile de informații nu au cum să știe despre noi, continuă Yassen. Și, chiar dacă ar ști, nu l-ar fi trimis pe Alex.

— Atunci ce căuta la Domul Plăcerilor? De ce e aici? Cray se întoarse către Alex. Nu cred că ai bătut atâta drum ca să-mi ceri un autograf. Să știi însă, Alex, că mă bucur să te văd. Plănuiam să vin să te găsesc într-una din zilele astea. Mi-ai stricat complet lansarea Gameslayer. Ești mult prea deștept! M-ai supărat foarte tare și, deși sunt destul de ocupat în prezent, voiam să aranjez un mic accident.

— Așa cum ai făcut cu femeia aceea din Hyde Park? întrebă Alex.

— Era un ghimpe în coastă. Punea întrebări impertinente. Urăsc jurnaliștii, dar și puștii care se cred deștepți. Cum ți-am spus, mă bucur că ai reușit să ajungi aici. Îmi faci viața mai ușoară.

— Nu-mi puteți face nimic, spuse Alex. Cei de la MI6 știu că sunt aici. Știu totul despre Lovitura Vulturului. Poate că aveți codurile, dar nu le veți putea folosi. Și dacă nu raportez în această după-amiază, întreaga zonă va fi încercuită până dimineață și veți ajunge la închisoare...

Cray îl privi pe Yassen. Rusul dădu din cap.

— Minte. Probabil că ne-a auzit de pe scări. Nu știe nimic.

Cray își linse buzele. Alex își dădu seama că acesta se distra. Acum realiza el cât de nebun era Cray. Bărbatul nu trăia în realitate. Planurile pe care le făcuse erau, cu siguranța, extrem de periculoase.

— Nu contează, spuse Cray. Lovitura Vulturului tot va avea loc în mai puțin de patruzeci și opt de ore de acum. Sunt de acord cu tine, Yassen. Băiatul nu știe nimic. Este irelevant. Îl pot ucide și nu va conta deloc.

— Nu trebuie să-l ucizi, spuse Yassen. Alex fu surprins. Rusul îl omorâse pe Ian Rider. Era cel mai mare dușman al lui Alex. Dar acum era a doua oară când Yassen încerca să-l protejeze. Îl poți încuia până se va fi terminat totul.

— Ai dreptate, spuse Cray. Nu trebuie să-l ucid. Dar vreau s-o fac. Este ceea ce-mi doresc foarte mult. Se ridică de pe scăunelul de la pian și veni către Alex. Îți amintești ce ți-am spus despre durerea sintetizată? îl întrebă el. La Londra. Demonstrația... Durerea sintetizată permite jucătorilor să experimenteze emoțiile eroului – toate emoțiile lui, în special acelea asociate cu durerea și moartea. Poate te întrebi cum am putut programa acest lucru în software. Răspunsul este simplu, Alex: cu ajutorul voluntarilor ca tine.

— Nu m-am oferit voluntar, mormăi Alex.

— Nici ceilalți. Totuși m-au ajutat. Așa cum mă vei ajuta și tu. Și recompensa va fi sfârșitul suferinței tale. Tihna și liniștea morții... Cray privi într-o parte. Îl puteți lua, spuse el.

Doi gardieni intraseră în cameră. Alex nu-i auzise când se apropiaseră, dar acum ei ieșiseră din umbră și îl apucară de brațe. Încercă să se opună, dar erau prea puternici pentru el. Îl traseră de pe canapea și îl duseră pe unul dintre coridoarele ce ieșeau din cameră.

Alex reuși să privească înapoi încă o dată. Cray uitase deja de el. Ținea în mână memoria portabila, admirând-o. Dar Yassen îl privea și părea îngrijorat. Apoi o ușă automată se închise cu un zgomot de aer comprimat și Alex fu târât, cu picioarele alunecând în urma lui, pe coridorul care ducea spre locul hotărât de Damian Cray.

Celula se afla la capătul unui alt coridor subteran. Cele două gărzi îl aruncară pe Alex înăuntru, apoi așteptară ca el să se întoarcă cu fața la ei. Bărbatul care îl găsise pe scări rosti câteva cuvinte cu un

puternic accent olandez.

— Ușa se închide și rămâne închisă. Trebuie să găsești o cale de a ieși. Sau mori de foame.

Și cu asta gata. Ușa se trânti și Alex auzi două bare ce fuseră trase peste ea. Auzi pașii gărzilor îndepărtându-se. Deodată, totul deveni tăcere. Era pe cont propriu.

Privi în jurul lui. Celula era o cutie metalica lungă cam de cinci metri și lată de doi metri având un singur pat, fără apă și fără ferestre. Ușa se închise în perete. Nu era nicio crăpătură de jur împrejur, nici măcar cât gaura cheii. Știa că niciodată nu fusese în mai mare încurcătură. Cray nu-i crezuse povestea; nici nu o luase în seamă. Fie că Alex lucra pentru MI6, fie că nu, pentru el nu conta... și adevărul era că de data aceasta Alex se băgase în ceva fără ca MI6 să îl susțină. De data aceasta, nu avea dispozitive care să-l ajute să iasă din celulă. Adusese bicicleta pe care Smithers i-o dăduse de la Londra la Paris și de acolo la Amsterdam. Dar acum era parcată în apropierea Gării Centrale din oraș și avea să rămână acolo până ce va fi fost furată sau va fi ruginit. Jack știa că el plănuise să se strecoare în incintă, dar chiar dacă ea ar fi dat alarma, cum avea să-l găsească cineva? Îl apucă disperarea. Nu mai avea puterea să lupte.

Și tot nu știa aproape nimic. De ce investise Cray atâta timp și bani în sistemul de jocuri numit Gameslayer? De ce avea nevoie de memoria portabilă? Ce căuta avionul în mijlocul fabricii? Și mai ales, ce plănuia Cray? Lovitura Vulturului urma să aibă loc în două zile – dar unde și ce presupunea?

Alex se strădui să-și revină. Mai fusese sechestrat și altădată. Era important să reacționeze – să nu accepte înfrângerea. Cray mai făcuse greșeli. Chiar și faptul că își rostise numele când Alex telefonase din Saint-Pierre fusese o eroare. Poate că avea putere, faimă și resurse inepuizabile. Plănuia, cu siguranță, o operațiune de mari proporții. Dar nu era atât de deștept pe cât se credea. Alex încă îl putea învinge.

Dar cum să înceapă? Cray îl băgase în celulă pentru a experimenta ceea ce el numea durere sintetizată. Lui Alex nu-i plăcea cum suna asta. Și ce spusese gardianul? „Găsește o cale de a ieși – sau mori de foame." Dar *nu era* nicio cale de a ieși. Alex își trecu mâinile peste pereți. Erau din oțel pur. Se duse și examină ușa pentru a doua oară.

Nimic. Era bine închisă. Privi tavanul, uitându-se la singurul bec care ardea în spatele unui glob gros din sticlă. Rămânea numai patul...

Găsi o trapă dedesubt, construită în perete. Era ca o ieșire pentru pisici, destul de mare încât să încapă corpul unui om. Cu grijă, întrebându-se dacă nu cumva era o capcană, Alex se întinse și o împinse. Trapa de metal se balansă înăuntru. Era un fel de tunel de cealaltă parte, dar nu putea vedea nimic. Dacă s-ar fi târât înăuntru, ar fi intrat într-un spațiu îngust fără lumină – și nu putea fi sigur că tunelul ducea undeva. Avea curaj să intre?

Nu avea alternativă. Alex studie celula pentru ultima dată, îngenunche și se împinse înainte. Trapa de metal se deschise în fața lui, apoi trecu peste spatele lui când se târî în tunel. Simți cum îi atinge călcâiele și auzi un clic. Ce era asta? Nu vedea nimic. Ridică o mână și o flutură în fața lui. Era ca și cum nu o avea. Întinse mâna înainte și simți un zid dur. Doamne! Păși se – se târâse mai degrabă – într-o capcană. Se pare că nu era calea de ieșire, până la urmă.

Se împinse înapoi pe unde venise și descoperi că trapa era acum încuiată. Dădu cu piciorul în ea, dar nu se clinti. O panică nestăpânită îl cuprinse. Era îngropat de viu, în întuneric, fără aer. La asta se referise Cray când pomenise de durerea sintetizată: o moarte mult prea greu de imaginat.

Alex înnebunea.

Fără a se putea controla, țipă, lovind cu pumnii pereții coșciugului său de metal. Se sufoca.

Mâna sa lovi o porțiune a peretelui și simți că aceasta cedează. Mai era o portiță! Încercând să respire, se răsuci și intră în al doilea tunel, la fel de întunecat și înspăimântător ca primul. Dar măcar îi oferea speranță. Era o cale. Dacă s-ar fi putut stăpâni, poate că ar fi găsit drumul înapoi către lumină.

Al doilea tunel era mai lung. Alex alunecă înainte, simțind metalul sub mâini. Se forță să încetinească. Continua să nu vadă nimic. Dacă ar fi fost o groapă în fața lui, ar fi căzut în ea înainte de a-și da seama ce se întâmplă. În timp ce înainta, pipăia pereții cu mâinile, căutând alte pasaje. Se lovi cu capul de ceva și înjură. Acest lucru îl ajută. Era bine să-și îndrepte ura către Damian Cray. Și, auzindu-și propria voce, își reaminti că este încă în viață.

Se lovi de o scară. Se prinse de aceasta cu ambele mâini și bâjbâi după deschiderea care trebuia să se afle deasupra umerilor lui. Stătea pe burtă, dar se întoarse încet și începu să urce, cu mâna întinsă în caz că era vreun tavan deasupra. Mâna atinse ceva și împinse. Spre marea lui ușurare, lumina îl inundă. Deschisese un fel de trapă care dădea într-o cameră mare, puternic iluminată. Mulțumit, urcă ultimele trepte și trecu prin ea.

Aerul era cald. Alex inspiră adânc, încercând să scape de sentimentele de panică și claustrofobie care puseseră stăpânire pe el. Apoi privi în sus.

Se afla în genunchi pe o podea acoperită cu paie, într-o cameră scăldată de lumină galbenă. Trei dintre pereți păreau să fi fost construiți din blocuri mari de piatră. Torțe arzând se înclinau către el, fixate în suporturi metalice. Niște porți înalte de cel puțin zece metri se aflau în fața lui. Erau făcute din lemn, cu balamale de fier și un chip imens sculptat pe suprafață. Un zeu mexican cu ochi ca niște farfurioare și cu dinți puternici. Alex mai văzuse înainte chipul acesta, dar trecură câteva momente înainte de a-și da seama unde. Și atunci știu exact ce-l aștepta. Aflase cum programa Cray durerea sintetizată în jocul său.

Porțile apăruseră la începutul *Șarpelui cu pene,* jocul pe care Alex îl jucase în Domul Plăcerilor din Hyde Park. Atunci fusese o imagine computerizată, proiectată pe un ecran – și Alex fusese reprezentat de un avatar, o imagine bidimensională a sa. Dar Cray construise și versiunea reală a acestui joc. Alex se întinse și atinse unul dintre pereți. Bineînțeles, nu era piatră adevărată, ci un fel de plastic tare. Întreaga scenă era ca unul dintre acele pasaje de la Disneyland... o lume recreată cu ajutorul tehnologiei de vârf. Cândva, Alex n-ar fi crezut că așa ceva poate fi posibil, dar știa cu o certitudine bolnăvicioasă că, odată ce porțile se vor deschide, se va găsi într-o replică perfectă a jocului – și asta însemna că avea să fie supus acelorași încercări. Numai că de data asta avea să fie real: flăcări adevărate, acid adevărat, sulițe adevărate și – dacă ar fi dat greș – moarte adevărată.

Cray îi spusese că folosise și alți „voluntari". Probabil că ei fuseseră filmați luptându-se să treacă prin diferite încercări; și de fiecare dată

emoțiile lor fuseseră înregistrate și transferate digital și programate în sistemul Gameslayer. Era morbid. Alex realiză că întunericul din pasajele subterane nu fusese parte din adevărata încercare. Aceasta începea de-abia acum.

Nu se mișcă. Avea nevoie de timp să gândească, să-și reamintească cât de mult putea din jocul pe care-l jucase la Domul Plăcerilor. Fuseseră cinci zone. Mai întâi un fel de templu, cu un arc și o sabie ascunse în pereți. Oare Cray îi furnizase arme în această reconstrucție? Trebuia să aștepte și să vadă. Ce urma după templu? Era un abis cu o creatură zburătoare: jumătate fluture, jumătate dragon. După aceea Alex alergase pe un coridor – cu sulițe ce ieșeau din pereți – și apoi printr-o junglă ce adăpostea șerpi metalici. Apoi urmase un labirint cu oglinzi păzit de zei azteci și, în final, un bazin de foc, trecerea către nivelul următor.

Un bazin de foc. Dacă acesta era reprodus aici, l-ar fi ucis. Alex își reaminti ce spusese Cray. „Tihna și liniștea morții." Nu exista cale de ieșire din această casă de nebuni. Dacă ar fi reușit să supraviețuiască celor cinci încercări, i s-ar fi permis să sfârșească aruncându-se în flăcări.

Alex simți cum îl cuprinde ura. Îi simțea gustul. Damian Cray era mai mult decât diabolic.

Ce putea face? Nu putea să se întoarcă prin tuneluri și Alex nu era sigur că ar fi avut curaj să o facă. Avea o singură opțiune, aceea de a continua. Aproape că învinsese jocul o dată. Aceasta îi dădea o mică speranță. Pe de altă parte, era o diferență imensă în a manipula o manetă de control și a încerca acțiunea pe pielea ta. Nu se putea mișca sau reacționa cu viteza personajului electronic. Nici nu avea extra vieți. Dacă ar fi fost ucis, ar fi rămas așa.

Se ridică. Pe dată, porțile se deschiseră în tăcere și se trezi în fața templului pe care îl văzuse și în joc. Se întreba dacă era monitorizat în timp ce lupta. Oare se putea baza măcar pe elementul-surpriză?

Trecu printre porți. Templul era exact așa cum și-l amintea de pe ecranul din Domul Plăcerilor: un spațiu larg cu pereți de piatră acoperiți cu sculpturi ciudate și stâlpi, statui ghemuite la baza lor, întinzându-se mult deasupra lui. Până și vitraliile aveau reproduse imagini cu OZN-uri ce planau deasupra câmpurilor de porumb. Și

acolo erau camere care-l urmăreau, probabil pentru a înregistra progresele pe care le făcea. Muzică de orgă, mai degrabă modernă decât religioasă, se auzea în jurul lui. Alex se cutremură, acceptând cu greu că acestea se întâmplau cu adevărat.

Pași mai departe în templu, cu toate simțurile în alertă, așteptându-se la un atac despre care știa că poate veni din orice direcție. Își dorea acum să fi jucat *Șarpele cu pene* mai cu atenție. Trecuse peste etape atât de repede, încât probabil că pierduse jumătate dintre ambuscade. Picioarele sale făcură zgomot pe podeaua argintată. În fața sa șerpuiau în sus trepte ruginite care-i aminteau de un submarin sau de un vas scufundat. Se gândi să le încerce. Dar nu fusese pe acolo când jucase jocul și preferă să nu o facă nici acum. Era mai bine să rămână la ce știa.

Nișa în care se găsea arcul era sub o platformă din lemn, sculptată în formă de dragon. Era acoperită aproape în totalitate cu ceva care semăna cu iedera – dar Alex știa că vițele răsucite îl puteau curenta. Vedea arma așezată pe piatră și deschizătura era destul de mare. Merita să riște? Alex se încordă, pregătindu-se să se întindă, apoi se aruncă pe podea. O jumătate de secundă ar fi fost prea târziu. Își amintise de bumerangul cu lame în aceeași clipă în care auzi un șuierat. Nu avea timp să se pregătească. Se lovi atât de tare de pământ, încât i se tăie respirația. Urmară o flamă și niște scântei. Simți o durere arzătoare pe umeri și știu că nu fusese suficient de rapid. Bumerangul îi tăiase tricoul și pielea. Fusese aproape. Dacă ar fi fost foarte aproape, n-ar fi ajuns în a doua zonă.

Camerele de luat vederi îl urmăreau tăcute. Totul era înregistrat. Într-o zi urma să fie introdus în software-ul lui Cray – probabil *Șarpele cu pene 2.*

Alex se ridică și încercă să își aranjeze tricoul sfâșiat. Cel puțin bumerangul îl ajutase într-un fel. Lovise iedera, tăind și scurtcircuitând firele electrice. Alex întinse o mână în nișă și luă arcul. Era antic – din lemn și fier – dar părea să funcționeze. Chiar și așa, Cray trișase. Avea și o săgeată dar nu era ascuțită. Era prea boantă pentru a putea răni ceva sau pe cineva.

Decise să ia totuși arcul și săgeata. Se îndepărtă de nișă și se îndreptă spre peretele pe care știa că avea să găsească sabia. Era cam

la douăzeci de metri deasupra lui, dar erau pietre mobile și mânere care puteau fi folosite pentru a urca. Alex vru să se cațere, dar se răzgândi. Deja fusese cât pe ce să o pățească. Peretele era cu siguranță o capcană. Putea să ajungă la jumătatea peretelui și o piatră să cedeze. Dacă ar fi căzut, și-ar fi rupt un picior. Lui Cray i-ar fi plăcut să-l privească zăcând lipsit de ajutor pe podeaua de metal, până ce un proiectil l-ar fi lichidat. Și, probabil, sabia nu avea oricum lamă.

Dar, gândindu-se la asta, Alex își dădu deodată seama că avea răspunsul. Știa cum să învingă lumea simulată pe care o crease Cray.

Orice joc pe computer constă dintr-o serie de evenimente programate, nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Când Alex jucase jocul la Domul Plăcerilor, luase arcul și apoi îl folosise pentru a trage în creatura care îl atacase. În același fel, ușile încuiate au chei; otrăvurile au antidoturi. Nu contează câte opțiuni ai, de obicei te supui aceluiași set de reguli.

Dar Alex nu fusese programat. Era o ființă umană și putea face orice dorea. Plătise cu prețul unei cămăși sfâșiate și scăpase cu greu – dar își învățase lecția. Dacă ar fi încercat să ia arcul, nu ar fi devenit țintă pentru bumerang. Dacă s-ar fi urcat pe perete să ia sabia ar fi fost expus pericolului, pentru că ar fi făcut exact ceea ce s-ar fi așteptat de la el.

Pentru a ieși din lumea pe care Cray o construise, trebuia să facă exact ceea ce nu s-ar fi așteptat de la el.

Cu alte cuvinte, trebuia să trișeze.

Și avea să înceapă chiar acum.

Se duse la una dintre torțele arzând și încercă să o ia de pe perete. Nu fu surprins să afle că aceasta era prinsă de perete. Cray se gândise la toate. Dar chiar dacă acesta controla suportul, nu putea controla și flăcările. Alex își scoase cămașa și o înfășură în jurul săgeții din lemn. Apoi o aprinse. Zâmbi de unul singur. Acum avea o armă care nu fusese programată.

Ușa de ieșire se afla la capătul îndepărtat al templului. Alex trebuia să o apuce pe drumul cel mai drept. În schimb, el o luă pe ocolite, stând aproape de pereți, evitând capcanele care ar fi putut să-i apară în cale. În fața lui văzu a doua încăpere – abisul scăldat de ploaie cu stâlpii care ieșeau din adâncimi și se terminau la nivelul solului.

Trecu de ușă și se opri la marginea îngustă; vârfurile stâlpilor – ceva mai mari decât niște farfurii de supă – îi ofereau o cărare de pietre pe care se putea păși peste abis. Alex își aduse aminte de creatura zburătoare care îl atacase. Privi în sus. Da, era acolo, aproape ascunsă în întuneric: o sârmă de plastic care ducea din partea cealaltă până la ușa de deasupra capului său. Sări în sus cu săgeata transformată în torță, ținând flacăra în dreptul sârmei.

Reuși. Sârma arse și apoi se rupse. Cray construise versiunea robotică a creaturii care îl atacase pe el în joc. Alex știa că s-ar fi repezit când el ar fi ajuns la jumătatea drumului, izbindu-se de el și dezechilibrându-l, făcându-l să se prăbușească în apa de dedesubt. Acum privea cu satisfacție cum creatura căzuse din tavan și atârna în fața lui, o piesă din metal și pene semănând mai degrabă cu un papagal mort decât cu un monstru mitologic.

Calea îi era liberă, dar ploaia cădea în continuare, ieșind dintr-un sistem de stropit ascuns. Pietrele pe care trebuia să pășească erau cu siguranță alunecoase. Alex știa că avatarul său n-ar fi putut să-și scoată încălțările pentru a păși mai bine. Își scoase imediat pantofii sport, îi legă unul de celălalt și și-i atârnă în jurul gâtului. Apoi sări. Știa că șmecheria era să facă acest lucru repede: să nu se oprească, să nu privească în jos. Inspiră adânc, apoi porni. Ploaia îl orbea. Vârfurile stâlpilor erau suficient de încăpătoare doar pentru picioarele sale goale. La ultimul își pierdu echilibrul. Dar nu trebuia să-și folosească picioarele – se putea mișca într-un mod în care avatarul său nu o putea face. Se aruncă înainte, întinzând mâinile și permițând propriei forțe să îl poarte către siguranță. Pieptul i se lovi de pământ și Alex se prinse, cu picioarele atârnându-i deasupra abisului. Reușise să treacă de partea cealaltă.

Un coridor o lua la stânga, cu pereții apropiați și decorați cu figuri aztece hidoase. Alex își aminti cum avatarul său alergase prin acesta, ferindu-se de ploaia de lănci din lemn. Privi în jos și văzu ceea ce părea un abur la nivelul solului.

Acid? Ce mai urma?

Avea nevoie de o altă armă și îi veni în gând cum să facă rost de una. Își scoase șosetele, le făcu ghem și le aruncă de-a lungul coridorului. După cum sperase, mișcarea aceasta fu îndeajuns pentru

a activa senzorii care controlau armele ascunse. Suliţe scurte din lemn ieşiră din gurile zeilor azteci cu viteză fantastică, lovind pereţii opuşi. Una dintre suliţe se rupse în jumătate. Alex o ridică şi atinse vârful ascuţit ca un ac. Era exact ceea ce dorea. O prinse de cureaua de la pantaloni. Mai avea încă arcul; acum avea şi o săgeată pe măsură.

Jocul era programat în aşa fel încât nu se putea merge decât într-o direcţie. Alex reuşise să se ferească şi de suliţe şi de acid destul de uşor atunci când jucase *Şarpele cu pene*. Dar ştia că nu va putea face acelaşi lucru în versiunea tridimensională grotescă. Era destul să facă un pas greşit şi totul se termina. Se imagină căzând în acid şi intră în panică. Avea să fie atras în bătaia suliţelor încercând să ajungă în zona următoare. Nu. Trebuia să existe o altă cale.

Alex se forţă să se concentreze. „Ignoră regulile!" Îşi repetă mereu aceste două cuvinte în gând. Să meargă pe coridor nu era o opţiune. Dar dacă ar fi luat-o pe sus? Se încălţă, apoi încercă să păşească. Suliţele de lângă intrare fuseseră deja trase. Era în siguranţă atâta timp cât nu se mişca prea jos pe coridor. Se apucă de perete şi, balansând arcul deasupra capului, începu să se caţere. Capetele aztece erau găuri perfecte pentru picioare şi doar atunci când fu destul de sus începu să înainteze, cu mult deasupra pământului şi departe de pericol. Păşind pe rând, se îndrepta înainte. Ajunse la o cameră de luat vederi montată în tavan şi, cu un zâmbet pe buze, îi smulse firul. Era destul de lung şi hotărî să îl păstreze.

Ajunse la capătul coridorului şi coborî în a patra zonă, jungla. Fu surprins să descopere că vegetaţia care-l împresura din toate părţile era adevărată. Se aşteptase la plastic şi hârtie. Simţea căldura aerului, iar solul de sub picioare era moale şi umed. Ce capcane îl aşteptau aici? Îşi aminti de şerpii-robot care cu greu reuşiseră să se apropie când jucase jocul şi căută cu îngrijorare şinele care i-ar fi împins către el.

Dar nu erau şine. Alex mai făcu un pas înainte şi se opri, paralizat de oroare.

Văzu un şarpe şi, la fel ca frunzele junglei, era adevărat. Era gros precum talia unui bărbat şi avea cel puţin cinci metri lungime, stând nemişcat în iarba înaltă. Ochii îi erau ca două diamante negre. Timp

de o secunda, Alex speră că era mort. Dar șarpele șfichiui aerul cu limba și își înălță capul, confirmându-i că se afla față în față cu o creatura vie – una de coșmar.

Șarpele fusese vârât într-un costum fantastic. Alex nu avea idee cât de mult putea supraviețui înfășurat astfel. Oricât de terifiantă era creatura, tot i se făcu milă de ea. Costumul era realizat din sârma ce fusese încolăcită în jurul animalului, cu țepi și lame sudate de la gât până la coadă. Uitându-se în spatele cozii, Alex văzu brazdele pe care le lăsase acesta în urmă pe pământul moale. Orice atingea șarpele, tăia. Nu se putea altfel. Și acesta se târa către el.

Nu s-ar fi putut mișca dacă ar fi dorit acest lucru, dar ceva îi spunea că singura șansă pe care o avea era să rămână nemișcat. Șarpele trebuia să fie un boa, din familia *Boidae*. O informație nefolositoare pe care o aflase la ora de biologie îi veni deodată în minte. Șarpele mânca în special păsări și maimuțe, găsindu-și victimele după miros, apoi răsucindu-se în jurul lor și sufocându-le. Dar Alex știa că dacă șarpele îl sufoca, nu astfel avea să moară. Lamele și țepii aveau să-l taie în bucăți.

Și se apropia. Val după val de argint zornăind se ondula în timp ce târa lamele după el. Acum era la doar un metru distanță. Mișcându-se foarte încet, Alex coborî arcul de pe umărul lui. Trase de coardă ca să-l încarce, apoi căută la curea. Sulița ruptă era încă acolo. Încercând să nu-i ofere șarpelui niciun motiv ca să-l atace, Alex fixă lemnul în arc. Avu noroc. Sulița avea exact lungimea potrivită.

Alex scoase un țipăt. Nu se putu abține. Șarpele se întinsese deodată înainte, trăgându-se peste pantoful lui Alex. Lamele tăiară materialul moale, la doar câțiva milimetri de piele. Instinctiv, dădu din picior. Pe dată, șarpele se trase înapoi. Alex văzu flăcări negre aprinzându-i-se în ochi. Limba șfichiui din nou aerul. Era pe cale să se repeadă la el. Pregăti arcul și trase. Nu putea face nimic altceva. Săgeata intră în gura șarpelui și continuă până la spatele capului. Alex sări înapoi, evitând convulsiile mortale ale creaturii. Șarpele se zbătea și se răsucea, tăind iarba și boscheții din jurul lui în bucățele. Apoi zăcu nemișcat. Alex știu că-l omorâse și nu-i părea rău. Ceea ce i se făcuse șarpelui era revoltător. Se bucura că-i curmase suferința.

Mai rămăsese o zonă – labirintul cu oglinzi. Alex știa că acolo îl

așteptau zei azteci. Probabil gărzi mascate. Chiar dacă ar fi trecut de aceștia, avea să se găsească în fața bazinului cu foc. Dar se săturase. La dracu' cu Damian Cray. Privi în sus. Scosese din funcțiune o cameră de supraveghere și acum nu mai era niciuna la vedere. Găsise un cusur parcului de joacă nebunesc. Lucrul acesta îl bucura nespus.

Era timpul să-și croiască drum afară.

ADEVĂRUL DESPRE ALEX

Nu există zei mai cruzi și mai feroce decât zeii azteci. Acesta era motivul pentru care Damian Cray îi alesese să populeze jocul pe computer.

Convocase trei dintre ei să patruleze prin labirintul cu oglinzi, a cincea și ultima zonă din arena imensa pe care o construise în incintă. Tlaloc, zeul ploii, era jumătate om, jumătate aligator, cu dinți ascuțiți, mâini cu gheare și o coadă groasă ce se târa în urma lui. Xipe Totec, zeul primăverii, își scosese ochii. Aceștia atârnau încă în fața figurii sale cutremurătoare, distorsionate de durere. Și Xolotl, cel care aduce focul, pășea pe picioare ce-i fuseseră strivite și întoarse cu fața în spate. Din mâini îi ieșeau flăcări care se reflectau în oglinzi și fum.

Bineînțeles că nu era nimic supranatural la cele trei creaturi care îl așteptau pe Alex să apară. În spatele măștilor grotești, a pielii din plastic și a machiajului, nu erau decât niște criminali, eliberați recent din Bijlmer, cea mai mare închisoare din Olanda. Acum lucrau ca gardieni la Cray Software Technologies, dar aveau și sarcini speciale. Aceasta era una dintre ele. Cei trei bărbați erau înarmați cu săbii curbate, sulițe, gheare din oțel și aruncătoare de flăcări.

Cel îmbrăcat ca Xolotl îl văzu primul pe Alex.

Camera din zona trei căzuse, așa că nu se putea ști dacă Alex era pe drum sau dacă șarpele îl eliminase. Dar deodată mișcă ceva. Gardianul văzu pe cineva târându-se după colț, gol până la brâu. Băiatul nu încerca să se ascundă și gardianul își dădu seama de ce.

Alex Rider era plin de sânge. Pieptul său era roșu în întregime. Gura i se deschidea și i se închidea, fără să scoată niciun sunet. Apoi gardianul văzu sulița de lemn ieșindu-i din piept. Băiatul încercase, evident, să alerge pe coridor, dar nu reușise. Una dintre sulițe își găsise ținta.

Alex îl zări pe gardian și se opri. Căzu în genunchi. O mână arătă către suliță, apoi căzu. Privi în sus și încercă să vorbească. Și mai mult sânge îi ieși pe gură. Ochii i se închiseră și se răsturnă pe o parte. Nu mai mișcă.

Gardianul se relaxă. Moartea băiatului nu însemna nimic pentru el.

Băgă mâna în buzunarul de la cămașa de zale și scoase un transmițător radio.

— Este gata, spuse el, vorbind în olandeză. Băiatul a fost ucis de o suliță.

Tuburile de neon străluceau. În lumina albă, dură, detaliile păreau mai nefinisate, semănau mai degrabă cu niște atracții din parcurile de distracții. Și gardienii păreau ridicoli în costumațiile lor. Ochii ce atârnau arătau ca niște mingi de ping-pong pictate. Costumul de aligator nu era altceva decât un costum din cauciuc. Labele de picioare răsucite păreau să provină din recuzita unui farsor. Cei trei formară un cerc în jurul lui Alex.

— Respiră încă, spuse unul.

— Nu pentru mult timp.

Al doilea gardian privi vârful suliței, acoperit cu sânge care se coagula rapid.

— Ce să facem cu el?

— Îl lăsăm aici. Nu e treaba noastră. Cei de la curățenie îl vor scoate mai târziu.

Plecară. Unul dintre ei se opri lângă un perete care părea făcut din piatră de râu și deschise un panou ascuns pe care se afla un buton. Îl apăsă și peretele se deschise. De partea cealaltă era un hol puternic luminat. Cei trei bărbați plecară să se schimbe.

Alex deschise ochii.

Farsa pe care o jucase era atât de veche, încât îi era aproape rușine. Dacă ar fi fost jucata pe scenă, n-ar fi păcălit niciun copil de șase ani. Dar presupunea că circumstanțele erau diferite aici.

Rămas de unul singur în jungla miniaturală, recuperase sulița ruptă cu care omorâse șarpele. Și-o legase de piept folosind firul pe care îl smulsese din camera de supraveghere. Apoi se acoperise cu sânge de la șarpele mort. Aceasta fusese partea cea mai neplăcută, dar trebuia să se asigure că iluzia va funcționa. Făcându-și curaj, mai scosese niște sânge și și-l băgă în gură. Îi mai simțea încă gustul și acum se forța să nu-l înghită. Dar îi păcălise pe cei trei. Niciunul nu se uitase îndeaproape. Văzuseră ce doriseră să vadă.

Alex așteptă până ce fu sigur că era singur, apoi se ridică și dezlegă sulița. N-avea decât să spere că toate camerele fuseseră închise când

jocul se terminase. Ieșirea era deschisă încă și Alex se strecură prin ea, lăsând în spate lumea imaginară. Se găsi într-un coridor obișnuit, cu pereți acoperiți cu faianță și uși din lemn pe laterale. Știu că, deși primejdia imediată trecuse, nu-și putea permite să se relaxeze. Era pe jumătate gol și acoperit cu sânge. Se afla tot în interiorul incintei. Și nu avea să dureze mult până când cineva ar fi descoperit că îi dispăruse corpul și ar fi înțeles că fuseseră trași pe sfoară.

Deschise prima dintre uși. Dădea într-o debara. A doua și a treia erau încuiate, dar la jumătatea coridorului găsi un vestiar cu dușuri, dulapuri și un coș de rufe murdare. Alex știa că îl costa minute prețioase, dar trebuia să se curețe. Se dezbrăcă și făcu duș, apoi se uscă și se îmbrăcă din nou. Înainte de a părăsi camera căută în coșul cu rufe și găsi o cămașă de schimb în locul celei pe care o arsese. Cămașa era murdară și cu două numere mai mare, dar o îmbrăcă recunoscător.

Deschise ușa cu grijă – și o închise repede pentru că treceau doi bărbați, vorbind în olandeză. Păreau că se îndreaptă către labirintul cu oglinzi și Alex spera că nu făceau parte din echipa de curățenie. Dacă era așa, alarma avea să se dea în orice moment. Numără secundele până plecară, apoi se furișă și se grăbi să plece.

Ajunse la o scară. Nu avea idee unde ducea, dar era sigur că trebuia să urce.

Intră într-o încăpere circulară din care porneau câteva coridoare. Nu existau ferestre. Singura iluminație venea de la niște becuri așezate la intervale egale în tavan. Își privi ceasul. Era unsprezece și un sfert. Trecuseră două ore și un sfert de când pătrunsese în incintă; i se păruse mult mai mult. Se gândi la Jack, care îl aștepta la hotel în Amsterdam. Probabil că era foarte îngrijorată.

Era liniște. Alex își închipui că majoritatea oamenilor lui Cray dormeau. Alese un coridor și merse pe el către o altă scară. Urcă din nou și se trezi într-o cameră pe care o știa. Era biroul lui Cray. Camera în care îl văzuse murind pe bărbatul pe nume Charlie Roper.

Lui Alex aproape că îi era frică să intre. Dar camera era goală și, uitându-se în jur, văzu că încăperea în formă de sticlă fusese curățată, iar banii și cadavrul ridicați. I se păru ciudat că nu era niciun gardian care să păzească această cameră, chiar în inima rețelei lui Cray. Dar

apoi, de ce ar fi fost? Toate măsurile de securitate erau concentrate pe poarta principală. Se presupunea că Alex este mort. Cray nu avea de ce se teme.

În faţa lui era scara despre care băiatul ştia că duce în cubul de sticlă şi apoi afară. Dar, oricât de tentat era să o ia la fugă, Alex îşi dădu seama că nu se va mai putea întâlni niciodată cu o aşa oportunitate. Undeva în adâncul minţii lui, ştia că, şi dacă ar fi reuşit să ajungă la MI6, tot nu avea o dovadă palpabilă că Damian Cray nu era doar un cântăreţ celebru şi un prosper om de afaceri cum credea toată lumea. Alan Blunt şi doamna Jones nu-l crezuseră ultima dată când stătuseră de vorbă. Poate că nu o să-l creadă nici acum.

Ignorându-şi primele instincte, Alex se duse la birou. Acolo se aflau cam douăsprezece fotografii înrămate înfăţişându-l pe Damian Cray. Ignorându-le, Alex îşi întoarse atenţia către sertare. Acestea erau descuiate. Cele de jos conţineau tot felul de documente, dar majoritatea nu erau decât liste cu cifre şi nu păreau promiţătoare. Apoi ajunse la ultimul sertar şi icni, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Capsula metalică pe care o ţinea Cray când vorbise cu americanul era acolo. Alex o ridică şi o cântări în mână. Memoria portabila. Conţinea coduri de computer. Sarcina sa era să spargă un sistem de securitate. Venise însoţită de un bon în valoare de două milioane şi jumătate de dolari. Îl costase pe Roper viaţa.

Şi Alex o avea! Ar fi vrut să o studieze, dar putea face acest lucru mai târziu. O băgă în buzunarul de la pantaloni şi se grăbi spre scări.

Zece minute mai târziu, alarma răsuna în incintă. Cei doi bărbaţi pe care îi văzuse Alex se duseseră într-adevăr în labirintul cu oglinzi pentru a lua cadavrul şi descoperiseră că nu era acolo. Ar fi trebuit să dea alarma imediat, dar ezitaseră. Ei presupuseseră că una dintre celelalte echipe îl ridicase şi se duseseră să îi caute. Doar atunci când au descoperit şarpele mort şi sulița au pus cap la cap ce se întâmplase.

O camionetă se pregătea să părăsească incinta. Nici paznicii obosiţi, nici şoferul nu observaseră silueta care stătea pe maşină ca un vultur cu aripile întinse. Dar de ce ar fi făcut-o? Camioneta pleca, nu sosea. Nici măcar nu opri în dreptul camerelor de supraveghere. Gardianul de-abia se uită la cartea de identitate a şoferului şi deschise

poarta. Alarma sună la câteva secunde după ce camioneta trecuse.

La Cray Software Technology exista un regulament. Nimeni nu avea voie să intre sau să iasă în timpul unei alerte de securitate. Fiecare camionetă era echipată cu un radio cu două benzi și paznicul de la poartă îi transmise imediat șoferului să se întoarcă. Acesta se opri înainte de a ajunge măcar la semafor și se supuse. Dar era deja prea târziu.

Alex se lăsă să alunece de pe camionetă și sări. Apoi fugi în noapte.

Damian Cray se afla din nou în biroul său, stând pe canapea cu un pahar de lapte în mână. Era în pat când alarma se declanșase și acum purta un halat argintiu, pijamale albastru-închis și papuci de casă moi, din bumbac. Ceva se întâmplase cu fața lui. Viața i se scursese din ea, lăsând în urmă o mască rece, goală, ce părea tăiată din sticlă. O singură venă se zbătea deasupra unuia dintre ochii săi lucioși.

Cray tocmai descoperise că memoria portabilă fusese furată din biroul său. Căutase în toate sertarele, smulgându-le, întorcându-le și răvășind conținutul lor pe podea. Apoi, cu un răget nearticulat de furie, se aruncă deasupra biroului, dând din brațe și aruncând telefoanele, dosarele și ramele de fotografii în aer. Spărsese un press-papier de monitorul computerului, împrăștiind sticla. Și apoi se așezase pe canapea și ceruse un pahar cu lapte.

Yassen Gregorovici privise în tot acest timp fără să spună nimic. Și el fusese scos din camera lui de alarmă, dar, spre deosebire de Cray, nu dormise. Yassen nu dormea niciodată mai mult de patru ore. Noaptea era prea prețioasă. Alerga sau făcea exerciții la sală. Asculta muzică clasică. În noaptea aceasta, cu ajutorul unui casetofon și al unui manual, își îmbunătățea cunoștințele de japoneză, una dintre cele nouă limbi pe care le știa.

Yassen auzise alarma și știuse instinctiv că Alex Rider scăpase. Oprise casetofonul. Și zâmbise. Acum aștepta ca Damian Cray să spargă tăcerea. Yassen fusese cel care sugerase în liniște ca acesta să caute memoria portabila. Se întreba dacă avea să fie învinovățit pentru furt.

— Trebuia să fie mort! se plânse Cray. Mi-au spus că era mort! Îl privi pe Yassen, devenind nervos. Ai știut că a fost aici.

— M-am gândit că așa o să facă, spuse Yassen.

— De ce?

Yassen se gândi.

— Pentru că este Alex, spuse el simplu.

— Atunci povestește-mi despre el!

— Nu pot să-ți spun prea multe. Yassen privi în depărtare. Fața lui nu sugera nimic. Adevărul despre Alex este că nu există pe lume un băiat ca el, începu el, vorbind încet și blând. Gândește-te un pic. În seara asta ai încercat să-l omori – și nu doar cu un glonț sau cu un cuțit, ci într-un mod care ar fi îngrozit pe oricine. A scăpat și a reușit să intre aici. Probabil că a văzut scările. Orice alt băiat – orice bărbat – ar fi urcat imediat. Singura lui dorință ar fi fost să scape de aici. Dar nu Alex. El s-a oprit; a căutat. Asta îl face unic și de asta este așa de valoros pentru MI6.

— Cum a ajuns aici?

— Nu știu. Dacă m-ai fi lăsat să-l interoghez înainte de a-l trimite în jocul tău, aș fi putut afla.

— Nu e vina mea, domnule Gregorovici! Trebuia să-l ucizi în sudul Franței, când ai avut ocazia. Cray își bău laptele și puse paharul jos. Avea o mustață albă pe buza superioară. De ce n-ai făcut-o? întrebă el.

— Am încercat...

— Prostia aia din arenă! A fost o tâmpenie. Cred că știai că va scăpa.

— Am sperat că o va face, confirmă Yassen. Începuse să se plictisească de Cray. Nu-i plăcea să dea explicații și când începu din nou să vorbească, fu atât pentru el, cât și pentru Cray. Îl cunoșteam... spuse el.

— Vrei să spui... înainte de Saint-Pierre?

— L-am întâlnit o dată. Dar chiar și atunci... îl știam deja. În momentul în care l-am văzut, am știut cine era și ce era. Imaginea tatălui său... Yassen se opri. Spusese deja mai mult decât dorise. Nu știe nimic din toate astea, mormăi el. Nimeni nu i-a spus adevărul.

Dar Cray nu mai era interesat.

— Nu pot face nimic fără memoria portabilă, se plânse el, și deodată îi apărură lacrimi în ochi. S-a terminat totul! Lovitura

Vulturului! Toate planurile. Ani și ani de muncă. Milioane de lire sterline. Și e numai din vina *ta!*

Iată, deci, în sfârșit, vina fusese aruncată.

Timp de câteva secunde, Yassen Gregorovici fu tentat să-l ucidă pe Damian Cray. Ar fi fost rapid: o lovitură cu trei degete în gâtul palid și fleșcăit. Yassen lucrase pentru mulți oameni diabolici – nu că i-ar fi privit vreodată în termeni de buni sau răi. Nu conta decât cât erau aceștia dispuși să plătească. Unii dintre ei – Herod Sayle, bunăoară – plănuiseră să ucidă milioane de oameni. Cifrele erau irelevante pentru Yassen. Oamenii mor tot timpul. Știa că de fiecare dată când inspiră, în exact acel moment, undeva în lume o sută sau o mie de oameni își dau ultima suflare. Moartea este pretutindeni; nu poate fi măsurată.

Dar se schimbase ceva în el în ultimul timp. Poate că era din cauză că-l întâlnise pe Alex din nou; poate era vârsta sa. Deși Yassen părea să aibă mai puțin de treizeci de ani, avea de fapt treizeci și cinci. Îmbătrânea. Era deja prea bătrân pentru munca asta. Începuse să se gândească că venise vremea să se oprească.

Și de asta hotărî acum să nu-l ucidă pe Damian Cray. Lovitura Vulturului urma să aibă loc peste două zile. Avea să-l facă mai bogat decât visase și îi permitea să se întoarcă, în sfârșit, în țara sa natală, Rusia. Avea să-și cumpere o casă în Sankt Petersburg și să trăiască confortabil, făcând probabil afaceri ocazionale cu mafia rusească. Orașul făcea echipă cu activitatea criminală și pentru un bărbat cu bogăția și experiența sa, totul era posibil.

Yassen întinse o mână, aceeași pe care ar fi folosit-o să-și lovească angajatorul.

— Îți faci prea multe griji, spuse el. S-ar putea ca Alex să se afle încă în incintă. Dar chiar dacă a reușit să iasă pe poartă, nu putea ajunge departe. Trebuie să iasă din Sloterdijk și să se întoarcă la Amsterdam. Am instruit deja pe toți oamenii noștri să plece să-l găsească. Dacă încearcă să părăsească orașul, va fi interceptat.

— De unde știi că va merge în oraș? întrebă Cray.

— Este miezul nopții. Unde altundeva ar putea merge? Yassen se ridică și căscă. Alex Rider va fi înapoi aici înainte de răsărit și îți vei recupera memoria portabilă.

— Bine. Cray privi la harababura de pe podea. Și data viitoare când pun mâna pe el, mă voi asigura că nu scapă. Data viitoare o să mă ocup eu de el.

Yassen nu spuse nimic. Întorcându-se cu spatele la Damian Cray, ieși încet din cameră.

PUTEREA PEDALEI

Trenul local ajunse în Gara Centrală din Amsterdam și începu să încetinească. Alex era singur, cu fața sprijinită de geam, fără să privească peroanele lungi și goale sau acoperișul imens de deasupra sa. Era aproape miezul nopții, iar el era epuizat. Știa că Jack trebuia să fie îngrozita, așteptându-l la hotel. El era nerăbdător să o vadă. Simți deodată nevoia să fie îngrijit de cineva. Voia o baie caldă, o ciocolată caldă... și un pat.

Prima dată când mersese la Sloterdijk, o făcuse cu bicicleta în ambele sensuri. Dar a doua oară își păstrase energia și lăsase bicicleta la gară. Călătoria înapoi fu scurtă, dar îi făcu plăcere, știind că fiecare secundă îl îndepărta de Cray și de fabrica lui. Avea nevoie și de timp pentru a se gândi la ceea ce i se întâmplase, să înțeleagă ce însemnau toate acestea. Un avion izbucnise în flăcări. Un Salon VIP. Ceva numit Milstar. Bărbatul cu fața ciupită de vărsat de vânt.

Și încă nu avea răspunsul la întrebarea cea mai importantă. De ce făcea Cray toate astea? Era putred de bogat. Avea fani în toată lumea. Cu doar câteva zile înainte dăduse mâna cu președintele Statelor Unite. Muzica lui se difuza încă la radio și fiecare apariție a sa aduna mulțimea. Sistemul Gameslayer avea să-i aducă o nouă avere. Dacă ar fi existat un om care să nu fie nevoit să conspire și să ucidă, acela era el.

Lovitura Vulturului.

Ce însemnau cele două cuvinte?

Trenul se opri; ușile se deschiseră. Alex verifică dacă memoria portabilă se mai află în buzunarul lui și ieși.

Nu era nimeni pe peron, însă holul principal era mai animat. Studenți și alți călători tineri soseau la liniile internaționale. Unii dintre ei zăceau pe podea, sprijiniți de rucsacii imenși. Toți păreau drogați în lumina artificială, dură. Alex presupuse că îi va lua cam zece minute să meargă cu bicicleta până la hotel, pe Herengracht. Dacă era destul de treaz pentru a-și aminti unde se afla.

Trecu printre ușile grele de sticlă și găsi bicicleta unde o lăsase, legată de o balustradă. De-abia o dezlegase când se opri, simțind

pericolul chiar înainte de a-l vedea. Era ceva ce nu învățase. Chiar și unchiul lui, care petrecuse ani antrenându-l să devină spion, n-ar fi fost în stare să explice acest lucru; instinctul care acum îi spunea că trebuia să se miște – și repede. Privi în jur. Exista o porțiune pavată ce ducea la o apă, după care era orașul. Un chioșc ce vindea hotdogi era încă deschis. Cârnații se învârteau pe grătar, dar nu era nici urmă de vânzător. Câteva cupluri se plimbau pe poduri peste canale, bucurându-se de noaptea care devenise caldă și uscată. Cerul nu era atât negru, cât albastru-închis.

Undeva, un ceas bătu ora exactă, răsunând în tot orașul.

Alex observă o mașină parcată cu fața către gară. Farurile clipeau, aruncând lumina prin piață, către el. Un moment mai târziu o altă mașină făcu același lucru. Apoi o a treia. Toate cele trei mașini erau la fel: Smart cu două locuri. Alte faruri apărură. Erau șase mașini parcate în semicerc în jurul lui, acoperind fiecare unghi al pieței. Toate erau negre. Scurte, cu cabina în formă de bulb, păreau aproape ca niște jucării. Dar Alex știu cu o certitudine care-i dădea fiori că nu se aflau acolo pentru distracție.

Ușile se deschiseră. Niște bărbați devenind doar niște siluete negre coborâră din mașini. Timp de o secundă nimeni nu mișcă. Îl aveau. N-avea unde să fugă.

Alex întinse degetul cel mare de la mâna stângă, mișcând-o către clopoțelul ce părea încă ridicol, atașat de mânerul bicicletei. Acolo se afla o pârghie mică argintie. Dacă o apăsa, suna clopoțelul. Alex trase. Partea de sus a clopoțelului sări în sus, deschizându-se și lăsând să se vadă cinci butoane înăuntru, fiecare de altă culoare. Smithers le descrisese în manual. Erau codate după culori pentru a putea fi folosite mai ușor. Acum era momentul să afle dacă funcționau.

Ca și când ar fi simțit că urmează să se întâmple ceva, umbrele negre începuseră să se miște prin piață. Alex apăsă butonul portocaliu și simți un tremur sub mâini când două proiectile mici cu detectori de căldură țâșniră la capetele ghidonului. Cu flăcări portocalii, acestea trecură de-a lungul pieței. Alex îi văzu pe bărbați oprindu-se, nesiguri. Proiectilele zburară, apoi se întoarseră, mișcarea lor fiind perfect sincronizată. După cum se așteptase Alex, cel mai fierbinte loc din piață era chioșcul cu hotdogi. Proiectilele căzură pe acesta,

lovind amândouă în același timp. Urmă o explozie imensă, o minge de flăcări care se împrăștie pe pavaj și se reflecta în apa canalului. Fragmente de lemn arzând și bucăți de cârnați cădeau de sus. Explozia nu fusese atât de puternică încât să omoare pe cineva, dar crease diversiunea perfectă. Alex apucă bicicleta și o trase înapoi în gară. Piața era blocata. Aceasta era singura cale.

Dar chiar când intra în holul principal, văzu alți bărbați alergând spre el. La această oră târzie din noapte, mulțimea se mișca încet. Oricine ar fi alergat trebuia să aibă un motiv, și Alex știu cu siguranța că el era motivul. Oamenii lui Cray țineau probabil legătura prin radio între ei. Acum, că un grup îl depistase, toți știau unde se află.

Sări pe bicicletă și pedală de-a lungul pardoselii de piatră cât de tare putea: trecu de ghișeele de bilete, de chioșcurile de ziare, de rampele ce duceau la peroane, încercând să se îndepărteze cât mai mult de urmăritorii lui. O femeie ce împingea o mașină de curățat electrică apăru în fața lui și trebui să o evite, aproape lovind un bărbat cu barbă și rucsac mare. Bărbatul îl înjură în germană. Alex își continuă cursa.

Era o ușă la capătul holului principal, dar înainte de a ajunge la ea, aceasta se deschise și alți bărbați apărură în fugă, blocându-i accesul. Pedalând furios, Alex răsuci bicicleta și o luă spre singura sa cale de scăpare din coșmarul acela. O scară rulantă goală, ce cobora. Înainte chiar de a ști ce face, se lansase pe treptele metalice și se legăna și se cutremura cu capul înainte. Fu aruncat dintr-o parte în cealaltă, corpul izbindu-i-se de panourile de oțel. Se întreba dacă roata din față avea să cedeze presiunii sau dacă cauciucurile se vor sparge de marginile tăioase. Dar ajunse la capăt și se trezi pedalând – ciudat – într-o gară subterană, cu ghișee de bilete de o parte și porți automate de cealaltă. Se bucura că era atât de târziu. Gara era aproape goala. Totuși câteva capete se întoarseră uimite când el intră în pasaj și dispăru din vedere.

Era cu siguranța momentul nepotrivit pentru acest lucru, dar chiar și așa, Alex se trezi admirând ușurința cu care putea conduce bicicleta Bad Boy. Cadrul de aluminiu era ușor și manevrabil, dar partea de jos era solidă, asigurând stabilitatea bicicletei. Ajunse într-un colț și automat luă poziție de atac. Apăsă pe o pedală și își lăsă

greutatea pe aceasta, în același timp lăsându-și corpul jos. Centrul său de gravitate era îndreptat către locul în care cauciucurile erau în contact cu solul, iar bicicleta coti. Acest lucru îl învățase cu mulți ani înainte, când făcuse mountain biking în munții Penini. Nu se așteptase să folosească aceeași tehnică într-o gară subterană din Amsterdam.

O altă scară rulantă îl duse înapoi la nivelul străzii, în altă parte a pieței, departe de gară. Rămășițele chioșcului de hotdogi ardeau încă. O mașină de poliție sosise, și vânzătorul isteric încerca să explice unui polițist ce se întâmplase. Timp de o secundă, Alex sperase că va putea să se strecoare neobservat. Dar auzi scârțâitul cauciucurilor când una dintre mașinile Smart alunecă înapoi într-un arc și apoi se îndreptă în direcția lui. Îl văzuseră! Și erau din nou pe urmele lui.

Începuse să pedaleze pe Damrak, una dintre străzile principale din Amsterdam, prinzând viteză rapid. Privi înapoi. Un al doilea Smart se alătură primului și, cu inima cât un purice, băiatul știu că picioarele lui nu se puteau compara cu motoarele lor. Probabil că în douăzeci de secunde aveau să-l ajungă.

Apoi un clopoțel sună și se auzi un zdrăngănit metalic. Un tramvai venea către el, clătinându-se pe șine către stație. Alex știu ce avea de făcut. Auzea mașinile Smart venind în urma lui. Tramvaiul era un gigant metalic. În ultimul moment, răsuci ghidonul, aruncându-se direct în fața tramvaiului. Văzu figura oripilata a vatmanului, simți roțile bicicletei cum tremură când traversară șinele. Dar ajunsese de partea cealaltă și tramvaiul deveni un perete care îl separa – cel puțin pentru câteva secunde – de mașinile Smart.

Chiar și așa, una dintre ele încercă să-l urmeze. Fu o greșeală teribilă. Mașina era la jumătatea distanței dintre șine când o lovi tramvaiul. Se auzi o izbitură puternică, și mașina dispăru în noapte. Fu urmată de un scrâșnet metalic când tramvaiul deraie de pe șine. Al doilea vagon al tramvaiului se răsuci și lovi a doua mașină Smart, plesnind-o ca pe o muscă. În timp ce Alex pedala depărtându-se de Damrak, peste un pod vopsit în alb, lăsă în urmă o scenă de devastare totală, iar sirenele primei mașini de poliție răzbăteau deja în liniștea nopții.

Se trezi pedalând pe niște străzi foarte înguste care erau ceva mai

populate, cu oameni ieșind și intrând în cluburi de striptease și în cinematografe unde rulau filme pornografice. Ajunsese din întâmplare în celebrul cartier al felinarelor roșii din Amsterdam. Se întreba ce ar zice Jack despre acest lucru. O femeie care stătea în ușa unei case îi făcu cu ochiul. Alex o ignoră și pedală mai departe.

La capătul străzii văzu trei motociclete negre.

Alex gemu. Erau Suzuki Bandits 400cc și exista un singur motiv pentru care se aflau acolo. Îl așteptau pe el. În momentul în care motocicliștii îl văzură, își porniră motoarele. Alex știu că trebuie să dispară – și încă repede. Privi în jur.

De o parte, zeci de oameni făceau paradă în fața magazinelor iluminate cu neoane. De cealaltă, un canal îngust se întindea la distanță, oferind întuneric și, posibil, și siguranță de cealaltă parte a lui. Dar cum îl putea traversa? Nu era niciun pod la vedere.

Dar poate că exista o cale. Apăru un vaporaș. Era unul dintre acelea de croazieră, cu acoperișul din sticlă, care oferea turiștilor plimbări târzii, cu cină. Se răsucise în diagonală peste apă, astfel încât aproape că atingea ambele maluri. Căpitanul nu calculase corect unghiul și vaporul părea blocat.

Alex se avântă înainte. În același timp, apăsă butonul verde de sub clopoțelul bicicletei. Acolo se afla o sticlă de apă suspendată cu capul în jos sub șa și, cu colțul ochiului, Alex văzu un lichid argintiu prelingându-se pe drum. Se repezii spre canal, lăsând o urmă ca de melc pe șosea. Auzi zgomotul motocicletelor Suzuki și știu că îl ajunseseră. Totul se petrecu foarte repede.

Alex părăsi drumul, traversă pavajul și ridică bicicleta pe roata din spate. Prima motocicletă ajunse la porțiunea de drum acoperită de lichid. Imediat motociclistul pierdu controlul, alunecând atât de tare, încât părea că se scutură intenționat. Motocicleta i se izbi de o alta, dărâmând-o și pe aceea. În același timp, Alex ateriză țipând pe acoperișul de sticlă dură al vaporului cu turiști și începu să pedaleze cu viteză. Îi văzu pe turiștii care cinau privind în sus uimiți. Un chelner cu o tavă cu pahare se răsuci, scăpând totul din mână. Se văzu blițul unui aparat de fotografiat. Apoi el ajunse pe partea cealaltă. Reușise să sară de pe acoperiș, să treacă peste rampa de acostare și să aterizeze pe malul celălalt al canalului.

Privi înapoi – exact la timp pentru a vedea că al treilea Bandit reușise să-l urmeze. Era deja în aer și turiștii de pe vas priveau alarmați cum acesta cobora către ei. Aveau dreptate să fie speriați. Motocicleta era prea grea. Sparse acoperișul de sticlă, care se făcu țăndări. Motocicleta și stăpânul ei dispărură în cabină în timp ce turiștii, țipând, se dădură deoparte din calea lui. Farfuriile și mesele explodară; luminile din cabină pâlpâiră și se stinseră. Alex nu avu timp să vadă mai mult.

Nu era chip să se ascundă în întuneric. O altă pereche de motociclete îl depistă, gonind în paralel cu canalul către el. Pedalând cu disperare, încercă să dispară din fața lor, luând-o pe un alt drum, traversând un altul, după un colț, de-a lungul unei piețe. Picioarele și coapsele îi luau foc. Știa că nu mai putea continua mult timp.

Apoi făcu o greșeală.

Văzu o alee întunecoasă și i se păru nimerit s-o ia pe acolo. Avea să-l ducă undeva unde nu putea fi găsit. Asta crezuse el. Dar se afla la jumătatea ei când îi apăru în față un bărbat cu o mitralieră în mână. În spatele lui două motociclete se apropiau, barând drumul înapoi.

Bărbatul cu mitraliera ținti. Degetul lui Alex bâjbâi jos, de data asta găsind butonul galben. Urmă o explozie de lumină albă strălucitoare pentru că flama de magneziu ascunsă în farurile de la Digital Evolution se aprinse. Alex nu putea să creadă câtă lumină se scurgea din bicicletă. Întreaga zonă era iluminată. Bărbatul cu mitraliera fu complet orbit.

Alex apăsă butonul albastru. Se auzi un fâsâit puternic. Undeva sub picioarele lui un nor de fum albastru ieși din pompa de aer conectata pe cadrul bicicletei. Cele două motociclete Bandit se apropiaseră în spatele lui și acum plonjară în fum și dispărură.

Totul era haos. Lumină strălucitoare și fum gros. Bărbatul cu mitraliera deschise focul, simțind că Alex trebuie să fie undeva în apropiere. Dar Alex scăpase deja, iar gloanțele nimeriră primul Bandit ucigându-l pe motociclist pe loc. Cu toate că al doilea Bandit reușise să treacă, curând se auzi o bufnitură, un strigăt și un zgomot de metal izbindu-se de un zid de cărămidă. Rafala de gloanțe se opri și Alex râmji, realizând ce se întâmplase. Bărbatul cu mitraliera fusese călcat de prietenul său de pe motocicletă.

Zâmbetul îi dispăru când o altă mașină Smart apăru de nicăieri, se afla încă la distanța, dar se apropia. Câți erau oare? Cu siguranță oamenii lui Cray vor decide că era destul și vor renunța. Dar apoi Alex își aminti de memoria portabilă din buzunarul său și știu că Damian Cray va scotoci tot orașul Amsterdam să o recupereze.

În fața lui era un pod, o construcție veche din lemn și metal cu cabluri groase și contragreutăți. O barjă se apropia de acesta. Alex fu derutat. Podul era mult prea jos pentru ca barja să poată trece. Apoi un semafor roșu clipi; podul începu să se ridice.

Alex privi în urmă. Mașina Smart era cam la cincizeci de metri în urma lui și de data asta nu avea unde se ascunde, nu avea unde merge. Privi înainte. Dacă ar fi putut ajunge de partea cealaltă a canalului, ar fi putut dispărea. Nimeni nu l-ar fi putut urma – cel puțin până când podul nu ar fi coborât din nou. Dar părea că era deja prea târziu. Podul se desfăcuse în două, ambele secțiuni ridicându-se cu aceeași viteză, iar gaura de peste apă se lărgea cu fiecare secunda.

Smartul accelera. Alex nu avea nicio alternativă.

Simțind durere și știind că ajunsese la ultimele rezerve de putere, Alex apăsă pe pedale și bicicleta prinse viteză. Motorul mașinii se auzea mai puternic acum, dar el nu îndrăzni să privească înapoi. Toată energia sa era concentrată asupra podului, care se ridica rapid.

Lovi suprafața din lemn când aceasta era înclinată la patruzeci și cinci de grade. Se gândi nebunește la o lecție de matematică de mult uitată. Un triunghi dreptunghic. Putea vedea și tabla cu desenul. Și el pedala pe ipotenuza acestuia!

Nu avea să reușească. De fiecare dată când apăsa pe pedală era mai greu și se afla de-abia la jumătatea pantei. Vedea gaura – imensă de acum – și apa întunecoasa, rece, de dedesubt. Mașina era exact în spatele lui. Era atât de aproape, încât nu auzea altceva decât motorul acesteia în timp ce mirosul de benzină îi umplu nările.

Pedală o ultimă dată – și în același timp apăsă butonul roșu din clopoțel: scaunul cu ejecție. Se auzi o mică explozie chiar sub el. Șaua sărise de pe bicicletă, propulsată de aer comprimat sau de un sistem hidraulic ingenios. Alex fu aruncat până ajunse pe partea cealaltă a podului și se rostogoli până jos. Răsucindu-se, văzu mașina Smart. Incredibil, dar aceasta încercase să îl urmeze. Era suspendată pe

jumătate în aer, între cele două jumătăți ale podului. Vedea fața șoferului, ochii deschiși, dinții rânjiți. Apoi mașina plonjă. Se auzi un plescăit puternic, și automobilul se scufundă pe loc în canalul negru.

Alex de-abia se ridică de durere. Șaua zăcea lângă el și o luă. Era un mesaj dedesubt. N-ar fi avut cum să-l citească cât timp șaua era atașată de cadru. „Dacă poți citi acest lucru, îmi datorezi o bicicletă nouă."

Smithers avea un simț ascuțit al umorului. Cărând șaua, Alex începu să șchiopăteze către hotel. Era prea obosit pentru a mai zâmbi.

MĂSURI DE URGENȚĂ

Hotelul Saskia era o clădire care reușise să se strecoare cumva între un depozit și un bloc de locuințe. Avea doar cinci dormitoare, așezate unul deasupra celuilalt ca o casă din cărți de joc, fiecare cu vedere spre canal. Piața de flori era la mică distanță și chiar și noaptea aerul avea o aromă dulce. Jack îl alesese pentru că era mic și nu era la vedere. Sperase să fie un loc unde nu aveau să fie remarcați.

Când Alex deschise ochii, la ora opt în dimineața următoare, se trezi întins pe pat într-o cameră mică de mansardă, cu formă neregulată. Nu trăsese draperiile, și lumina soarelui se strecura prin geamul deschis. Se ridică încet, deoarece tot corpul se resimțea după tot ce îndurase cu o seară înainte. Hainele îi erau frumos împăturite pe un scaun, dar nu-și amintea să le fi pus acolo. Privi într-o parte și văzu un bilețel lipit de oglindă.

Micul dejun se servește până la zece
Sper că te descurci până jos! Pupici

Zâmbi, recunoscând scrisul lui Jack.

Exista o baie micuță, ceva mai mare decât o cămară, în care se intra din cameră, iar Alex se duse să se spele pe dinți, bucuros să simtă gustul de mentă. Nici după zece ore, nu uitase de tot gustul sângelui de șarpe. În timp ce se îmbrăca, își aminti de noaptea de dinainte, când intrase, într-un final, șchiopătând la recepția hotelului și o găsise pe Jack așteptându-l pe un scaun. Lui nu i se părea că era grav rănit, dar privirea lui Jack îi spuse altceva. Ea comandase tartine și ciocolată caldă, apoi îl dusese sub privirea uimită a recepționerului la ascensorul cu care urcară cele cinci etaje. Jack nu pusese nicio întrebare și Alex îi era recunoscător pentru asta. Era mult prea obosit pentru a da explicații, prea obosit pentru orice.

Jack îl pusese să facă un duș și, până ce el ieși, făcuse rost de niște plasturi, bandaje și soluție dezinfectantă. Alex era sigur că nu are nevoie de niciuna dintre acestea și se simțise ușurat când fură întrerupți de băiatul de la room service. Crezuse că nu va putea

mânca de oboseală, dar descoperise deodată că îi era o foame de lup și înfulecă totul în timp ce Jack îl privea. În final, se întinsese pe pat.

Adormise de cum pusese capul pe pernă.

După ce se îmbrăcă, își verifică zgârieturile în oglindă și ieși din cameră. Luă liftul ce scârțâia până la o încăpere cu bolți, joasă, de sub recepție. Acolo se servea micul dejun. Era un mic dejun olandez cu carne rece, brânzeturi și chifle, servite cu cafea. Alex o văzu pe Jack stând singură la o masă, într-un colț. Merse la ea și i se alătură.

— Bună, Alex, spuse ea. Era vizibil ușurata să-l vadă că arată mai bine. Cum ai dormit?

— Ca un buștean. Se așeză. Vrei să-ți spun ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Nu încă. Am o presimțire că-mi va tăia pofta de mâncare.

Mâncară și apoi el îi povesti tot ce se întâmplase din momentul în care intrase în incinta lui Cray. Când termină, urmă o tăcere lungă. Ultima cană de cafea a lui Jack se răcise.

— Damian Cray este un maniac! exclamă ea. Îți spun un singur lucru, Alex, n-o să mai cumpăr niciodată vreun CD de-al lui! Își sorbi cafeaua, se strâmbă și puse ceașca jos. Dar tot nu înțeleg, spuse ea. Ce crezi că face, pentru Dumnezeu? Vreau să spun... Cray este un erou național. A cântat la nunta prințesei Diana!

— Era ziua ei de naștere, o corectă Alex.

— Și a donat catralioane în scopuri caritabile. Am fost o dată la un concert de-al lui. Fiecare bănuț a fost donat pentru Salvați Copiii. Sau poate am înțeles eu greșit; poate era Bateți și Încercați să Ucideți Copiii! Ce naiba se întâmplă?

— Nu știu. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât are mai puțin sens.

— Eu nici nu vreau să mă gândesc la asta. Mă bucur doar că ai reușit să ieși de acolo în viață. Și mă urăsc pentru faptul că te-am lăsat să intri singur. Se gândi un moment. Se pare însă că tot te-ai ales cu ceva, continuă ea. Acum trebuie să te întorci la MI6 și să le spui ce știi. Le poți duce memoria portabilă. De data aceasta vor trebui să te creadă.

— Sunt de acord cu tine, spuse Alex. Dar mai întâi trebuie să plecăm din Amsterdam. Și va trebui să fim atenți. Cray sigur are

oameni la gară. Și, cu siguranța, și la aeroport.

Jack dădu din cap.

— Vom lua un autobuz, spuse ea. Putem merge la Rotterdam sau Antwerp. Poate reușim să luăm un avion de acolo.

Terminară micul dejun. Apoi împachetară, plătiră hotelul și plecară. Jack folosi bani gheață. Se temea că, cu relațiile sale, Cray putea depista o carte de credit. Luară un taxi de la piața de flori și merseră în suburbii, de unde luară un autobuz. Alex realiză că avea să fie o călătorie lungă până acasă și asta îl îngrijora. Trecuseră douăsprezece ore de când îl auzise pe Cray anunțând că Lovitura Vulturului va avea loc peste două zile. Era deja jumătatea dimineții.

Rămâneau mai puțin de treizeci și șase de ore.

Damian Cray se trezise devreme și stătea în capul oaselor în patul cu așternuturi mov, înconjurat de cel puțin o duzină de perne. În fața lui se afla o tavă pe care menajera personală i-o adusese împreună cu ziarele de dimineața, trimise special cu avionul din Anglia. Își lua micul dejun obișnuit: o fiertură organică făcută din miere din Mexic (de la albinele sale), lapte din soia și afine. Se știa bine că Damian Cray era vegetarian. În diferite ocazii făcuse campanie împotriva abatoarelor, a transportului de animale vii și a importului de pate de gâscă. În dimineața aceasta nu avea poftă, dar mâncă. Avea un medic nutriționist care nu îl lăsa să uite de micul dejun.

Mânca încă, atunci când Yassen Gregorovici intră în cameră.

— Ei bine? întreba Cray. Nu îl deranja să primească lumea în dormitor. Compusese unele dintre cele mai bune cântece ale lui în pat.

— Am făcut ce ai spus. Am oameni la gara centrală din Amsterdam, la Zuid, Lelylaan, Vlugtlaan... la toate gările din apropiere. Sunt oameni și la aeroportul Schiphol și chiar și în porturi. Dar nu cred că Alex Rider va apărea la vreunul dintre acestea.

— Atunci unde?

— Dacă aș fi în locul lui, m-aș îndrepta către Bruxelles sau Paris. Am niște cunoștințe la poliție și le-am spus să îl caute. Dacă îl vede cineva, vom afla. Dar cred că nu-l vom găsi până ce se întoarce în Anglia. Se va duce direct la MI6 și memoria portabila va merge cu el.

Cray își aruncă lingura.

— Se pare că nu te prea îngrijorează toate astea, remarcă el.

Yassen nu spuse nimic.

— Trebuie să spun că sunt foarte dezamăgit de tine, domnule Gregorovici. Când pregăteam acțiunea aceasta, mi s-a spus că ești cel mai bun. Am aflat că nu faci greșeli. Niciun răspuns. Cray se încruntă. Ți-am plătit o groază de bani. Ei bine, poți să uiți de asta acum. S-a terminat. Lovitura Vulturului nu va mai avea loc. Iar eu? MI6 vor afla despre toate astea și, dacă vin după mine... Acesta trebuia să fie momentul meu de glorie. E munca mea de o viață. Acum este distrusă, și asta datorită ție!

— Nu s-a terminat, spuse Yassen. Vocea lui nu se schimbase, dar avea o inflexiune de gheață care ar fi putut din nou să-l avertizeze pe Cray că se apropiase periculos de mult de o moarte subită. Rusul privi în jos la bărbatul scund, sprijinit de pernele din pat. Dar trebuie să luăm măsuri de urgență. Am oameni în Anglia. Le-am dat instrucțiuni. Veți intra în posesia memoriei portabile la timp.

— Cum vei reuși acest lucru? întrebă Cray. Nu părea convins.

— Am luat în considerație întreaga situație. Tot timpul am crezut că Alex a acționat de unul singur. Că întâmplarea ni l-a scos în drum.

— Stătea în casa aceea din sudul Franței.

— Da.

— Deci cum explici acest lucru?

— Ia gândește-te puțin. De ce a fost Alex supărat de ceea ce i s-a întâmplat jurnalistului? Nu era treaba lui. Dar a fost furios. Și-a riscat viața venind pe vas, pe *Fer de Lance*. Răspunsul este evident. Prietenul la care stătea era o fată.

— O prietenă? Cray zâmbi sarcastic.

— Sigur are sentimente pentru ea. Acest lucru l-a lansat pe orbită.

— Și crezi că fata asta...?

Cray înțelese la ce se gândea rusul și, deodată, viitorul nu i se mai păru atât de sumbru. Se rezemă din nou de perne. Tava cu micul dejun se răsturnă.

— Cum o cheamă? întrebă Cray.

— Sabina Pleasure, spuse Yassen.

Sabina urâse întotdeauna spitalele și tot ce vedea la Whitchurch îi amintea de ce.

Era imens. Îți puteai imagina că intri pe ușile acelea și nu mai ieși niciodată de acolo. Poate că mori; poate că ești înghițit, pur și simplu, de sistem. Nu era nicio diferență. Clădirea era cât se poate de impersonală, ca și cum ar fi fost creată special pentru a-i face pe pacienți să se simtă niște obiecte. Medici și asistente ieșeau și intrau, părând epuizați și învinși. Chiar și în apropierea clădirii, Sabina era cuprinsă de un sentiment de oroare.

Whitchurch era un spital nou-nouț din sudul Londrei. Mama Sabinei o adusese aici. Cele două erau în parcare, stând împreună în automobilul VW Golf al lui Liz Pleasure.

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? spunea mama ei.

— Nu. E bine așa.

— Este același, Sabina. Trebuie să știi asta. A fost rănit. Vei fi poate șocată de felul în care arată. Dar dedesubt este încă același.

— Vrea să mă vadă?

— Bineînțeles că da. De-abia așteaptă. Numai să nu stai prea mult. Obosește repede...

Era prima dată când Sabina îl vizita pe tatăl ei de când fusese adus cu avionul din Franța. Nu fusese destul de întremat să o vadă până astăzi și, realiză Sabina, același lucru se întâmplase și cu ea. Într-un fel, se temea de asta. Se întrebase cum avea să fie când avea să-l vadă. Suferise arsuri destul de grave. Încă nu putea merge. Dar în visele ei era același. Avea o fotografie de-a lui lângă pat și în fiecare seară, înainte de a adormi, îl vedea așa cum era el: un domn stilat, sănătos și mereu zâmbitor. Știa că trebuia să înfrunte realitatea în momentul în care intra în camera lui.

Sabina inspiră adânc. Ieși din mașină și traversă parcarea, trecu de Accidente și Urgențe și intră în spital. Ușile se deschiseră și se trezi într-o sală de primire aglomerată și mult prea iluminată. Sabinei nu-i venea să creadă cât de multă lume era și ce gălăgie se auzea – părea mai degrabă interiorul unui mall decât al unui spital. Erau și niște magazine, unul care vindea flori și alături o cafenea cu bufet de unde se puteau cumpăra tartine și gustări pentru prietenii și rudele internate. Erau indicatoare către toate direcțiile. Cardiologie.

Pediatrie. Urologie. Radiologie. Chiar și denumirile sunau amenințător.

Edward Pleasure se afla în salonul Lister, denumit astfel după un chirurg din secolul al XIX-lea. Sabina știa că era la etajul al treilea, dar, privind de jur împrejur nu văzu niciun indicator pentru lift. Era gata să ceară ajutor, când un bărbat – un tânăr doctor, după cum arăta – îi ieși în cale.

— Te-ai rătăcit? întrebă el.

Avea douăzeci și ceva de ani, purta un halat alb cam larg și ținea un pahar cu apă. Părea un actor dintr-un serial de televiziune. Zâmbea ca după o glumă și Sabina admise că poate îl amuza că se pierduse, deși era înconjurată de indicatoare.

— Caut salonul Lister, spuse Sabina.

— Este la etajul trei. Și eu merg acolo. Dar mă tem că lifturile sunt defecte, adăugă medicul.

Era ciudat. Mama ei nu-i spusese asta, cu toate că fusese la tatăl ei cu o seară înainte. Dar Sabina se gândi că într-un spital ca acesta lucrurile se strică mai mereu.

— O poți lua pe scări. De ce nu vii cu mine?

Medicul strânse în mână paharul de plastic și-l aruncă la coș. Trecu prin zona de primire și Sabina îl urmă.

— Pe cine vizitezi? întreba doctorul.

— Pe tatăl meu.

— Ce a pățit?

— A avut un accident.

— Păcat. Cum evoluează?

— E prima dată când îl vizitez. Este mai bine... cred.

Trecură pe niște uși duble și apoi pe un coridor. Sabina observă că toți vizitatorii rămân în urma lor. Holul era lung și pustiu. Ajunseră într-un loc din care porneau cinci coridoare diferite. Exista și o scară, dar doctorul o ignoră.

— Nu pe aici? întreba ea.

— Nu. Medicul se întoarse și zâmbi din nou. Aceasta duce sus la Urologie. Poți ajunge și la salonul Lister, dar pe aici e mai scurt. Arătă o ușă și o deschise. Sabina îl urmă.

Spre surprinderea ei, se trezi din nou afară. Ușa dădea într-o zonă

parțial acoperită din spatele spitalului, unde erau descărcate mașinile care făceau aprovizionarea. Se vedeau lăzi deja stivuite, iar pe un perete era aliniat un rând de pubele, fiecare diferit colorată, în funcție de deșeurile cu care trebuia umplută.

— Scuzați-mă, cred că ați... începu Sabina.

Dar apoi făcu ochii mari de uimire. Doctorul se repezi și, înainte ca ea să-și dea seama de ce se întâmplă, o apucă de gât. Primul și singurul ei gând fu că acesta era un fel de maniac și reacția sa fu automată. Sabina luase lecții de autoapărare; părinții ei insistaseră. Fără să ezite prea mult, se răsuci, lovind cu genunchiul între picioarele bărbatului. În același timp deschise gura să țipe. Fusese învățată că într-o situație ca asta, zgomotul era lucrul de care atacatorul se temea cel mai mult.

Dar el fusese mai rapid. Înainte de a apuca să scoată un sunet, bărbatul îi acoperi gura. Văzuse ce avea ea de gând să facă și se răsucise în spatele ei, cu o mână pe gura ei și cu cealaltă ținând-o strâns. Sabina știa acum că mersese cu presupunerile prea departe. Individul purta un halat alb. Se aflau într-un spital. Dar bineînțeles că putea fi oricine și ea făcuse o nebunie mergând cu el. „Să nu mergi nicăieri cu un străin." De câte ori îi spuseseră părinții acest lucru?

Apăru o ambulanță ce dădea cu spatele în zona de servicii. Sabina simți o undă de speranța ce îi dădu tărie. Orice ar fi plănuit atacatorul său, își alesese greșit locul. Ambulanța ajunsese la timp. Dar apoi își dădu seama că bărbatul nu reacționa. Ea crezuse că o va lăsa și o va lua la fugă. Din contră, el așteptase ambulanța și începu să o târască pe ea către aceasta. Sabina văzu cum ușa din spatele ambulanței se deschide și doi bărbați săriră afară. Totul fusese plănuit! Cei trei erau complici. Știau că avea să fie acolo, în vizita la tatăl său, și veniseră la spital cu gândul de a o răpi.

Reușise cumva să-l muște pe bărbat de mâna cu care o ținea de gură. Acesta înjură și îi dădu drumul. Sabina izbi cu cotul și îl pocni peste nas. Încercă din nou să țipe, să atragă atenția, dar cei doi din ambulanță se năpustiră asupra ei. Unul dintre ei ținea un obiect argintiu și ascuțit, dar Sabina își dădu seama că era o seringă doar atunci când simți cum o înțeapă în braț. Zvâcni și lovi, dar simți cum o părăsesc puterile. Picioarele i se înmuiară și ar fi căzut dacă cei doi

nu ar fi prins-o. Nu era inconștientă, ci cât se poate de lucidă. Știa că era în pericol cum nu mai fusese niciodată – dar habar nu avea ce se întâmplase.

Necunoscuții o târâră pe Sabina spre ambulanță și o aruncară înăuntru. Salteaua de pe podea măcar îi atenuă căderea. Apoi ușile se trântiră și auzi cum sunt încuiate pe afară. Era închisă, singură, într-o cutie din metal goală, fără să se poată mișca, deoarece drogul începuse să își facă efectul. Pe față o cuprinse disperarea.

Cei doi bărbați se purtau ca și cum nimic nu se întâmplase. Pretinsul medic își scoase halatul alb și-l înghesui într-un coș de gunoi. Purta un costum obișnuit pe dedesubt și Sabina observă că avea sânge pe partea din față a cămășii. Nasul îi sângera, dar asta era bine. Când avea să intre din nou în spital, ar fi părut un simplu pacient.

Ambulanța plecă încet. Dacă s-ar fi obosit cineva să privească, ar fi văzut că șoferul era îmbrăcat în uniformă, ca și ceilalți. În timp ce stătea în Volkswagen-ul său în parcare așteptând-o pe Sabina, Liz Pleasure chiar văzuse ambulanța plecând. O jumătate de ora mai târziu, o aștepta tot acolo întrebându-se ce se întâmplase cu Sabina. Dar avea să mai dureze până să își dea seama că fiica ei dispăruse.

SCHIMB NEDREPT

Era ora cinci când Alex ajunse la aeroportul London City, la capătul unei zile lungi și frustrante, în care călătorise și pe uscat și în aer de-a lungul a trei țări. El și Jack luaseră autobuzul de la Amsterdam la Antwerp, ajungând prea târziu pentru a prinde zborul de la ora amiezii. Au avut de pierdut trei ore în aeroport, îmbarcându-se în final într-un Fokker 50 ce părea că nu mai ajunge în Anglia. Alex se întreba acum dacă nu irosise prea mult timp evitându-l pe Damian Cray. Trecuse o zi întreagă. Dar măcar aeroportul acesta din Londra nu era departe de Liverpool Street și de birourile MI6.

Alex intenționa să se ducă cu memoria portabila direct la Alan Blunt. Ar fi telefonat înainte, dar nu putea fi sigur că Blunt ar fi acceptat convorbirea. Un lucru era sigur: Nu se va simți în siguranță până ce nu va preda dispozitivul. Odată ce MI6 l-ar fi avut, se putea relaxa.

Acesta era planul – dar totul se schimbă în momentul în care păși în sala de sosire. O femeie stătea la cafenea citind ziarul de seară. Prima pagină era deschisă. Era ca și cum ar fi fost pusă acolo special să o vadă Alex. O fotografie a Sabinei și titlul:

ELEVĂ DISPĂRUTĂ
LA SPITAL

— Pe aici, spunea Jack. Putem lua un taxi.

— Jack!

Jack văzu expresia de pe fața lui și îi urmări privirea. Fără a spune altceva, se repezi în singurul magazin al aeroportului și cumpără un ziar.

Nu se spuneau prea multe – dar în etapa aceasta nu erau multe de spus. O elevă în vârstă de 15 ani din sudul Londrei își vizita tatăl la spitalul Whitchurch în acea dimineață. Bărbatul fusese de curând rănit într-un incident pus la cale de teroriști în sudul Franței. În mod inexplicabil, ea nu ajunsese în salon; în schimb, dispăruse fără urmă. Polițiștii rugau eventualii martori să dea orice informație ar fi avut.

Mama ei făcuse deja un apel televizat către Sabina, să se întoarcă acasă.

— E mâna lui Cray, spuse Alex cu voce pierdută. A răpit-o pe Sabina.

— O, Doamne, Alex. Vocea lui Jack suna la fel de neajutorată ca a lui Alex. A făcut asta ca să recupereze memoria portabilă. Trebuia să ne fi gândit...

— Nu aveam cum să ne aşteptăm la asta. De unde ştia el că e prietena mea? Alex se gândi un moment. Yassen! îşi răspunse singur la întrebare. El trebuie să-i fi spus lui Cray.

— Trebuie să te duci la MI6 imediat. Este singurul lucru pe care-l poţi face.

— Nu. Vreau să merg acasă mai întâi.

— Alex – de ce?

Alex privi fotografia încă o dată, apoi mototoli pagina.

— Poate Cray mi-a lăsat un mesaj, spuse el.

Chiar îi lăsase un mesaj. Dar venise sub o formă la care Alex nu se gândise.

Jack intrase prima ca să verifice că nu îi aştepta niciun intrus în casă. Apoi îl chemă pe Alex. Părea supărată, după modul în care stătea la uşa din faţă.

— Este în camera de zi, spuse ea.

Era vorba despre un televizor cu ecran plat. Cineva intrase în casă. Adusese un televizor şi-l lăsase în mijlocul camerei. Deasupra acestuia era o cameră web; un cablu roşu nou era conectat la o priză din perete.

— Un dar de la Cray, murmură Jack.

— Nu cred că este un cadou, spuse Alex.

Lângă camera web era o telecomandă. Alex o ridică şovăind. Ştia că nu avea să-i placă ceea ce urma să vadă, dar nu putea ignora acest lucru. Deschise televizorul.

Ecranul clipi şi se lumină, iar băiatul se trezi faţă în faţă cu Damian Cray. Nu era surprins. Se întreba dacă Cray se întorsese în Anglia sau rămăsese la Amsterdam. Ştia că era o confruntare în direct. Se aşeză încet în faţa ecranului. Nu arăta nicio emoţie.

— Alex! Cray părea relaxat și vesel. Vocea sa era atât de clară, încât ai fi zis că era cu ei în cameră. Mă bucur că ai ajuns teafăr acasă. Am așteptat să stau de vorbă cu tine.

— Unde e Sabina? întreba Alex.

— Unde e Sabina? Unde e Sabina? Ce drăguț! Dragoste adolescentină!

Imaginea se schimbă. Alex o auzi pe Jack icnind. Sabina zăcea pe un pătuț într-o cameră goală. Părul îi era răvășit, dar altfel părea întreagă. Privi în sus către camera de luat vederi, și Alex văzu confuzia și teama din ochii ei.

Apoi imaginea reveni la Cray.

— Nu am rănit-o... încă, spuse el. Dar asta se poate schimba oricând.

— Nu vă voi da memoria portabilă, spuse Alex.

— Asculta-mă, Alex. Cray se aplecă înainte, astfel încât părea că se apropie de ecran. Tinerii din ziua de azi sunt atât de căpoși! Intervenția ta mi-a dat multă bătaie de cap și m-a costat enorm. Și treaba stă așa: îmi vei *da* memoria portabilă, pentru că dacă nu o vei face, prietena ta va muri și tu vei vedea acest lucru în direct.

— Nu-l asculta, Alex! exclamă Jack.

— Mă *va* asculta și te rog să nu te bagi! Cray zâmbi. Părea foarte încrezător, ca și cum acesta nu era altceva decât un alt interviu monden. Îmi imaginez ce-ți trece prin minte, continuă el, adresându-i-se din nou lui Alex. Te gândești să te duci la prietenii tăi de la MI6. Te sfătuiesc serios să n-o faci.

— De unde știi că nu am fost deja la ei? întreba Jack.

— Sper din toată inima că nu ați făcut-o, răspunse Cray. Pentru că sunt un om foarte irascibil. Dacă mi se pare doar că cineva pune întrebări în legătură cu mine, o voi ucide pe fată. Dacă se întâmplă să fiu urmărit de oameni pe care nu-i cunosc, o voi ucide pe fată. Dacă un polițist îmi aruncă doar o privire pe stradă, o voi ucide pe fată. Vă promit acest lucru. Dacă nu îmi aduci memoria portabilă personal, înainte de ora zece mâine-dimineață, cu siguranță o voi ucide pe fată.

— Nu! Alex era sfidător.

— Mă poți minți, Alex, dar nu te poți minți pe tine însuși. Nu lucrezi pentru MI6. Ei nu înseamnă nimic pentru tine. Dar fata, da.

Dacă o lași baltă, vei regreta acest lucru pentru tot restul vieții. Și nu se va termina odată cu ea. Îi voi vâna și pe ceilalți prieteni ai tăi. Nu-mi subestima puterea! Voi distruge tot și pe toți cei pe care îi cunoști. Și apoi voi veni după tine. Așa că nu te amăgi singur. Oprește toate astea. Dă-mi ceea ce vreau.

Urmă o tăcere lungă.

— Unde vă pot găsi? întrebă Alex.

Cuvintele aveau un gust amar. Gustul înfrângerii.

— Sunt la casa mea din Wiltshire. Poți lua un taxi de la gara Bath. Toți șoferii știu unde locuiesc.

— Dacă v-o aduc... Alex se chinui să găsească cuvintele potrivite. De unde știu că-i veți da drumul? De unde știu că ne veți da drumul?

— Exact! Jack interveni din nou. De unde știm că putem avea încredere în tine?

— Am fost făcut cavaler al regatului! exclamă Cray. Regina are încredere în mine; prin urmare, și voi puteți avea!

Ecranul se stinse.

Alex se întoarse către Jack. Era prima dată când se simțea neputincios.

— Ce mă fac? întrebă el.

— Ignoră-l, Alex. Du-te la MI6.

— Nu pot, Jack. Ai auzit ce a spus. Mâine înainte de ora zece. MI6 nu va putea face nimic până atunci și, dacă încearcă să facă ceva, Cray o va ucide pe Sab. Își sprijini capul în mâini. Nu pot permite să se întâmple una ca asta. Din cauza mea a intrat în bucluc. Nu mi-aș mai putea găsi liniștea după asta.

— Dar, Alex... Mulți alți oameni ar putea fi afectați dacă Lovitura Vulturului – ce-o mai fi și asta – are loc.

— Nu știm asta.

— Crezi că Damian Cray ar face toate astea dacă ar jefui o bancă sau ceva de genul acesta?

Alex nu spuse nimic.

— Cray este un asasin, Alex. Îmi pare rău. Aș vrea să te ajut mai mult. Dar nu cred că ar trebui să mergi în casa aceea.

Alex se gândi la asta. Se gândi bine. Atâta timp cât Cray o avea pe Sabina, toate atuurile erau la el. Dar poate că exista o cale de a o

scoate de acolo: să se predea el. Ar fi devenit încă o dată prizonierul lui Cray. După ce Sabina ar fi fost liberă, Jack ar fi putut contacta MI6. Și poate – doar poate – Alex ar fi putut scăpa cu viață.

Îi expuse repede ideea sa lui Jack. Ea ascultă – dar cu cât auzi mai mult, cu atât părea mai nefericită.

— Este foarte periculos, Alex, spuse ea.

— Dar s-ar putea să meargă.

— Nu-i poți da memoria portabilă.

— Nu-i voi da memoria portabilă, Jack.

— Și dacă nu merge?

Alex ridica din umeri.

— Atunci câștigă Cray. Are loc Lovitura Vulturului. Încercă să zâmbească, însă nu era deloc vesel. Dar măcar vom afla despre ce este vorba.

Casa era la marginea văii Bath, la douăzeci de minute de mers cu mașina de gară. Cray avusese dreptate într-o privință. Șoferul de taxi știa unde se află fără ajutorul vreunei hărți sau a unei adrese – și, în timp ce mașina rula pe aleea privată către intrarea principală, Alex înțelese de ce.

Damian Cray locuia într-o mănăstire italiană. Potrivit celor relatate de presă, o văzuse în Cimbria, se îndrăgostise de ea și o adusese cu vaporul aici, bucată cu bucată. Clădirea era cu adevărat extraordinară. Proprietatea părea să se întindă pe o suprafață mare și era ferită de ochii lumii de un zid de cărămidă înalt, de culoarea mierii, cu două porți sculptate de cel puțin zece metri înălțime. În spatele zidului, Alex văzu un acoperiș de țiglă din teracotă, iar în spatele acestuia un turn cu stâlpi, ferestre arcuite și creneluri în miniatură. O mare parte din gradină fusese importată tot din Italia, cu chiparoși și măslini. Nici măcar vremea nu părea britanică. Răsărise soarele și cerul era albastru și senin. Probabil că era cea mai caldă zi a anului.

Alex îl plăti pe șofer și coborî. Purta un jerseu Trailrider gri, cu mâneci scurte. În timp ce se îndrepta spre porți, își deschise puțin fermoarul și lăsă briza să-i mângâie pielea. Văzu o funie ce ieșea dintr-o gaură din zid și trase de ea. Un clopoțel sună. Alex se gândi că odată acest clopoțel chema măicuțele la rugăciune. Părea straniu că

un lăcaș sfânt fusese desființat și adus aici pentru a deveni vizuina unui nebun.

Porțile se deschiseră electronic. Alex păși printre ele și pătrunse într-o curte de mănăstire: o porțiune rectangulară cu iarba perfect tunsă împrejmuită de statui de sfinți. În față era o capelă din secolul al XIV-lea, care se continua cu o vilă, cele două clădiri armonizându-se perfect. Simți miros de lămâi în aer. Din casă se auzea muzică pop. Alex recunoscu melodia. *Linii albe:* Cray își asculta propriul CD.

Ușa din față se deschise. Nu era nimeni care să-l întâmpine, așa că Alex intră. Ușa ducea direct într-o încăpere largă, aerisită, cu mobilă frumoasă aranjată pe o pardoseală din gresie. Acolo era un pian mare din lemn de trandafir și câteva tablouri, iar piese medievale de altar atârnau pe pereții perfect albi. Un rând de șase ferestre dădea spre o terasă cu o grădină în spate. Draperiile albe ce atârnau din tavan până la podea se legănau ușor.

Damian Cray era așezat într-un scaun din lemn sculptat, cu un pudel alb ghemuit în brațe. Când Alex intră în cameră, își ridică privirea.

— A, iată-te, Alex. Mângâie câinele. Acesta e Bubbles. Nu e drăguț?

— Unde e Sabina? întrebă Alex.

Cray se încruntă.

— Nu am de gând să primesc ordine de la tine, dacă nu te superi, spuse el. Cu atât mai puțin în casa mea.

— Unde e?

— Bine, bine! Momentul de furie trecuse. Cray se ridică și câinele sări din brațe și fugi din cameră. El se duse până la birou și apăsă un buton. Câteva secunde mai târziu se deschise o ușă, și Yassen Gregorovici intră. Sabina era cu el. Făcu ochii mari când îl văzu pe Alex, dar nu putea vorbi. Mâinile îi erau legate și avea o bucată de bandă peste gură. Yassen o așeză pe un scaun și rămase lângă ea. Ochii săi îl evitau pe Alex.

— Uite-o, Alex, spuse Cray. Puțin cam speriată, poate, dar teafără.

— De ce ați legat-o? întrebă Alex. De ce nu o lăsați să vorbească?

— Pentru că mi-a spus niște lucruri urâte, răspunse Cray. A și încercat să mă atace. De fapt, ca să fiu sincer, s-a purtat într-un mod nedemn de o domnișoară. Se încruntă. Acum ia să vedem, ai ceva

pentru mine?

Acesta era momentul de care se temuse Alex. Avea un plan. În trenul de la Londra la Bath, în taxi, și chiar pășind către casă, fusese sigur că va funcționa. Acum, față în față cu Damian Cray, nu mai era atât de sigur.

Căută în buzunar și scoase memoria portabila. Capsula argintie avea un capac, pe care Alex îl scoase, dezvăluind un labirint de circuite înăuntru. El băgase un tub colorat acolo, cu vârful în dispozitiv. Îl ridică astfel încât Cray să îl vadă.

— Ce e asta? întreba Cray.

— E superglue, răspunse Alex. Nu știu ce se află în memoria portabilă atât de prețioasă, dar mă îndoiesc că va funcționa dacă se umple cu chestia asta. Trebuie doar să o strâng în mână și puteți uita de Lovitura Vulturului. Puteți uita de toate.

— Cât de ingenios! chicoti Cray. Dar nu prea văd rostul.

— E simplu, spuse Alex. O lăsați pe Sabina să plece; ea iese de aici. Merge la un bar sau la o casă și-mi telefonează aici. Îi puteți da numărul. Când știu că e în siguranță, vă voi da memoria portabilă.

Alex mințea.

Odată ce Sabina ar fi plecat, ar fi strâns oricum tubul. Memoria portabilă avea să se umple cu superglue, care s-ar fi întărit imediat. Alex era sigur că ar fi făcut ca dispozitivul să devină inoperabil. Nu avea remușcări că îl păcălea pe Cray. Acesta fusese planul său. Nu voia să se gândească la ceea ce avea să i se întâmple lui, dar nu conta. Sabina avea să fie liberă. Și de îndată ce Jack știa că ea e în siguranță, putea acționa. Jack avea să sune la MI6. Alex trebuia să rămână cumva în viață până ce soseau ei.

— A fost ideea ta? întrebă Cray. Alex nu răspunse, așa că acesta continuă. Este foarte isteață. Drăguță. Dar întrebarea e... Ridică câte un deget de la fiecare mână. Va funcționa?

— Vorbesc serios. Alex ridică memoria portabilă. Dați-i drumul.

— Dar dacă se duce direct la poliție?

— Nu se va duce.

Sabina încercă să-și exprime dezaprobarea din spatele călușului. Alex trase aer în piept.

— Mă aveți pe mine, explică el. Dacă Sabina merge la poliție, îmi

puteți face ce vreți. Așa că asta o va opri. Oricum, ea nu știe ce plănuiți. Nu poate face nimic.

Cray dădu din cap.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Cum?

— Nicio învoială!

— Sunteți sigur?

Alex strânse mâna în jurul tubului.

— Absolut.

— Cum rămâne cu Lovitura Vulturului?

— Cum rămâne cu prietena ta? Pe birou se afla o foarfecă mare. Înainte ca Alex să spună ceva, Cray o ridică și i-o aruncă lui Yassen. Sabina începu să se agite cu furie, dar rusul o ținu pe loc. Ai greșit la calcule, Alex, continuă Cray. Ești foarte viteaz. Ai face aproape orice ca fata să fie eliberată. Dar eu aș face orice ca să o păstrez. Și mă întreb cât ești pregătit să privești cât de departe va trebui să merg înainte să te hotărăști să-mi dai memoria portabilă. Un deget, poate? Două degete?

Yassen deschise foarfeca. Sabina se potoli dintr-odată. Ochii ei îl implorau pe Alex.

— Nu! strigă Alex. Își dădu îngrozit seama că de data asta Cray câștigase. El mizase pe faptul că măcar Sabina avea să fie eliberata. Dar n-a fost să fie.

Cray văzu înfrângerea din ochii lui.

— Dă-mi-o! ceru el.

— Nu.

— Începe cu degetul cel mic, Yassen. Apoi vom trece pe rând la fiecare, până la degetul mare.

Lacrimi apărură în ochii Sabinei. Nu-și putea ascunde groaza.

Alex simți că i se face rău. Era leoarcă de transpirație pe sub cămașă. Nu putea face nimic. Își dorea acum să o fi ascultat pe Jack. Își dorea să nu fi venit.

Aruncă memoria portabilă pe birou.

Cray o ridică.

— Ei bine, problema asta s-a rezolvat, spuse el zâmbind. Acum, să uităm de toate neplăcerile și să bem o ceașca de ceai!

NEBUNIE ȘI BISCUIȚI

Ceaiul se servea afară pe peluză – dar era o peluză de mărimea unui câmp, într-un parc cum Alex nu mai văzuse în viața lui. Cray își construise o lume fantastică în zona rurală a Angliei, cu zeci de piscine, fântâni, temple în miniatură și grote. Exista și o grădină de trandafiri și una cu statui, o grădină plină cu flori albe și una cu tot felul de plante care fuseseră sădite ca să arate ca un ceas. Și peste tot construise replici ale unor clădiri pe care Alex le știa. Turnul Eiffel, Colosseumul din Roma, Taj Mahalul, Turnul Londrei: fiecare era exact de o sută de ori mai mică decât originalul și toate erau asamblate ca niște ilustrate cu peisaje împrăștiate pe podea. Era parcul unui om care voia să stăpânească lumea, dar nu putea, așa că o micșorase la dimensiunile lui.

— Ce crezi despre asta? întrebă Cray când i se alătură lui Alex la masă.

— Unele parcuri au pavaje cu modele nebunești, răspunse Alex încet, dar nu am văzut niciodată ceva atât de nebunesc ca aici.

Cray zâmbi.

Erau cinci persoane așezate pe terasa înaltă. Cray, Alex, Yassen, bărbatul pe nume Henryk și Sabina. Fata fusese dezlegată și călușul îi fusese scos de la gură – și de îndată ce fusese eliberată, se repezise la Alex și-și aruncase brațele în jurul gâtului său.

— Îmi pare foarte rău, șoptise ea. Trebuia să te fi crezut.

Asta a fost tot ce a spus, apoi a rămas tăcută, albă ca varul la față. Alex știa că ei îi era frică. Dar era tipic pentru Sabina să nu o arate.

— Ei bine, iată-ne pe toți. O familie mare și fericită, spuse Cray. Arătă spre bărbatul cu păr sur și fața ciupită de vărsat. Acum, că era mai aproape de el, Alex văzu că era de-a dreptul urât. Ochii săi, măriți de ochelari, erau ușor bulbucați. Purta o cămașă de blugi prea strâmtă, care-i scotea în evidență burdihanul.

— Nu cred că l-ai cunoscut pe Henryk, adăugă Cray.

— Nu cred că vreau să o fac, spuse Alex.

— Trebuie să știi să pierzi, Alex. Henryk mi-e de mare ajutor. Pilotează avioane cu reacție.

Avioane cu reacție. O altă piesă din puzzle.

— Și unde vă duce cu avionul? întrebă Alex. Sper că undeva departe.

Cray zâmbi în sinea lui.

— Vom ajunge la asta imediat. Între timp, să vă servesc? Este ceai Earl Grey; sper să nu vă supărați. Și serviți-vă cu biscuiți.

Cray umplu cinci ceșcuțe și puse ceainicul jos. Yassen încă nu vorbise. Alex avea impresia că rusul nu se simțea în largul său aici. Și mai era un lucru ciudat. Întotdeauna îl considerase pe Yassen cel mai aprig dușman al său, dar acum, el părea aproape lipsit de importanță. Doar Damian Cray conta.

— Mai avem o oră până să plecăm, spuse Cray. Așa că m-am gândit să vă spun câte ceva despre mine. M-am gândit că așa va trece timpul mai ușor.

— Nu mă interesează chiar atât de tare, spuse Alex.

Zâmbetul lui Cray se subție.

— Nu pot să cred una ca asta. Am avut impresia că, în ultimul timp, te interesează persoana mea.

— Ați încercat să-mi ucideți tatăl, spuse Sabina.

Cray se întoarse, surprins să îi audă vocea.

— Da, așa este, admise el. Și dacă îți ții gura, vei auzi și de ce.

Făcu o pauză. O pereche de fluturi străluciră în jurul unui strat de levănțică.

— Am avut o viață foarte interesanta și privilegiată, începu Cray. Părinții mei erau bogați. Superbogați, ați spune voi. Dar nu erau super. Tatăl meu era om de afaceri și era cam plicticos, ca să fiu sincer. Mama nu prea făcea multe lucruri; nici pe ea n-am iubit-o prea mult. Am fost singur la părinți și bineînțeles că am fost cât se poate de alintat. Uneori mă gândesc la faptul că la vârsta de opt ani eram mai bogat decât sunt într-o viață majoritatea oamenilor!

— Trebuie să ascultăm toate astea? întrebă Alex.

— Dacă mă mai întrerupi, îi voi cere lui Yassen să pună mâna pe foarfecă, răspunse Cray. Continuă: Prima mea dispută serioasă cu părinții a avut loc când aveam treisprezece ani. Vedeți, m-au trimis la Academia Regală din Londra. Eram un cântăreț extrem de talentat. Dar necazul era că uram locul acela. Bach și Beethoven, și Mozart, și

Verdi. Eram adolescent, pentru Dumnezeu! Voiam să devin Elvis Presley; voiam să am o trupă; voiam să devin faimos! Tata s-a supărat foarte tare când i-am spus. Strâmba din nas la tot ce era la modă. Chiar considera că-l dezamăgisem și mă tem că mama era de acord cu el. Amândoi aveau ideea asta că într-o zi voi cânta muzică de operă la Covent Garden sau ceva de genul ăsta. Nu voiau să plec de acolo. De fapt, mi-au interzis – și nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut acel accident oribil de mașină. A căzut pe ei, știți. Nu pot spune că am fost foarte supărat, deși, bineînțeles, a trebuit să mă prefac. Dar știți ce am crezut? Am crezut că Dumnezeu era de partea mea. El a dorit ca eu să am succes, așa că El a decis să mă ajute.

Alex o privi pe Sabina să vadă cum reacționează auzind toate astea. Ea stătea pe scaun nemișcată, cu ceașca de ceai neatinsă. Nu avea pic de culoare în obraji. Dar se stăpânea încă. Nu lăsa să se vadă nimic.

— Oricum, continuă Cray, cel mai bun lucru a fost că părinții mei au ieșit din peisaj și, chiar și mai bine de atât, că eu am moștenit toți banii lor. Când aveam douăzeci și unu de ani mi-am cumpărat un apartament în Londra – de fapt era mai mult o mansardă – și mi-am făcut o trupă. Se numea Slam! Cum sunt sigur că știți, restul e istorie. Cinci ani mai târziu, am început o carieră solo și în scurt timp am devenit cel mai mare cântăreț din lume. Și atunci am început să mă gândesc la lumea în care trăiam. Am vrut să ajut oamenii. Toată viața am dorit acest lucru. După felul în care mă privești, Alex, aș zice că mă crezi un fel de monstru. Dar nu sunt. Am strâns milioane de lire sterline pentru caritate. Milioane și milioane. Și ar trebui să îți reamintesc, în caz că ai uitat, că am fost înnobilat de regină. Sunt de fapt *Sir* Damian Cray, deși nu mă folosesc de titlu pentru că nu sunt snob. Apropo, o doamnă foarte drăguță, regina. Știți câți bani a strâns numai cântecul meu „Ceva pentru copii"? Destul cât să hrănească o țară întreagă! Dar problema este că, uneori, nu e de ajuns să fii vestit și bogat. Voiam să fac ceva deosebit – dar ce puteam face când oamenii nu ascultă? Uitați cazul Institutului Milburn din Bristol. Acesta avea un laborator care lucra pentru o serie de firme cosmetice și am descoperit că-și testau multe dintre produse pe animale. Sunt sigur că în privința asta ești de partea mea, Alex. Am încercat să-i opresc. Am făcut campanie timp de un an. Am făcut o petiție cu

douăzeci de mii de semnături și tot nu au vrut să asculte. Așa că într-un final – cunoscusem oameni și bineînțeles că aveam o groază de bani – mi-am dat seama că cel mai bine ar fi să punem ca profesorul Milburn să fie ucis. Și asta am făcut. Șase luni mai târziu, institutul a fost închis și cu asta basta. Niciun animal nu a mai fost rănit.

Cray își roti mâna deasupra farfuriei cu biscuiți și luă unul. Era evident mulțumit de el însuși.

— Am pus să fie uciși mulți oameni în anii ce au urmat, spuse el, cum ar fi, bunăoară, niște indivizi extrem de neplăcuți care tăiau pădurile tropicale din Brazilia. Se află încă acolo... la doi metri sub pământ. Apoi a fost un grup de pescari japonezi care nu au vrut să mă asculte. Am pus să fie înghețați în propriul frigider. Asta îi va învăța minte să nu mai vâneze balenele rare! Și a mai fost o companie în Yorkshire care vindea mine antipersonal. Nu mi-a plăcut asta *deloc!* Așa că am aranjat ca întreg consiliul director să dispară într-o croazieră pe lacul District și am pus capăt și acestui lucru! A trebuit să fac niște lucruri groaznice în viața mea, recunosc. Se întoarse către Sabina. Nu mi-a plăcut că a trebuit să arunc în aer casa de vacanță în care se afla tatăl tău. Dacă nu m-ar fi spionat, n-ar fi fost necesar. Dar trebuie să înțelegi că n-am putut să-l las să-mi strice planurile.

Sabina spumega de furie, și Alex știu că ea trebuia să facă un efort de voință să nu-l atace pe Cray. Dar Yassen stătea lângă ea și nu s-ar fi putut apropia de el.

Cray continuă:

— Este o lume groaznică și, dacă vrei să schimbi ceva, uneori trebuie să fii un pic extremist. Altfel, nu se poate. Sunt extrem de mândru de faptul că am ajutat atâția oameni și atâtea cauze diferite. De fapt, mi-am dedicat viața oamenilor – tot ce am făcut a fost pentru binele lor.

Făcu o pauză suficient de mare pentru a mânca biscuitul pe care-l alesese.

Alex se forță să bea puțin din ceaiul parfumat. Ura gustul acestuia, dar gura îi era complet uscată.

— Am două întrebări, spuse el.

— Te rog, pune-le.

— Prima este pentru Yassen Gregorovici. Se întoarse către rus. De

ce lucrați pentru așa un nebun? Alex se întrebă dacă Cray îl va lovi. Dar merita. Toate semnele arătau că rusul nu împărtășește viziunea despre lume a lui Cray. Părea să nu se simtă în largul lui. Merita să planteze niște semințe ale discordiei între ei.

Cray se încruntă, dar nu reacționă. Îi făcu semn lui Yassen să răspundă.

— Mă plătește, spuse Yassen simplu.

— Sper că a doua întrebare a ta este mai interesantă, i-o trânti Cray.

— Da. Ați încercat să-mi spuneți că tot ce faceți este pentru o cauză bună. Credeți că toate aceste omoruri se justifică datorită rezultatelor. Nu pot fi de acord. Multă lume lucrează pentru binele altora; mulți oameni vor să schimbe lumea. Dar ei nu se comportă ca dumneavoastră.

— Aștept... se repezi Cray.

— Bine. Iată întrebarea mea. Ce este Lovitura Vulturului? Chiar vreți să spuneți că este un plan care va face din lume un loc mai bun?

Cray râse încet. Pentru o secundă semăna cu elevul diabolic de odinioară, care se bucura de moartea părinților lui.

— Da, spuse el. Exact asta este. Uneori oamenii sunt greu de înțeles. Tu nu mă înțelegi, și nici prietena ta nu mă înțelege. Dar eu chiar vreau să schimb lumea. Asta am vrut mereu. Și am avut mare noroc pentru că muzica mea a făcut acest lucru posibil. În secolul XXI, artiștii sunt mai influenți decât politicienii. Eu sunt singurul care a observat asta.

Cray alese un al doilea biscuit, de data asta cu cremă.

— Să te întreb ceva, Alex. Care crezi că este cel mai mare rău de pe planetă în ziua de azi?

— Fără să vă pun la socoteală? întrebă Alex.

Cray se încruntă.

— Te rog să nu mă enervezi, amenință el.

— Nu știu, spuse Alex. Spuneți-mi.

— Drogurile! Cray scuipă acest singur cuvânt ca și cum era de la sine înțeles. Drogurile provoacă mai multă nefericire și distrugere decât orice altceva în lume. Drogurile ucid mai mulți oameni decât războaiele și terorismul. Știi că drogurile sunt cea mai mare cauză a

infracționalității în societatea occidentală? Avem copii pe străzi care iau heroină și cocaină și fură pentru a-și susține financiar obiceiurile. Dar nu sunt criminali; sunt victime. Drogurile sunt de vină.

— Am vorbit despre asta la școală, spuse Alex. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o prelegere.

— Toată viața mea m-am luptat cu drogurile, continuă Cray. Am apărut în reclame finanțate de guvern. Am cheltuit milioane construind centre pentru tratament. Și am scris cântece. Trebuie să fi ascultat *Linii albe*...

Închise ochii și fredonă ușor, apoi cântă:

> Otrava este peste tot. Otrava curge,
> E peste tot – pentru numele lui Dumnezeu
> De ce oare nu știe nimeni
> Cum să pună capăt acestui joc mortal?

Se opri.

— Dar eu știu cum să-i pun capăt, spuse el simplu. Am reușit, până la urmă. Și Lovitura Vulturului exact asta și este. O lume fără droguri. Nu e ceva la care să visezi, Alex? Nu merită câteva sacrificii? Gândește-te la asta! Sfârșitul problemei drogurilor. Și eu pot face acest lucru posibil.

— Cum?

Lui Alex aproape că îi era frică de răspuns.

— Este ușor. Guvernele nu vor să facă nimic, nici poliția. Nimeni nu-i poate opri pe traficanți. Așa că trebuie să te întorci la sursă. Trebuie să te gândești de unde vin drogurile astea. Și de unde vin? Îți spun eu... În fiecare an, sute și sute de tone de heroină vin din Afghanistan – în special din provinciile Nangarhar și Helmand. Știi că producția a crescut cu 1400 la sută de când talibanii au fost învinși? Cam asta s-a ales de războiul acela. Apoi, după Afghanistan, este Burma și triunghiul de aur, cu vreo sută de mii de hectare de pământ folosit pentru a produce opiu și heroină. Guvernului din Burma nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă. Și să nu uităm de Pakistan, care produce o sută cinzeci și cinci de tone de opiu pe an, cu rafinării în întreaga regiune Khyber și de-a lungul granițelor. În cealaltă parte a lumii se

află Columbia. Este furnizorul și distribuitorul numărul unu de cocaină, dar produce și heroină și marijuana. Este o afacere în valoare de trei miliarde de dolari pe an, Alex. Optzeci de tone de cocaină la fiecare douăsprezece luni, Alex. Șapte tone de heroină. O mare parte din acestea ajung pe străzile orașelor americane și în licee. Un val de mizerie și crime. Dar asta este doar o mică parte. Cray ridică o mână și începu să enumere alte țări pe degete. Sunt rafinării și în Albania. În Tailanda. Culturi de cocaină în Peru. Plantații de mac în Egipt. Efedrina, substanța chimică folosită în producerea de heroină este fabricată în China. Una dintre cele mai mari piețe de droguri din lume poate fi găsită în Taşkent, în Uzbekistan. Acestea sunt principalele surse ale problemei drogurilor în lume. Aici încep problemele. Acestea sunt țintele mele.

— Ținte... Alex șopti acest cuvânt.

Damian Cray băgă mâna în buzunar și scoase memoria portabilă. Yassen deveni deodată atent. Alex știa că are armă și că o va folosi dacă ar fi mișcat măcar.

— Deși nu trebuia să știi acest lucru, explică Cray, aceasta este de fapt o cheie care descuie unul dintre cele mai complicate sisteme de securitate concepute vreodată. Cheia originală a fost creată de Agenția Națională de Securitate a Americii și este purtată de președintele Statelor Unite. Prietenul meu, răposatul Charlie Roper, era ofițer la ANS și cunoștințele sale despre coduri mi-au permis să realizez un duplicat. Chiar și așa, a necesitat un efort imens. Nu ai idee ce putere de procesare mare a computerului a fost necesară pentru a crea o a doua cheie...

— Gameslayer... spuse Alex.

— Da. A fost acoperirea perfectă. Atâția oameni; atâta tehnologie. O fabrică cu toată puterea de procesare de care aveam nevoie. Și, în realitate, totul a fost pentru asta!

Ridică în aer micuța capsulă metalică.

— Această cheie îmi va oferi accesul către două mii cinci sute de proiectile nucleare. Acestea sunt proiectile americane și sunt accesibile dintr-o lovitură – adică pot fi lansate într-o secundă. Intenția mea este de a intra în sistemul ANS și de a lansa douăzeci și cinci dintre aceste proiectile către ținte de pe glob pe care le-am ales

cu atenție. Cray zâmbi cu tristețe. Este aproape imposibil să-ți imaginezi devastarea care va fi produsă de douăzeci și cinci de proiectile de o sută de tone ce vor exploda deodată. America de Sud, America Centrală, Asia, Africa... aproape fiecare continent va simți durerea. Și va fi durere, Alex. Sunt conștient de asta. Dar voi fi eliminat câmpurile de mac. Fermele și fabricile. Rafinăriile, căile comerciale, piețele. Nu vor mai fi traficanți de droguri, pentru că nu vor mai exista resurse. Bineînțeles că vor muri milioane. Dar alte milioane vor fi salvate. Asta este Lovitura Vulturului, Alex. Începutul unei noi epoci de aur. O zi în care omenirea se va reuni și se va bucura. Ziua aceea este acum. Vremea mea a sosit, în sfârșit.

LOVITURA VULTURULUI

Alex și Sabina fură duși într-o cameră undeva la subsolul casei și aruncați înăuntru. Ușa se închise și rămaseră singuri.

Alex îi făcu semn Sabinei să nu vorbească, apoi începu repede să cerceteze încăperea. Ușa era din stejar masiv, încuiată pe dinafară și probabil prinsă în bolțuri. Exista o singură fereastră sus pe perete, dar avea gratii și, oricum, nu era destul de mare să se poată strecura pe acolo. Nu se vedea nimic prin ea. Camera fusese probabil folosită cândva pentru depozitarea vinului; pereții erau goi și nedecorați, podeaua era din beton și, în afară de câteva rafturi, nu era mobilă. Un bec simplu atârna din tavan. Alex căuta microfoane ascunse. Era puțin probabil ca Damian Cray să dorească să asculte ce vorbeau ei doi, dar chiar și așa, voia să fie sigur că nu sunt auziți.

Alex se întoarse către Sabina doar în momentul în care terminase de verificat fiecare centimetru al camerei. Fata părea neobișnuit de calmă. El se gândi la toate lucrurile care i se întâmplaseră. Fusese răpită și ținută prizonieră – legată la mâini și cu căluș la gură. Fusese adusă față în față cu bărbatul care ordonase execuția tatălui ei și ascultase cum el își expusese ideea nebunească de a distruge jumătate din lume. Și iată că era din nou încuiată, cu certitudinea că ea și Alex nu aveau să fie lăsați să plece de acolo în viață. Sigur că era îngrozită. Dar aștepta în tăcere până ce Alex termină de verificat, privindu-l ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ești în regulă? întrebă el în final.

— Alex... Dar atunci când încercă să vorbească o năpădi emoția. Inspiră adânc și încercă să-și revină. Nu-mi vine să cred că se întâmplă toate astea, spuse ea.

— Știu. Aș vrea să nu fie așa. Alex nu știa ce să spună. Când te-au prins pe tine? întrebă el.

— La spital. Erau trei.

— Ți-au făcut rău?

— M-au speriat. Și mi-au făcut o injecție. Se încruntă. Doamne – Damian Cray e așa un ciudat! Și nu mi-am dat seama niciodată că e așa de *mic!*

Asta îl făcu pe Alex să zâmbească, în pofida tuturor celor întâmplate. Sabina nu se schimbase.

Dar era serioasă.

— De îndată ce l-am văzut, m-am gândit la tine. Am știut că spuseseși adevărul și m-am simțit prost că nu te crezusem. Se opri. Ești exact ce ai spus. Spion!

— Nu chiar...

— Cei de la MI6 știu că ești aici?

— Nu.

— Dar trebuie să ai niște dispozitive, ceva. Mi-ai spus că ei ți-au dat dispozitive. Nu ai șireturi care explodează sau ceva care să ne ajute să scăpăm de aici?

— Nu am nimic. MI6 nici măcar nu știu că sunt aici. După ce s-a întâmplat la bancă – pe Liverpool Street – am pornit pe urmele lui Cray de unul singur. Eram foarte furios pe felul în care te-au păcălit pe tine și m-au mințit pe mine. Am fost un prost. Vreau să spun că am avut memoria portabilă în mână... și i-am dat-o înapoi lui Cray!

Sabina înțelese.

— Ai venit aici să mă salvezi, spuse ea.

— Și uite cum te-am mai salvat!

— După felul în care m-am purtat cu tine, trebuia să mă lași baltă.

— Nu știu, Sab. Credeam că am aranjat totul. Credeam că o să te lase să pleci și totul va fi bine. Nu știam... Alex dădu un picior în ușă. Era tare ca piatra. Trebuie să-l oprim, spuse el. Trebuie să facem ceva.

— Poate că a inventat totul, sugeră Sabina. Gândește-te la asta. Spunea că o să tragă douăzeci și cinci de proiectile în toată lumea. Proiectile americane. Dar toate sunt controlate de la Casa Albă. Doar președintele american le poate activa. Toată lumea știe asta. Deci ce poate el să facă? Să zboare la Washington și să încerce să pătrundă acolo?

— Aș vrea să ai dreptate. Alex dădu din cap. Dar Cray are o organizație uriașă. A planificat ani de zile și a băgat milioane de lire sterline în asta. Yassen Gregorovici lucrează pentru el. Probabil știe ceva ce noi nu știm.

Se duse la ea. Ar fi vrut să o ia în brațe, dar nu îndrăzni și se opri în fața ei.

— Asculta, spuse el. Ce îți voi spune poate suna ciudat și știi că niciodată nu ți-aș spune ce să faci. Dar chestia e că am mai trecut prin asta...

— Cum? Ai mai fost încuiat de un maniac care să vrea să distrugă lumea?

— Ei bine, da. Am fost. Oftă. Unchiul meu a încercat să facă din mine spion încă de când eram în scutece. Nici măcar nu mi-am dat seama de asta. Și e adevărat ce ți-am spus. M-am antrenat cu cei de la SAS. Oricum, adevărul e... că știu anumite lucruri. Și poate că vom avea ocazia să ne răzbunăm pe Cray. Dar dacă se întâmplă asta, trebuie să lași totul în seama mea. Trebuie să faci ce spun eu. Fără să te opui...

— Nu e nevoie să insiști! Sabina dădu din cap. Voi face ce spui. Dar pe tatăl meu a încercat să-l ucidă. Și-ți spun că, dacă Cray lasă un cuțit de bucătărie la voia întâmplării, i-l voi băga undeva unde doare...

— Poate că deja e prea târziu, spuse Alex disperat. Cray ne poate lăsa aici. Poate că a plecat deja.

— Nu cred. Cred că are nevoie de tine; nu știu de ce. Poate pentru că ai fost foarte aproape de a-l învinge.

— Mă bucur că ești aici, spuse Alex.

Sabina îl privi.

— Eu nu mă bucur.

Zece minute mai târziu, ușa se deschise și Yassen Gregorovici apăru ținând două salopete albe cu însemne roșii – serii de cifre – pe mâneci.

— Trebuie să vă puneți astea, spuse el.

— De ce? întrebă Alex.

— Așa vrea Cray. Veniți cu noi. Faceți ce vi se spune.

Dar Alex ezita încă.

— Ce e asta? întrebă el.

Îmbrăcămintea îi amintea de ceva, dar n-ar fi putut spune de ce anume.

— Este din poliamidă, explică Yassen. Cuvintele acestea nu-i spuseră nimic lui Alex. Se folosește în industria biochimică, adăugă el. Acum îmbrăcați-vă.

Cu un sentiment crescând de groază, Alex puse costumul peste hainele sale. Sabina făcu la fel. Salopetele îi acopereau în întregime, și aveau glugi care urmau să le acopere capetele. Alex își dădu seama că atunci când erau complet acoperiți, practic nu aveau formă. Era imposibil să-și dea cineva seama că erau niște copii mai mari.

— Acum veniți cu mine, spuse Yassen.

Fură duși înapoi în casă și de acolo în curte. Acum erau parcate trei mașini pe iarbă; un jeep și două camioane acoperite, ambele vopsite în alb și cu aceleași inscripții roșii ca pe salopete. Erau vreo douăzeci de bărbați, toți în costume de protecție. Henryk, pilotul olandez, era în spatele jeepului, lustruindu-și nervos ochelarii. Damian Cray stătea lângă el și vorbea, dar când îl văzu pe Alex se opri și veni la el. Fluiera de bucurie, călcând ușor, cu ochii mai strălucitori decât în mod obișnuit.

— Ești aici, deci! exclamă el, ca și când i-ar fi urat bun venit la o petrecere. Excelent! Am decis să te iau cu noi. Domnul Gregorovici a încercat să mă convingă să n-o fac, dar asta e treaba cu rușii. Nu au simțul umorului. Dar vezi, Alex, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără tine. Tu mi-ai adus memoria portabilă; n-ar fi cinstit să nu vezi cum se folosește.

— Mai degrabă aș fi vrut să vă văd arestat și trimis la spitalul de nebuni Broadmoor, spuse Alex.

Cray râse pur și simplu.

— Asta îmi place la tine! exclamă el. Ești atât de necioplit. Dar trebuie să te avertizez, Yassen te va supraveghea ca un uliu. Sau mai bine să spun ca un vultur. Dacă faci vreo mișcare, dacă clipești măcar fără permisiune, îți va împușca mai întâi prietena. Apoi te va împușca și pe tine. Înțelegi?

— Unde mergem? întrebă Alex.

— La Londra, pe autostradă. Va dura vreo două ore. Tu și Sabina veți fi în primul camion cu Yassen. Apropo, Lovitura Vulturului a început. Totul se desfășoară potrivit planului. Cred că te vei distra.

Se întoarse cu spatele la ei și se duse la jeep. Câteva minute mai târziu, convoiul porni, îndreptându-se spre drumul principal. Alex și Sabina stăteau unul lângă celalalt pe o bancă îngustă din lemn. Erau șase bărbați cu ei, toți înarmați cu puști automate, atârnate peste

costumele albe. Lui Alex i se păru că recunoaște o figură de la fabrica de lângă Amsterdam. Cu siguranță, știa tipul de om. Piele palidă, păr lipsit de strălucire, ochi întunecați, goi. Yassen stătea față în față cu ei. Și el purta un costum de protecție. Părea că se uită la Alex, dar nu spunea nimic și pe fața lui nu se putea citi nimic.

Călătoriră timp de două ore, luând-o pe autostrada M4 către Londra. Alex se uita din când în când la Sabina și, când privirile li se întâlniră, ea zâmbi nervos. Asta nu era lumea ei. Bărbații, mitralierele, costumele de protecție... toate făceau parte dintr-un coșmar din care nu vedea cum ar fi putut să scape. Și Alex era confuz. Dar costumele de protecție sugerau o posibilitate groaznică. Oare Cray avea arme biochimice? Plănuia să le folosească?

În sfârșit, ieșiră de pe autostradă. Privind pe geamul din spate, Alex văzu un indicator către Aeroportul Heathrow și știu, deodată, fără să i se spună, că aceasta era adevărata lor destinație. Își aminti de avionul pe care-l văzuse la fabrică. Și de ce-i spusese Cray în grădină. „Henryk mi-e de mare ajutor. Pilotează avioane cu reacție." Aeroportul avea și el un rol, dar tot nu-l lămurea pe deplin. Președintele Statelor Unite. Proiectile nucleare. Numele – Lovitura Vulturului – însuși. Alex era furios pe el însuși. Erau toate acolo, sub nasul lui. O imagine prindea contur. Dar era încă în ceață, fără obiectiv.

Se opriră. Nimeni nu mișca. Apoi Yassen vorbi pentru prima dată.

— Afară!

Un singur cuvânt.

Alex coborî primul, apoi o ajută pe Sabina. Îi plăcu să simtă mâna ei într-a lui. Deodată, se auzi un zgomot puternic deasupra și el privi în sus, la timp pentru a vedea un avion planând pe cer. Văzu unde se aflau. Se opriseră la etajul superior al unei parcări supraetajate abandonate – o moștenire de pe urma lui Sir Arthur Lunt, tatăl lui Cray. Era chiar la marginea Aeroportului Heathrow, lângă aleea principală. Singura mașină, în afară de a lor, era o carcasă arsă. Pe jos erau canistre vechi de ulei aruncate și pietriș. Alex nu-și putea imagina de ce veniseră acolo. Cray aștepta un semnal. Ceva urma să se întâmple. Dar ce?

Alex își privi ceasul. Era două și jumătate fix. Cray îi strigă. El

călătorise cu jeepul împreună cu Henryk și acum Alex văzu că era un radio transmițător pe scaunul din spate. Henryk răsuci un buton; urmă un sunet puternic. Cray, cu siguranță, era mândru de performanțele acestuia. Radioul fusese conectat la o portavoce astfel încât toți puteau auzi.

— Este gata să înceapă, spuse Cray. Chicoti. Exact la timp!

Alex privi în sus. Un al doilea avion se apropia. Era încă prea departe și prea sus pentru a-l putea vedea clar, dar, chiar și de la distanță, i se păru că recunoaște forma acestuia. Deodată, un glas răsună din portavocea din jeep.

— Atenție, controlul traficului aerian. Aici zborul Millenium 118 de la Amsterdam. Avem o problemă.

Vocea vorbea în engleză, dar cu un puternic accent olandez. Urmă o pauză, un sâsâit și apoi o voce de femeie.

— Recepționat, MA 118. Care este problema, terminat?

— Ajutor! Ajutor! Vocea din avion deveni brusc mai puternică. Aici zborul MA 118. Avem un incendiu la bord. Cerem permisiunea de a ateriza imediat.

O altă pauză. Alex își imagină panica din turnul de control de pe Heathrow. Dar când femeia vorbi din nou, vocea sa era de un calm profesional.

— Recepționat ajutorul solicitat. Va avem pe radar. Țineți ruta 0-90. Coborâți 900 de metri.

— Controlul traficului aerian. Radioul bâzâi din nou. Vorbește căpitanul Schroeder al zborului MA 118. Trebuie să vă anunț că am la bord produse biochimice extrem de periculoase pentru Ministerul Apărării. Avem o situație de urgență. Vă rugăm răspundeți.

Femeia de pe Heathrow răspunse imediat.

— Trebuie să știm ce aveți la bord. Unde este și în ce cantitate?

— Controlul traficului aerian, cărăm un gaz otrăvitor. Nu putem spune mai multe. Este experimental și extrem de periculos. Sunt trei canistre în cargo. Acum avem un incendiu în cabina principală. Ajutor! Ajutor!

Alex privi din nou. Avionul era mult mai jos acum și știu exact unde îl mai văzuse. Era avionul din curtea fabricii de lângă Amsterdam. Ieșea fum dintr-o parte și, în timp ce Alex privea,

flăcările se împrăștiară peste aripi. Pentru oricine privea, părea că avionul se află în pericol mare. Dar Alex știa că întreaga poveste era o înscenare.

Turnul de control monitoriza avionul.

— Zborul MA 118, serviciile de urgență au fost alertate. Începem imediat evacuarea aeroportului. Vă rugăm să o luați spre stânga, 27. Aveți cale liberă pentru aterizare.

Pe dată, Alex auzi sunetul alarmelor din întregul aeroport. Avionul era încă la vreo 800-900 de metri înălțime, cu flăcările în urma sa. Trebuia să admită că era foarte convingător. Deodată totul începea să aibă sens. Începea să înțeleagă planul lui Cray.

— E timpul să-i dăm drumul! anunță Cray.

Alex și Sabina fură duși înapoi la camion. Cray se urcă în jeep lângă Henryk, care conducea, și plecară. Alex nu mai putea să vadă bine ce se întâmplă, dar ghici că părăseau parcarea și mergeau pe lângă gardul care înconjura perimetrul aeroportului. Alarmele se auzeau mai tare; probabil se apropiau. Niște sirene de poliție începură să se audă la distanță și Alex observă că drumul era mai aglomerat, treceau mașini cu șoferi disperați să plece din zonă.

— Ce face? șopti Sabina.

— Avionul nu arde, spuse Alex. Cray i-a păcălit. Evacuează aeroportul. Așa vom putea intra înăuntru.

— Dar de ce?

— Destul, spuse Yassen. Nu vorbiți acum. Întinse mâna sub scaun și scoase două măști de gaz pe care le dădu Sabinei și lui Alex. Puneți-vă astea.

— De ce am nevoie de mască? întrebă Sabina.

— Faceți cum vă spun.

— Îmi va strica machiajul.

O puse, oricum.

Alex făcu la fel. Toți bărbații din camion, inclusiv Yassen, aveau măști de gaz. Deodată deveniseră complet anonimi. Alex trebui să admită că planul lui Cray dovedea ingeniozitate. Era modul perfect de a intra în aeroport. Toate forțele de securitate știau că un avion cu încărcătură periculoasă era gata să aterizeze forțat. Aeroportul trebuia evacuat de urgență. Când Cray și mica sa armată soseau la

poarta principală, era puțin probabil să le ceară cineva actele de identitate. În costumele lor de protecție păreau persoane oficiale. Conduceau vehicule ce păreau oficiale. Faptul că sosiseră la aeroport în timp record nu putea trezi suspiciuni. Era mai mult un miracol.

Se întâmplase exact așa cum bănuise Alex.

Jeepul se opri la o poartă de sud a aeroportului. Agenții care asigurau paza erau tineri. Unul dintre ei era în serviciu doar de câteva săptămâni și intrase în panică deja, confruntat cu alerta roșie. Avionul nu aterizase încă, dar se apropia din ce în ce mai mult, legănându-se în aer. Focul era mai puternic, evident scăpat de sub control. Și iată două camioane și un vehicul militar pline cu bărbați în costume albe, glugi și măști de gaz. Nu avea să se opună.

Cray își scoase capul pe geam. Era de nerecunoscut purtând, ca și ceilalți, masca de gaz.

— Ministerul Apărării, spuse el repede. Divizia arme biochimice.

— Treceți!

Gărzile nu-i puteau grăbi mai mult de atât.

Avionul atinse solul. Două mașini de pompieri și o serie de vehicule de urgență se îndreptau către el. Camionul lor depăși jeepul și se opri. Privind prin spate, Alex văzu totul.

Începu cu Damian Cray.

El stătea pe locul pasagerului în jeep și scoase un transmițător radio.

— E timpul să ridicăm miza, spuse el. Hai să facem din asta o adevărată stare de urgență.

Alex bănuia ce avea să se întâmple. Cray apăsă un buton și avionul explodă, dispărând într-o minge de foc uriașă. Fragmente de lemn și metal se roteau în toate direcțiile. Combustibilul ars se împrăștia pe pistă, părând că o aprinde și pe aceasta. Vehiculele de urgență se feriră, ca și cum ar fi vrut să ocolească epava, și Alex se gândi că acestea primiseră noi ordine din turnul de control. Nu mai puteau face nimic. Pilotul și echipajul de la bord erau cu siguranță morți. Un gaz periculos necunoscut se putea scurge acum în atmosferă. „Întoarceți-vă. Plecați de acolo. Acum!”

Alex știa că Damian Cray îi păcălise pe cei care pilotaseră avionul, ucigându-i cu același sânge rece cu care omora pe oricine îi stătea în

cale. Pilotul fusese plătit să transmită alarma falsă și apoi să aterizeze. Nu avea de unde să știe că la bord era ascunsă o încărcătură explozivă. Poate că s-ar fi așteptat la o ședere lungă la închisoare. Nu i se spusese că misiunea lui era să moară.

Sabina nu se uita. Alex nu-i putea vedea fața – masca de gaz se aburise – dar capul îi era întors. Un moment îi păru foarte rău pentru ea. În ce se băgase? Și când se gândea că toate astea începuseră cu o vacanță în sudul Franței!

Camionul avansă. Erau în incinta aeroportului. Cray reușise să scurtcircuiteze întregul sistem de securitate. Nimeni nu avea să-i observe – cel puțin nu pentru o vreme. Dar rămâneau niște întrebări. Pentru ce veniseră? De ce aici?

Și apoi încetiniră pentru ultima dată. Alex privi afară. Și, în final, totul căpăta sens.

Se opriseră în fața unui avion, un Boeing 747- 200B. Dar era mai mult decât atât. Era vopsit în albastru și alb, cu cuvintele STATELE UNITE ALE AMERICII scrise de-a lungul fuzelajului principal, iar stelele și dungile erau desenate pe coadă. Și acolo se afla vulturul, cu un scut în gheare, chiar sub ușă, râzând de Alex pentru că nu ghicise înainte. Vulturul care dăduse numele său Loviturii Vulturului. Era emblema prezidențială și acesta era avionul prezidențial, Air Force One. Acesta era motivul pentru care Damian Cray se afla aici.

Alex văzuse la televizor, în biroul lui Blunt, avionul care îl adusese pe președintele american în Anglia. Acesta îl ducea oriunde în lume, călătorind aproape cu viteza sunetului. Alex știa foarte puține despre el, pentru că toate informațiile despre Air Force One erau restricționate. Dar știa un singur lucru. Aproape tot ce putea fi făcut în Casa Alba putea fi făcut în avion, chiar și atunci când acesta se afla în zbor.

Aproape totul. Chiar și pornirea unui război nuclear.

Doi bărbați stăteau de pază pe treptele care duceau la ușa deschisă și la cabina principală. Erau soldați, îmbrăcați în costume de luptă kaki și berete negre. Când Cray coborî din mașină, ridicară armele, luând o poziție de alertă. Auziseră alarmele. Știau că se întâmpla ceva la aeroport, dar nu erau siguri dacă avea legătură cu ei.

— Ce se întâmplă? întrebă unul din ei.

Damian Cray nu spuse nimic. Mâna lui se ridică în aer. Avea un pistol. Trase de două ori, gloanțele abia dacă făcură zgomot – sau poate că zgomotul pistolului fusese înghițit de imensitatea avionului. Soldații se răsuciră și căzură pe pistă. Nimeni nu văzuse ce se întâmplase. Toți ochii erau ațintiți asupra avionului care ardea.

Alex simți ură față de Cray, față de laşitatea lui. Soldații americani nu se aşteptaseră să aibă probleme. Președintele nu se afla în preajma aeroportului. Air Force One nu trebuia să decoleze până a doua zi. Cray putea să-i doboare; putea să-i ia prizonieri. Dar fusese mai ușor să-i ucidă; deja punea arma înapoi în buzunar, cele două vieți fuseseră pur și simplu șterse și uitate. Sabina stătea lângă el, privind și nevenindu-i să creadă.

— Aşteptați aici, spuse Cray. Își scosese masca de gaz. Pe față i se citea bucuria.

Yassen Gregorovici și jumătate dintre bărbați urcară treptele avionului. Ceilalți își scoaseră costumele albe, rămânând în uniforme ale armatei americane. Cray nu uitase nimic. Dacă cineva ar fi privit din întâmplare, ar fi părut că Air Force One este puternic păzit și totul este în ordine. De fapt, nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Se auziră alte împușcături dinăuntrul avionului. Cray nu lua prizonieri. Oricine îi stătea în cale era eliminat fără ezitare, fără milă. Cray stătea lângă Alex.

— Bine ai venit în Salonul VIP, spuse el. Poate vrei să știi că așa se cheamă partea asta a aeroportului. Arătă către o clădire din sticlă și oțel care se afla de partea cealaltă a avionului. Acolo merg toți. Președinți, prim-miniștri... Am fost și eu o dată sau de două ori acolo. Foarte confortabil, nu sunt cozi la verificarea pașapoartelor!

— Lăsați-ne să plecăm, spuse Alex. Nu aveți nevoie de noi.

— Preferi să vă ucid acum, în loc să o fac mai târziu?

Sabina îl privi pe Alex, dar nu spuse nimic.

Yassen apăru în ușa avionului și le făcu semn. Air Force One fusese preluat. Nu mai avea cine să se opună. Oamenii lui Cray trecură pe lângă el și coborâră. Unul dintre ei fusese rănit; avea sânge pe mânecă. Deci măcar cineva încercase să se opună!

— Cred că putem urca la bord, spuse Cray.

Acum, toți oamenii lui erau îmbrăcați în uniforme militare

americane, formând un semicerc în jurul treptelor ce duceau la ușa avionului, un zid de apărare în eventualitatea unui contraatac. Henryk urcase deja; Alex și Sabina îl urmară. Cray era chiar în spatele lor, cu arma în mână. Deci numai ei cinci aveau să se afle în avion. Alex își salvă informația undeva în minte. Măcar șansele se împuținaseră.

Sabina amuțise de tot și păși ca hipnotizată. Alex știa ce simțea ea. Aproape că și picioarele lui refuzau să-l care, să urce aceste trepte, rezervate celui mai puternic om de pe planetă. Când ușa le apăru în față, cu un alt vultur pe laterală, îl văzu pe Yassen târând un corp îmbrăcat în pantaloni albaștri și jachetă: unul dintre însoțitorii de zbor. Un alt om inocent sacrificat pentru visul nebunesc al lui Cray.

Alex intră în avion.

Air Force One era ca niciun alt avion din lume. Nu erau scaune înghesuite laolaltă, nu avea clasa economică, nimic nu semăna nici pe departe cu interiorul unui avion obișnuit. Fusese modificat pentru președinte și echipa sa pe trei niveluri: birouri și dormitoare, o sală de ședințe și o bucătărie... aproape patru sute de metri pătrați de spațiu. Undeva înăuntru, era chiar și o masă operațională, deși nu fusese niciodată folosită. Alex se găsi într-o zonă deschisă. Totul fusese creat să ofere confort, un covor gros, canapele joase și fotolii, mese și lămpi electrice clasice. Culorile predominante erau bejul și maroul, iluminate ușor de zeci de spoturi din tavan. Un coridor lung pe care puteai vedea la anumite intervale canapele și mese ducea într-o parte a avionului, unde se aflau o serie de birouri și fotolii. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele gălbui.

Yassen luase cadavrele, dar lăsase o pată de sânge pe covor. Restul avionului fusese curățat și aspirat. Lângă un perete se afla un cărucior și Alex zări paharele de cristal strălucitor, fiecare gravat cu cuvintele AIR FORCE ONE și cu o fotografie a avionului. Câteva sticle stăteau pe raftul de jos al cărucior ului: whisky și vinuri alese. Erau servite cu un zâmbet, bineînțeles. Să zbori cu acest avion era un privilegiu de care se bucura puțină lume.

Chiar și Cray, care avea avionul său privat, părea impresionat. Se uită la Yassen.

— Asta e tot? întrebă el. I-am omorât pe toți cei care trebuiau

omorâți?

Yassen încuviință.

— Atunci să începem. Eu îl iau pe Alex. Vreau să-i arăt... Tu așteaptă aici.

Cray dădu din cap către Alex. Acesta știu că nu avea de ales. O privi pentru ultima dată pe Sabina și încercă să-i spună din priviri: „Mă gândesc eu la ceva. Vom scăpa de aici". Dar se îndoia de acest lucru. Măreția Loviturii Vulturului îl atinse, într-un sfârșit. Air Force One! Avionul prezidențial nu fusese niciodată invadat în felul acesta – și nu era de mirare. Nimeni altcineva nu fusese destul de nebun să se gândească la asta.

Cray îl împinse pe Alex cu arma, forțându-l să urce o scară. În adâncul sufletului, băiatul spera că se vor întâlni cu cineva. Poate un soldat sau un membru al echipajului care reușise să scape și care poate că stătea în așteptare. Dar știa că Yassen era minuțios în ceea ce făcea. Îi spusese lui Cray că întregul echipaj fusese eliminat. Alex nu vru să se gândească la câte persoane se aflaseră la bord.

Intrară într-o cameră plină de echipament electronic din tavan până la podea. Computere imense sofisticate stăteau alături de telefoane și sisteme radar elaborate cu multe butoane, comutatoare și lumini ce pâlpâiau. Chiar și tavanul era plin de aparatură. Alex realiză că se afla în centrul de comunicații al Air Force One. Cineva probabil că lucra acolo când Cray preluase avionul. Ușa nu era încuiată.

— Nu e nimeni acasă, spuse Cray. Mă tem că nu așteptau vizitatori. Avem locul doar pentru noi. Scoase memoria portabilă din buzunar. Acesta este momentul adevărului, Alex, spuse el. Totul numai datorită ție. Dar, te rog, stai nemișcat. Nu vreau să te ucid până ce nu vei fi văzut asta, dar dacă clipești măcar, mă tem că va trebui să te împușc.

Cray știa ce făcea. Lăsă arma pe o masă lângă el, astfel încât nu era mai departe de câțiva centimetri de mâna lui. Apoi deschise memoria portabilă și o băgă într-un port din fața computerului. În final se așeză și tastă câteva comenzi.

— Nu pot explica exact cum funcționează asta, spuse el în timp ce continua. Nu avem timp și, oricum, întotdeauna computerele și toate chestiile astea mi s-au părut plicticoase. Dar aceste computere sunt

exact ca cele de la Casa Albă și ele sunt conectate la Mount Cheyenne, acolo unde prietenii noștri americani au centrul de control subteran strict secret al armelor nucleare. Acum, primul lucru de care e nevoie pentru a lansa proiectilele nucleare este să știi codurile. Ele se schimbă în fiecare zi și îi sunt trimise președintelui, oriunde ar fi el, de către Agenția Națională de Securitate. Sper că nu te plictisesc, Alex?

Alex nu răspunse. El privea arma, măsurând distanțele.

— Președintele le poartă cu el mereu. Știi că președintele Carter le-a pierdut o dată? Le-a trimis la curățătorie. Dar asta e o altă poveste. Codurile sunt transmise de Milstar – Sistemul militar de strategie și tactică. Un set merge la Pentagon și un altul vine aici. Codurile sunt în interiorul computerului și...

Se auzi un bâzâit și o serie de lumini de pe tabloul de comandă deveniră verzi. Cray strigă de plăcere. Fața îi străluci în lumina verde.

— ...și iată-le. Ce repede a fost! Deși pare ciudat, acum am controlul tuturor proiectilelor nucleare din Statele Unite. Nu e distractiv?

Se grăbi să mai dea niște comenzi și, timp de o secunda, fu alt om. În timp ce degetele sale dansau pe taste, Alex își reaminti de acel Damian Cray pe care îl văzuse cântând la pian la Earls Court sau pe stadionul Wembley. Avea un zâmbet visător pe față și privirea îi era departe.

— Bineînțeles că exista un dispozitiv de salvare construit în acesta, continuă el. Americanii n-ar vrea ca oricine să le folosească proiectilele, nu-i așa? Nu. Doar președintele poate face asta, datorita acestei...

Cray scoase o cheie argintie din buzunar. Alex se gândi că trebuie să fie tot un duplicat, de asemenea furnizat de Charlie Roper. Cray o băgă într-o încuietoare argintie complicată din stația de lucru și o deschise. În partea de jos se aflau două butoane roșii. Unul pentru a lansa proiectilele. Celalalt marcat cu două cuvinte de mai mare interes pentru Alex. AUTODISTRUGERE.

Cray era interesat doar de primul din ele.

— Acesta este butonul, spuse el. Butonul cel mare. Cel despre care ai citit totul. Butonul care simbolizează sfârșitul lumii. Dar este

sensibil la amprente. Dacă nu este degetul președintelui, poți să pleci acasă. Se întinse și apăsă butonul de lansare. Nu se întâmplă nimic. Vezi? Nu funcționează!

— Atunci totul a fost o pierdere de timp! spuse Alex.

— A, nu, dragul meu Alex. Pentru că, vezi, poate îți amintești că am avut recent privilegiul – marele privilegiu – de a da mâna cu președintele. Am insistat să fac asta. Era important pentru mine. Dar am avut o mănușă specială din latex și, când ne-am dat mâinile, i-am luat amprentele. Nu e o chestie deșteaptă?

Cray scoase o mănușă din plastic subțire din buzunar și și-o puse pe mână. Alex văzu că degetele mănușii erau mulaje. Înțelese. Amprentele președintelui fuseseră copiate pe suprafața din latex.

Cray avea acum puterea de a lansa atacul nuclear.

— Așteptați un minut, spuse Alex.

— Da?

— Greșiți. Greșiți teribil. Credeți că faceți ca lumea să fie mai bună, dar nu e așa! Se chinuia să găsească cuvintele potrivite. Veți ucide mii de oameni. Sute de mii de oameni, iar majoritatea vor fi nevinovați. Nu au nimic de a face cu drogurile...

— Trebuie făcute sacrificii. Dar dacă mor o mie de oameni ca să salveze un milion, ce e rău în asta?

— Totul e rău! Dar consecințele? V-ați gândit la ce se va întâmpla cu restul planetei? Credeam că vă pasă de mediul înconjurător. Dar sunteți pe cale de a-l distruge.

— Este un preț care merită plătit și, într-o zi întreaga planetă îmi va da dreptate. Ca să fii bun, trebuie să fii crud.

— Credeți asta doar pentru că sunteți nebun.

Cray se întinse către butonul de lansare.

Alex sări înainte. Nu-i mai păsa de viața lui. N-o mai putea proteja nici pe Sabina. Poate că ei doi aveau să fie uciși, dar trebuia să oprească toate astea. Trebuia să protejeze milioanele care ar fi murit în întreaga lume dacă i-ar fi permis lui Cray să continue. Douăzeci și cinci de proiectile nucleare să cadă simultan din cer! Era mai presus de imaginație.

Dar Cray anticipase mișcarea. Se repezi la armă și brațul i se legăna în aer. Alex simți o izbitură puternică în tâmplă când Cray îl lovi. Fu

aruncat înapoi, ameţit. Camera păru să se învârtească, iar el se împiedică şi căzu.

— Prea târziu, mormăi Cray.

Se întinse şi desenă un cerc în aer cu un singur deget.

Se opri.

Apoi apăsă.

„LEGAȚI-VĂ CENTURILE”

Proiectilele fuseseră activate.

În toată America, în deșerturi și munți, pe străzi și autostrăzi, chiar și pe mare, lansarea începu automat. Bazele din Dakota de Nord, Montana și Wyoming intrară deodată în alertă roșie. Sirenele urlau. Computerele erau suprasolicitate. Era începutul unei stări de panică care avea să se răspândească în câteva minute în întreaga lume.

Și, una câte una, cele douăzeci și cinci de rachete țâșneau în atmosferă într-un moment de frumusețe teribilă.

Opt Minutemen, opt Peacekeepers, cinci Poseidon și patru Trident D5s urcară în atmosfera superioară în același timp, traversând-o cu o viteză de până la douăzeci și cinci de mii de kilometri pe oră. Unele fuseseră lansate din silozuri îngropate adânc sub pământ. Altele explodară din vagoane de tren special adaptate. Altele ieșiră din submarine. Și nimeni nu știa cine dăduse ordinul. Era un foc de artificii în valoare de un miliard de dolari care avea să schimbe lumea pentru totdeauna.

Și în nouăzeci de minute avea să se termine.

În centrul de comunicații, ecranele computerelor clipeau cu lumină roșie. Întregul panou de operațiuni era luminat de beculețe care clipeau. Cray se ridică în picioare. Avea un zâmbet senin pe față.

— Ei bine, asta e, spuse el. Nimeni nu mai poate face nimic acum.

— Le vor opri! spuse Alex. De îndată ce își vor da seama ce s-a întâmplat, vor apăsa un buton și proiectilele se vor autodistruge.

— Mă tem că nu e așa de ușor. Vezi, toate protocoalele de lansare au fost urmate. Computerul de pe Air Force One a lansat proiectilele; așa că numai Air Force One le poate opri. Am observat că te uitai la butonul roșu de pe tastatura de aici. AUTODISTRUGERE. Dar mă tem că nu te vei putea apropia de el, Alex. Plecăm.

Cray făcu semn cu arma și Alex fu împins afară din camera de comunicații, înapoi în cabina principală. Capul îl durea încă în locul în care Cray îl lovise. Trebuia să își recapete forțele. Dar cât timp mai avea?

Yassen și Sabina îi așteptau. De îndată ce apăru Alex, Sabina încerca să-i iasă în întâmpinare, dar Yassen o trase înapoi. Cray se lăsă pe canapea, chiar lângă ea.

— E timpul să plecăm, spuse el. Îi zâmbi lui Alex. Îți dai seama, bineînțeles, că, odată ce acest avion este în aer, e indestructibil. Poți spune că e vehiculul perfect pentru a scăpa. În asta constă frumusețea sa. Are peste trei sute șaizeci de kilometri de fire înăuntru și este creat special pentru a rezista impulsului unei explozii termonucleare. Nu că ar mai conta. Chiar dacă reușesc să ne doboare, proiectilele tot își vor găsi ținta. Lumea tot va fi salvată!

Alex încercă să-și limpezească mintea. Trebuia să gândească limpede.

Erau doar cinci persoane în avion. Sabina, Yassen, Damian Cray și cu el – iar Henryk era în carlingă. Alex privi afară prin ușa principală. Oamenii lui Cray, deghizați în soldați americani se aflau la posturile lor. Chiar dacă cineva din aeroport s-ar fi uitat în direcția lor, nu i s-ar fi părut nimic în neregulă. Nu că s-ar fi întâmplat asta. Autoritățile probabil se concentrau încă asupra norului produs de gazul ucigător, care, de fapt, nu exista.

Alex știa că dacă voia să facă ceva – dacă mai putea să facă ceva – trebuia să se întâmple înainte ca avionul să decoleze. Cray avea dreptate. Odată ce avionul se afla în aer, nu mai avea nicio șansă.

— Închide ușa, domnule Gregorovici, comandă Cray. Cred că e cazul să plecăm.

— Așteptați un minut! Alex dădu să se ridice, dar Cray îi făcu semn să se așeze. Avea arma în mână. Era un pistol Smith și Wesson .40, mic și puternic, cu țeava de nouă centimetri și cu mâner pătrat. Alex știa că este extrem de periculos să tragi cu arma într-un avion obișnuit. Dacă se sparge un geam sau se penetrează învelișul exterior, cabina se depresurizează și zborul devine imposibil. Dar acesta era, bineînțeles, Air Force One. Nu era un avion obișnuit.

— Stai unde ești, spuse Cray.

— Unde ne duceți? întrebă Sabina.

Cray era încă așezat lângă ea. Credea, se pare, că e mai bine să o țină departe de Alex. Se întinse și își trecu un deget peste obrazul ei. Sabina se cutremură. I se părea respingător și nu-i păsa dacă el își

dădea seama de acest lucru.

— Mergem în Rusia, spuse el.

— Rusia?

Alex părea nedumerit.

— O viață nouă pentru mine. Și întoarcerea acasă pentru domnul Gregorovici. Cray își linse buzele. De fapt, domnul Gregorovici va fi un fel de erou.

— Mă îndoiesc de asta.

Alex nu-și putea ascunde nemulțumirea.

— Ba da. Heroina e strecurată în țară – așa mi s-a spus – în coșciuge de plumb, iar vameșii se uită în direcția cealaltă. Corupția e peste tot. Drogurile sunt de zece ori mai ieftine în Rusia decât în Europa și există cel puțin trei milioane și jumătate de dependenți în Moscova și Sankt Petersburg. Domnul Gregorovici va pune capăt unei probleme care aproape că a îngenuncheat țara și știu că președintele va fi recunoscător. Așa că, vezi, se pare că noi doi vom trăi până la adânci bătrâneți – ceea ce, îmi pare rău, dar nu se poate spune și despre tine.

Yassen închise ușa. Alex privi cum acesta trase de mâner, încuind-o.

— Ușile sunt pe automat, spuse Yassen.

În avion era activat un sistem de boxe. Tot ce se vorbea în cabină putea fi auzit în carlingă. Și, aflat la comanda avionului, Henryk roti un comutator pentru ca și vocea lui să poată fi auzită în restul aeronavei.

— Vă vorbește căpitanul, spuse el. Vă rog să vă legați centurile și să vă pregătiți de decolare. Glumea: o parodie macabră a unei decolări reale. Vă mulțumim că ați ales să zburați cu Cray Airlines. Sper să aveți un zbor plăcut.

Motoarele porniră. Prin fereastră, Alex văzu cum soldații se împrăștie și se întorc la camioane. Misiunea lor se terminase. Urmau să părăsească aeroportul și să se întoarcă la Amsterdam. Se uită la Sabina. Stătea nemișcată, și el își reaminti că ea aștepta ca el să facă ceva. „Știu unele lucruri... Trebuie să lași totul în seama mea.” Asta îi spusese el. Cât de goale păreau cuvintele acum.

Air Force One era echipat cu patru motoare imense. Alex le auzi în

timp ce ele începură să se rotească. Avionul era pe cale de a decola! Privi cu disperare în jurul lui: la ușa închisă, cu levierul pus, la scara care ducea către carlingă, la mesele joase și la revistele frumos așezate, la căruciorul cu sticle și pahare. Cray stătea cu picioarele ușor depărtate, cu arma sprijinită pe coapsă. Yassen era încă în picioare lângă ușă. Avea o a doua armă. Era într-unul din buzunarele lui, dar Alex știa că rusul o putea scoate, ținti și trage înainte ca el să apuce să clipească. Nu mai erau și alte arme la vedere, nu putea pune mâna pe nimic. Era fără speranță.

Avionul se mișcă și începu să se retragă din locul unde staționase. Alex privi din nou pe fereastră și văzu ceva extraordinar. Alături de clădirea VIP era parcat un vehicul, nu departe de avion. Era ca un tractor în miniatură, cu trei remorci atașate, încărcate cu cutii din plastic. În timp ce Alex privea, acesta fu deodată împins cu putere, de parcă ar fi fost făcut din hârtie. Remorcile se rotiră și se detașară. Tractorul se izbi într-o parte și alunecă pe pistă.

Erau motoarele! În mod normal un avion de mărimea acestuia ar fi trebuit tras într-o zonă deschisă, fără nimic în jur, înainte de a începe rularea. Cray bineînțeles că nu avea de gând să aștepte. Air Force One fusese pus în marșarier și motoarele – cu o putere de peste nouăzeci de mii de kilograme – erau atât de puternice, încât ar fi distrus orice sau pe oricine le-ar fi stat în cale. Acum era rândul clădirii VIP însăși. Geamuri sparte, cu sticla explodând înăuntru. Un om de la pază ieșise, și Alex văzu cum acesta fu aruncat înapoi ca un soldat de plastic. Se auzi o voce în boxele din cabină. Henryk probabil conectase radioul ca ei să poată auzi.

— Aici controlul traficului aerian. De data aceasta era o voce de bărbat. Nu aveți permisiunea de a rula. Vă rugăm să opriți imediat.

Scările pe care urcaseră la îmbarcare căzură într-o parte, strivindu-se de pistă. Avionul se mișca mai repede acum, dând cu spatele către pista principală.

— Aici controlul traficului aerian către Air Force One. Repetam: nu aveți pistă liberă. Vă rugăm să vă menționați intențiile...

Erau în zona deschisă, departe de Salonul VIP. Pista principală era în spatele lor. Restul aeroportului era cam la doi kilometri de ei. În carlingă, Henryk băgă avionul în viteza de înaintare și Alex simți

zdruncinătură și auzi zumzetul motoarelor când începură din nou să se miște. Cray fredona pentru el însuși, cu ochii goi, pierdut în lumea lui. Dar arma Smith și Wesson era încă în mâna lui, și Alex știa că cea mai mică mișcare avea să atragă după sine un răspuns prompt. Yassen nu se clintise. Și el părea cufundat în propriile gânduri, ca și cum ar fi încercat să uite că se întâmpla asta.

Avionul începu să prindă viteză, îndreptându-se către pista de decolare. În carlingă era un computer, și Henryk introdusese deja toate informațiile necesare: greutatea avionului, temperatura exterioară, viteza vântului, presiunea. Avea să decoleze în briză, care bătea dinspre est. Pista principală era în lungime de aproape patru mii de metri și computerul calculase deja că avionul avea nevoie de doar două mii cinci sute. Era aproape gol. Avea să fie o decolare simplă.

— Air Force One. Nu aveți cale liberă. Vă rugăm să vă opriți imediat. Repet: opriți imediat.

Vocea de la controlul traficului aerian se auzea în continuare în boxe. Henryk se ridică și închise stația radio. Știa că se introdusese o stare de urgență și că celelalte avioane erau deturnate din calea sa. La urma urmei, acest avion aparținea președintelui Statelor Unite ale Americii. Deja autoritățile de pe Heathrow țipau unele la altele la telefon, temându-se nu numai de un accident, ci și de un incident diplomatic major. Prim-ministrul era informat. În întreaga Londra, persoanele oficiale și funcționarii civili puneau aceleași întrebări disperate.

Ce naiba se întâmpla?

La o sută de kilometri deasupra capetelor lor, cele opt proiectile Peacekeepers se apropiau de marginea spațiului. Două dintre rachetele lor arseseră deja și se separaseră, lăsând doar ultimele secțiuni cu modulele de lansare și învelișurile de protecție. Proiectilele Minutemen și celelalte pe care Cray le lansase nu erau cu mult în urmă. Toate purtau cu ele sisteme de navigare strict secrete și foarte avansate. Computere la bord calculau deja traiectoriile și făceau ajustările necesare. În curând, proiectilele aveau să se întoarcă și să atingă țintele.

Și, în optzeci de minute, urmau să cadă înapoi pe pământ.

Air Force One se mișca rapid, rulând către pista principală. În față se afla punctul de staționare în care urma să facă o întoarcere și să înceapă verificările înainte de zbor.

În cabină Sabina îl studia pe Cray ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Pe chipul ei nu se putea citi decât nemulțumire.

— Mă întreb ce vă vor face când veți ajunge în Rusia, spuse ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Cray.

— Mă întreb dacă se vor descotorosi de dumneavoastră trimițându-vă înapoi în Anglia sau vă vor împușca doar, pentru a termina totul.

Cray se holba la ea. Arăta de parcă fusese plesnit peste față. Alex se chirci, temându-se de ce era mai rău.

— M-am săturat de remarcile astea, răbufni Cray. Nu mă mai amuză. Se întoarse către Yassen. Omoară-i.

Yassen părea că nu auzise.

— Ce? întrebă el.

— M-ai auzit. M-am plictisit de ei. Omoară-i acum!

Avionul se opri. Ajunseseră la punctul de staționare. Henryk auzise instrucțiunile din cabina principală, dar ignoră ce se întâmpla și efectuă procedurile finale: ridică și coborî elevatoarele, întoarse eleroanele. Mai avea câteva secunde până la decolare. De îndată ce urma să fie mulțumit că avionul era gata, avea să apese cele patru manete de viteză și avionul o lua din loc. Testă pedalele cârmei și roata de aterizare. Totul era gata.

— Eu nu ucid copii, spuse Yassen.

Alex îl auzise spunând același lucru pe vasul din sudul Franței. Nu-l crezuse atunci, și se întreba ce se petrecea în mintea rusului.

Sabina îl urmărea pe Alex, așteptând ca acesta să facă ceva. Dar, captiv în interiorul avionului, cu zgomotul motoarelor care începeau să ridice aeronava, el nu avea ce face. Nu încă...

— Ce vrei să spui? întrebă Cray.

— Nu e nevoie de acest lucru, spuse Yassen. Ia-i cu noi. Nu pot face rău.

— De ce aș vrea să-i iau până în Rusia?

— Îi putem încuia într-o cabină. Nici nu trebuie să-i vezi.

— Domnule Gregorovici... Cray respira din greu. Era o picătură de transpirație pe fruntea lui și forța cu care strângea arma era mai mare ca niciodată. Dacă nu-i ucizi tu, o voi face eu.

Yassen nu se mișcă.

— În regulă! În regulă! Cray oftă. Credeam că eu sunt șeful, dar se pare că trebuie să fac totul singur.

Cray ridică arma. Alex se ridică în picioare.

— Nu! strigă Sabina.

Cray trase.

Dar nu țintise către Sabina sau Alex. Glonțul îl lovi pe Yassen în piept, îndepărtându-l de ușă.

— Îmi pare rău, domnule Gregorovici, spuse el. Dar ești concediat.

Apoi întoarse arma către Alex.

— Tu ești la rând, spuse el.

Trase pentru a doua oară.

Sabina țipă îngrozită. Cray țintise spre inima lui Alex și în spațiul strâmt din cabină nu prea avea cum să rateze. Forța glonțului îl dărâmă pe Alex, împingându-l prin cabină. Căzu la pământ și rămase nemișcat.

Sabina sări pe Cray. Alex era mort. Avionul decola. Nimic nu mai conta. Cray trase spre ea, dar rată. Pe neașteptate fata se repezi iar către el, cu mâinile îndreptate spre ochii lui, țipând întruna. Dar Cray era mult mai puternic decât ea. Ridică mâna, o prinse și o trânti spre ușă. Ea rămase acolo, amețită și neajutorată. Ridică arma.

— La revedere, draga mea, spuse Cray.

Ținti. Dar, înainte de a trage, brațul îi fu tras înapoi. Sabina se holbă. Alex era din nou în picioare, teafăr. Era imposibil. Dar, ca și Cray, nu avea de unde să știe că el purta jerseul antiglonț pe care Smithers i-l dăduse odată cu bicicleta. Glonțul îl rănise; rupându-i, probabil, o coastă. Dar, cu toate că îl doborâse, nu-i penetrase pielea.

Alex tăbărî pe Cray. Bărbatul era mic de statură – ceva mai înalt decât Alex însuși – dar chiar și așa era îndesat și surprinzător de puternic. Alex reușise să îl cuprindă cu o mână, ținând arma departe de el. Dar Cray îl înșfăcă pe Alex de gât cu cealaltă mână, iar degetele i se încleștară într-o parte.

— Sabina! Ieși de aici! reuși Alex să strige înainte de a simți că se

sufocă.

Arma scăpase de sub control. El își folosea întreaga putere pentru a-l opri pe Cray să țintească către el și nu era sigur cât timp va mai putea să-l țină așa. Sabina fugi până la ușa principală și trase de mânerul alb pentru a o deschide.

Exact în acel moment, în carlingă, Henryk împinse levierul de viteză până la capăt. De unde stătea el, pista se întindea în fața lui. Calea era liberă. Air Force One rula înainte și începea să decoleze.

Ușa principală se deschise cu un zgomot puternic. Fusese setată pe poziția automată înainte ca avionul să înceapă să se miște și, de îndată ce Sabina o apăsă, se declanșă un sistem pneumatic. Un tobogan portocaliu se extinse din ușă ca o limbă uriașă și începu să se umfle. Ieșirea de urgență.

Vânt și praf năvăliră înăuntru, într-o tornadă miniaturală care vâjâia nebunește prin cabină. Cray răsucise arma, țintind către capul lui Alex, dar forța vântului îl luă prin surprindere. Revistele de pe masă zburară, lipindu-se de fața lui ca niște molii uriașe. Căruciorul cu băuturi alunecă, făcând sticlele și paharele să se spargă.

Fața lui Cray era contorsionată, dinții lui perfecți scrâșneau, iar ochii i se făcură cât cepele. Înjură, dar nu se auzi niciun sunet datorită huruitului motoarelor. Sabina era lipită de perete, uitându-se neputincioasă prin ușa deschisă la iarba și betonul ce treceau pe lângă ei într-un talmeș-balmeș de verde și gri. Yassen nu se mișca; sângele se prelingea încet pe cămașa lui. Alex simțea cum puterea i se scurge din vine. Slăbi strânsoarea și arma se descărcă. Sabina țipă. Glonțul lovise un bec la câțiva centimetri de fața ei. Alex încercă să îndepărteze arma din mâna lui Cray. Acesta îl izbi cu genunchiul în stomac și Alex se trase în spate, încercând să respire. Avionul înainta din ce în ce mai repede, huruind pe pistă.

La tabloul de comandă, Henryk începu deodată să transpire. Erau derutat. Văzuse o lumină pâlpâind, avertizându-l că se deschisese o ușă și că era depresurizată cabina principala. Deja înaintau cu două sute cincizeci de kilometri la oră. Controlul traficului aerian probabil realizase ce se întâmpla și alertase autoritățile. Dacă ar fi oprit acum, ar fi fost arestat. Dar îndrăznea să decoleze?

Și apoi computerul de bord vorbi.

— V1...

Era vocea unei mașinării. Fără pic de emoție. Trei silabe rostite de un circuit electronic. Și erau ultimele trei silabe pe care Henryk ar fi dorit să le audă.

În mod normal, pilotul principal ar fi trebuit să anunțe viteza, ținând sub observație progresul făcut de avion. Dar Henryk era singur. Trebuia să se bazeze pe sistemul automat. Ceea ce-i spunea computerul era că avionul rula cu o viteză de trei sute de kilometri pe oră – V1 – viteza de decizie. Acum mergea prea repede pentru a putea opri. Dacă ar fi încercat să anuleze decolarea, dacă ar fi oprit motoarele, s-ar fi izbit de ceva.

Era momentul de care se teme orice pilot – singurul moment periculos al oricărui zbor. Cele mai multe accidente în care sunt implicate avioane sunt cauzate de o decizie greșită luată într-un astfel de moment. Instinctele lui Henryk îi spuneau să oprească. Era în siguranță la sol. Un accident aici ar fi fost mai puțin periculos decât unul la cinci sute de metri altitudine. Dar dacă ar fi încercat să se oprească, cu siguranță s-ar fi ciocnit de ceva.

Nu știa ce să facă.

Soarele apunea în orașul Quetta din Pakistan, dar viața în campusul de refugiați era la fel de intensă ca întotdeauna. Sute de oameni care făceau pături și sobe mișunau prin orășelul de corturi, în timp ce copiii, unii dintre ei în zdrențe, stăteau la rând să fie vaccinați. Niște femei stăteau pe bănci, lucrând la o plapumă, bătând și împăturind bumbacul.

Aerul era răcoros și proaspăt în Patkai Hills din Myanmar, țara care odinioară se numea Burma. La o mie patru sute de metri deasupra nivelului mării, briza aducea cu ea mirosul pinilor și al florilor. Era nouă și jumătate seara, și majoritatea oamenilor dormeau. Mii de stele luminau cerul nopții.

În Columbia, în regiunea Urabá, o altă zi începuse și mirosul de ciocolată plutea pe străzile satului. *Campesinas* – soțiile fermierilor – începuseră lucrul în zori, prăjind boabele de cafea, apoi desfăcându-le. Copiii erau atrași într-acolo, inspirând mirosul puternic, irezistibil.

Iar în munții din Peru, în nordul provinciei Arequipa, familii în

haine colorate se îndreptau către piețe, unele cărând legături de fructe și legume pe care voiau să le vândă. O femeie cu pălărie stătea lângă o grămadă de saci, fiecare plin cu alt fel de condimente. Adolescenți râzând jucau fotbal pe stradă.

Acestea erau țintele pe care le aleseseră proiectilele, de sus din spațiu. Erau mii – milioane – ca acestea. Și toți erau nevinovați. Știau despre câmpurile pe care se cultiva macul. Îi cunoșteau pe oamenii care îl lucrau. Dar asta nu era treaba lor. Ei își trăiau doar viața.

Dar nimeni nu știa despre proiectilele ucigătoare care se apropiau de ei. Nimeni nu prevedea oroarea ce se îndrepta către ei.

Sfârșitul veni foarte repede în Air Force One.

Cray îl lovea cu pumnul pe Alex în cap. Alex se ținea în continuare de armă, dar forța îi slăbea. Căzu în final pe spate, plin de sânge și epuizat. Fața îi era plină de vânătăi, iar ochii pe jumătate închiși.

Toboganul de urgență atârna în afară. Curentul de aer îl împingea înapoi, îndreptându-l către aripi. Avionul mergea cu o viteză de trei sute cincizeci de kilometri pe oră. În zece secunde urma să se desprindă de sol.

Gray ridică arma pentru ultima dată.

Apoi țipă, pentru că ceva îl lovise. Era Sabina. Apucase căruciorul și-l folosise ca pe un berbec de lovit. Acesta îl nimerise în spatele genunchilor. Picioarele i se îndoiră și își pierdu echilibrul, căzând pe spate. Aterizã peste cărucior, scăpând arma. Sabina sări după ea, hotărâtă să nu-l lase să mai tragă o dată.

În acel moment, se ridică Alex.

Calculase rapid distanțele și unghiurile. Știa ce avea de făcut. Cu un strigat se aruncă înainte, cu brațele întinse. Palmele sale izbiră marginea căruciorului. Cray țipă. Căruciorul traversă suprafața principală a cabinei și, cu Cray deasupra, ieși pe ușă.

Și nu se opri acolo. Toboganul de urgență ducea în jos către sol, care se îndepărta deja. Era ținut pe loc de vântul rapid și de aerul comprimat de dinăuntru. Căruciorul sări pe tobogan și se rostogoli în jos. Alex se împletici până la ușă exact la timp ca să-l vadă pe Cray începându-și cursa către iad. Toboganul îl duse până la jumătate, forța vântului împingându-l către aripi.

Damian Cray ajunse în zona principala a motorului doi.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu gura larg deschisă a motorului. Apoi vârtejul îl aspiră. Cu un strigat de groază, fu tras în motor. Căruciorul odată cu el.

Cray era acum carne tocata. Mai mult de atât, fu vaporizat. Într-o secundă fusese transformat într-un nor de gaz roşu care dispăruse în atmosferă. Nu mai rămăsese nimic. Dar căruciorul metalic opusese rezistenţă. Se auzi un bang, ca de tun. O limbă imensă de flăcări explodă în spate în timp ce motorul fu rupt în bucăţi.

Atunci, avionul fu scăpat de sub control.

Henryk hotărâse să anuleze decolarea şi încerca să încetinească, dar era prea târziu. Încă un motor se oprise. Dar celelalte două de pe partea opusă erau în plină putere. Avionul se dezechilibră violent spre stânga. Alex şi Sabina fură aruncaţi la podea. Luminile se stingeau şi pocneau în jurul lor. Tot ce nu era bine legat se rotea prin aer. Henryk se zbătea să recapete controlul, dar era în zadar. Avionul se roti şi părăsi pista. Acesta era sfârşitul. Pământul moale nu era capabil să suporte o încărcătură atât de grea. Cu un zgomot metalic infernal, partea de dedesubt a avionului se rupse şi totul se răsturnă într-o parte.

Întreaga cabină se răsuci şi Alex simţi podeaua fugindu-i de sub picioare. Se părea că avionul se întoarce cu capul în jos. Dar în final se opri. Motoarele se opriră. Avionul rămase pe o parte şi ţipetele sirenelor răsunară în aer, căci vehiculele de urgenţă goneau pe pistă.

Alex încercă să se mişte, dar picioarele nu-l ascultau. Zăcea pe podea şi simţea întunericul apropiindu-se. Dar ştia că trebuie să rămână conştient. Treaba nu avea să se termine aici.

— Sab? o strigă şi fu uşurat când ea se ridică şi veni la el.

— Alex?

— Trebuie să te duci în centrul de comunicaţii. Este un buton acolo. Autodistrugere. Timp de o secundă, ea păru derutată, şi el o apucă de braţ. Proiectilele...

— Da. Da... bineînţeles.

Era şocată. Prea multe se întâmplaseră. Dar înţelese. Se clătină în sus pe scări, balansându-se între pereţii înclinaţi. Alex rămase acolo unde era.

Apoi Yassen vorbi.

— Alex...

Alex nu mai avea forța necesară pentru a fi surprins. Își întoarse capul încet, așteptându-se să vadă o armă în mâna rusului. Nu i se părea drept. După atâtea, avea să moară acum, chiar când ajutoarele erau pe drum? Dar Yassen nu ținea o armă. Se sprijinise de masă. Era plin de sânge și ochii îi erau de un albastru ciudat. Pielea lui Yassen era mai palidă decât de obicei și, când își răsuci capul, Alex observă pentru prima dată că avea o cicatrice lungă pe gât. Era dreaptă, ca și cum ar fi fost trasă cu o linie.

— Te rog...

Vocea lui Yassen era blândă.

Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, dar Alex se târî prin epava cabinei până la el. Își aminti că moartea lui Cray și distrugerea avionului avuseseră loc doar pentru că Yassen refuzase să-i omoare pe el și pe Sabina.

— Ce s-a întâmplat cu Cray? întrebă Yassen.

— S-a dat cu căruciorul, spuse Alex.

— E mort?

— Foarte.

Yassen dădu din cap, părând mulțumit.

— Am știut că e o greșeală să lucrez pentru el, spuse el. Am știut. Se chinuia să respire, îngustându-și ochii pentru o secundă. Trebuie să-ți spun ceva, Alex, spuse el.

Era ciudat că vorbea absolut normal, ca și cum era o conversație liniștită între doi prieteni. Alex nu se putea abține să nu fie uimit de autocontrolul bărbatului. Mai avea doar câteva minute de trăit.

Apoi Yassen vorbi din nou, și toată viața lui Alex se schimbă pentru totdeauna.

— Nu am putut să te ucid, spuse el. Nu te-aș fi ucis niciodată. Pentru că, vezi tu, Alex... l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Cum?

În ciuda epuizării, în ciuda faptului că-l durea tot, Alex simți cum se cutremură.

— Tatăl tău. El și cu mine... Yassen se opri să respire. Am lucrat împreună.

— El a lucrat cu dumneavoastră?

— Da.

— Vreți să spuneți... că era spion?

— Nu spion, nu, Alex. Era ucigaș. Ca și mine. Era cel mai bun. Cel mai bun din lume. L-am cunoscut când aveam nouăsprezece ani. M-a învățat multe lucruri.

— Nu!

Alex refuza să accepte ce-i auzeau urechile. Nu-și cunoscuse niciodată tatăl, nu știa nimic despre el. Dar ceea ce spunea Yassen nu putea fi adevărat. Era o glumă macabră.

Sirenele se apropiau. Primul vehicul probabil ajunsese. Auzea oameni țipând afară.

— Nu te cred, strigă Alex. Tatăl meu nu era ucigaș. Nu putea fi!

— Îți spun adevărul. Trebuie să știi.

— A lucrat pentru MI6?

— Nu. Umbra unui zâmbet apăru pe fața lui Yassen. Dar era plin de tristețe. MI6 l-a urmărit. Ei l-au ucis. Au încercat să ne omoare pe amândoi. Eu am scăpat în ultima clipă, dar el... Yassen înghiți. L-au ucis pe tatăl tău, Alex.

— Nu!

— De ce te-aș minți? Yassen se întinse cu un gest slăbit și îl apucă pe Alex de braț. Era primul contact fizic dintre cei doi. Tatăl tău... el a făcut asta. Yassen trecu cu degetul peste cicatricea de pe gât, dar vocea sa nu-l mai ajuta și nu putea explica. Mi-a salvat viața. Într-un fel, am ținut la el. Și la tine țin, Alex. Semeni foarte mult cu el. Mă bucur că ești cu mine acum. Urmă o pauză și un spasm de durere îi străbătu fața muribundului. Mai avea un ultim lucru de spus. Dacă nu mă crezi, mergi la Veneția. Găsește Scorpionul. Și-ți vei afla destinul...

Yassen închise ochii și Alex știu că nu avea să-i mai deschidă vreodată.

În centrul de comunicații, Sabina găsise butonul și îl apăsase. Primul Minutemen explodă în mii de bucățele fără a scoate vreun zgomot. Câteva secunde mai târziu, la fel se întâmplă și cu celelalte proiectile în spațiu.

Air Force One era înconjurat. O caravană de vehicule de urgență ajunsese acolo, și două camioane îl stropeau, acoperindu-l cu torente

de spumă albă.

Dar Alex nu știa nimic din toate astea. Zăcea lângă Yassen, cu ochii închiși. Leșinase în tăcere, mulțumit.

PODUL RICHMOND

Lebedele chiar nu plecau nicăieri. Păreau fericite doar să se învârtă încet la soare, băgându-și din când în când ciocurile sub apă, în căutare de insecte, alge sau alt fel de hrană. Alex le privise în ultima jumătate de oră, aproape hipnotizat de ele. Se întreba cum este să fii lebădă. Se întreba cum de reușesc ele să-și păstreze penele atât de albe.

Stătea pe o bancă pe malul Tamisei, chiar lângă Richmond. Acolo, râul părea să abandoneze Londra, lăsând în sfârșit orașul în urmă, de partea cealaltă a podului Richmond. Privind în amonte, Alex vedea câmpiile și pădurile, absurd de verzi, împrăștiate în căldura verii englezești.

O bonă, împingând un căruț, trecu pe lângă el pe alee. Îl zări pe Alex și, deși expresia feței ei nu se schimbă, mâinile strânseră mai tare cărucțul și grăbi ușor pasul. Alex știa că arată groaznic, ca un copil al străzii. Ultima sa confruntare cu Damian Cray îl marcase. Dar de data aceasta fuseseră mai mult decât niște tăieturi și vânătăi. Acestea aveau să dispară, cum dispăruseră și altele. De data aceasta, viața lui fusese cu totul dată peste cap.

Nu putea să nu se gândească la Yassen Gregorovici. Trecuseră două săptămâni, dar el se trezea încă în miezul nopții retrăind ultimele clipe din Air Force One. Tatăl său fusese un ucigaș plătit, omorât de oamenii care acum dețineau controlul asupra vieții lui. Nu putea fi adevărat. Yassen probabil că mințise, încercând să-l rănească pe Alex pentru ceea ce se întâmplase între ei doi. Voia să creadă asta. Dar el privise în ochii muribundului și nu văzuse înșelăciune, ci doar un fel ciudat de tandrețe – și o dorință ca adevărul să fie cunoscut.

„Mergi la Veneția. Găsește Scorpionul. Găsește-ți destinul..."

Lui Alex i se părea că singurul său destin era acela de a fi mințit și manipulat de adulți cărora nu le păsa de el. Oare trebuia să meargă la Veneția? Cum avea să găsească Scorpionul? Oare Scorpionul era o persoană sau un loc? Alex privea lebedele, dorindu-și ca ele să-i poată da un răspuns. Dar ele pluteau pe apă, ignorându-l.

O umbră apăru peste bancă. Alex privi în sus și simți un nod în

stomac. Doamna Jones stătea lângă el. Agenta MI6 era îmbrăcată în pantaloni gri de mătase și avea o jachetă asortată ce-i atârna până la genunchi, ca o haină. Avea un ac din argint pe rever, fără alte bijuterii. Era ciudat pentru ea să se afle acolo, afară. Alex nu voia să o vadă. Alături de Alan Blunt, ea era ultima persoană pe care voia să o vadă.

— Pot să mă așez lângă tine? întrebă ea.

— Se pare că deja ați făcut-o, spuse Alex. M-ați urmărit? întrebă Alex.

Se întrebă de unde știa femeia că el se afla acolo și îi trecu prin minte că poate fusese supravegheat încontinuu în ultimele două săptămâni. Nu l-ar fi surprins.

— Nu. Prietena ta – Jack Starbright – mi-a spus că vei fi aici.

— Mă întâlnesc cu cineva.

— Nu înainte de ora douăsprezece. Jack a venit la mine, Alex. Trebuia să raportezi în Liverpool Street până acum. Trebuia să te interogăm.

— Nu are rost să raportez în Liverpool Street, spuse Alex cu amărăciune în glas. Nu e nimic acolo, nu-i așa? Doar o bancă.

Doamna Jones înțelese.

— Am greșit, spuse ea.

Alex își întoarse privirea.

— Știu că nu vrei să vorbești cu mine, Alex, continuă doamna Jones. Ei bine, nu trebuie să o faci. Dar vrei măcar să asculți, te rog?

Îl privi cu nerăbdare. El nu spuse nimic. Ea continuă.

— Este adevărat că nu te-am crezut când ai venit la noi – și bineînțeles că am greșit. A fost o prostie din partea noastră. Dar părea incredibil că un om ca Damian Cray poate fi o amenințare pentru siguranța națională. Era bogat și excentric; totuși, era doar un star pop cu tupeu. Asta credeam noi. Dar dacă tu crezi că te-am ignorat cu totul, Alex, te înșeli. Alan și cu mine avem păreri diferite despre tine. Ca să fiu sinceră, dacă aș fi avut de ales, nu te-am fi implicat încă de la început... nici măcar în afacerea aceea cu computerele Stormbreaker. Dar nu despre asta vorbim acum. Inspiră adânc. Am decis să-l urmăresc totuși pe Damian Cray. Nu puteam face prea multe, neavând autorizarea necesară, dar am pus să fie supravegheat

și toate mișcările lui îmi erau raportate. Am auzit că erai în Hyde Park, în domul acela, când s-a lansat Gameslayer. Am primit și un raport de la poliție despre femeia – jurnalista – care a fost ucisă. Părea o coincidență nefericită. Apoi mi s-a spus despre un incident petrecut la Paris: un fotograf și asistentul său fuseseră uciși. În timpul acesta, Damian Cray era în Olanda și următorul lucru de care am auzit a fost un raport al poliției olandeze în legătură cu niște mașini și motociclete urmărind un băiat pe bicicletă în Amsterdam. Bineînțeles, mi-am dat seama că era vorba despre tine. Dar tot nu știam ce se petrece. Și apoi prietena ta, Sabina, a dispărut de la spitalul Whitchurch. Asta chiar că a dat alarma. Știu. Probabil te gândești că am fost absurd de înceți, și ai dreptate. Dar fiecare serviciu secret din lume e la fel. Când acționează, e eficient. Dar uneori se pornește prea târziu. Așa s-a întâmplat și în cazul acesta. Când am fost gata să te aducem la noi, erai deja cu Cray, în Wiltshire. Am vorbit cu menajera ta, Jack. Apoi ne-am dus direct acasă la el. Dar te-am pierdut din nou și de data asta nu aveam idee unde plecaseși. Acum știm, desigur. Air Force One! CIA-ul a înnebunit. Alan Blunt a fost chemat la prim-ministru săptămână trecută. S-ar putea să fie forțat să demisioneze.

— Ei bine, asta îmi sfâșie inima, spuse Alex.

Doamna Jones ignoră remarca lui.

— Alex... prin ce ai trecut tu... Știu că ți-a fost foarte greu. Ai fost de unul singur și asta nu trebuia să se întâmple. Dar adevărul este că ai salvat milioane de vieți. Trebuie să-ți amintești de ceea ce simți acum. S-ar putea spune chiar că ai salvat lumea. Dumnezeu știe care ar fi fost urmările dacă Cray ar fi reușit. Oricum, președintele Statelor Unite ar vrea foarte mult să te cunoască. Și prim-ministrul la fel. Și, dacă mai contează, ai fost invitat la Palat, dacă vrei să mergi. Bineînțeles că nimeni altcineva nu știe despre tine. Ești încă top-secret. Dar trebuie să fii mândru de tine însuți. Ceea ce ai făcut tu a fost... uimitor.

— Ce s-a întâmplat cu Henryk? întrebă Alex. Întrebarea o surprinse pe doamna Jones, dar era singurul lucru pe care el nu-l știa. Mă întrebam, spuse el.

— E mort, spuse doamna Jones. A murit când s-a izbit avionul. Și-a

rupt gâtul.

— Atunci asta e. Alex se întoarse spre ea. Puteți pleca acum?

— Jack e îngrijorată în privința ta, Alex. Și eu sunt. Poate că ai nevoie de ajutor pentru a trece peste ce s-a întâmplat. Poate un fel de terapie.

— Nu vreau nicio terapie. Vreau doar să fiu lăsat singur.

— Bine.

Doamna Jones se ridică. Mai făcu o încercare de a-l citi înainte de a pleca. Aceasta era a patra oară când îl întâlnea pe Alex la sfârșitul unei misiuni. De fiecare dată știuse că el fusese, într-un fel, zdruncinat. Dar de data asta se întâmplase ceva mai grav. Știa că era ceva ce Alex nu-i spunea.

Și apoi, dintr-un impuls, zise:

— Erai în avion cu Yassen când a fost împușcat. A spus ceva înainte să moară?

— La ce vă referiți?

— A vorbit cu tine?

Alex o privi drept în ochi.

— Nu. Nu a spus nimic.

Alex o privi cum pleacă. Deci era adevărat ce-i mărturisise Yassen. Ultima ei întrebare o dovedise. El știa cine este.

Fiul unui ucigaș plătit.

Sabina îl aștepta sub pod. Alex știa că avea să fie o întâlnire scurtă. Nu mai era nimic de spus.

— Cum te simți? întrebă ea.

— Sunt bine. Ce face tatăl tău?

— E mult mai bine. Dădu din umeri. Cred că se va face bine.

— Și nu se va răzgândi?

— Nu, Alex. Plecăm.

Sabina îi spusese la telefon cu o seară înainte. Ea și părinții ei părăseau țara. Voiau să fie singuri, să-i ofere tatălui ei timp să se recupereze în întregime. Hotărâseră că ar fi fost mai ușor pentru el să înceapă o viață nouă și aleseseră San Francisco. Edward primise o slujbă la un ziar mare de acolo. Și mai aveau vești bune. Scria o carte: *Adevărul despre Damian Cray*. Avea să-i aducă o avere.

— Când pleci? întrebă Alex.

— Marți. Sabina se șterse la un ochi și Alex se întrebă dacă putea fi o lacrimă. Dar când îl privi din nou, zâmbea. Bineînțeles că vom păstra legătura, spuse ea. Ne putem scrie pe e-mail. Și știi ca poți veni oricând la noi dacă îți dorești o vacanță.

— Atâta timp cât nu e ca ultima, spuse Alex.

— Va fi ciudat să merg la o școală americană... Sabina nu se mai putu abține. Ai fost fantastic în avion, Alex, spuse ea deodată. Nu-mi venea să cred cât de curajos ești. Când Cray îți spunea toate lucrurile acelea nebunești, nici măcar nu păreai speriat. Se opri. Vei mai lucra pentru MI6? întreba ea.

— Nu.

— Crezi că te vor lăsa în pace?

— Nu știu, Sabina. A fost vina unchiului meu, să știi. El a început treaba asta cu mulți ani în urmă și acum nu mai pot scăpa.

— Încă mi-e rușine că nu te-am crezut. Sabina oftă. Și acum înțeleg prin ce ai trecut. M-au pus să semnez Actul Secretelor Oficiale. Nu am voie să vorbesc cu nimeni despre tine. Tăcu o clipă. Nu te voi uita niciodată, spuse ea.

— Îmi va fi dor de tine, Sabina.

— Dar ne vom revedea. Poți veni în California. Și te anunț dacă voi mai veni la Londra...

— În regulă.

Ea mințea. Alex știa că era mai mult decât un rămas-bun, că ei doi nu se vor mai vedea niciodată. Nu avea rost. Așa avea să fie.

Ea îl cuprinse cu brațele și îl sărută.

— La revedere, Alex, spuse ea.

El o privi cum se îndepărtează și dispare din viața lui. Apoi se întoarse și urmă cursul râului, trecu de lebede și ajunse în zona rurală. Nu se opri. Și nici nu privi înapoi.